Provocarea misiunilor

de Oswald J. Smith, Litt. D.
fondatorul Bisericii Poporului, Toronto

Cuprins:

Cuvânt înainte
1. Înfrângerea lui Satan
2. Care este sarcina supremă a Bisericii?
3. Cum m-a chemat Dumnezeu la o lucrare mondială
4. Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?
5. Câştigăm noi lupta împotriva păgânismului?
6. De ce nu a reuşit Biserica să evanghelizeze lumea?
7. Cum m-a învățat Dumnezeu să dau pentru misiuni
8. Cum putem evangheliza lumea în această generație?
9. Metodele pauline
10. Însărcinarea întreită dată de Cristos
11. Chemarea misionară
12. Pregătirea misionară
13. Greutățile misionare
14. Programul misionar
15. Principii misionare
16. Oare religiile păgânilor nu sunt destul de bune pentru ei?
17. Misiuni prin evanghelism
18. Motto-urile noastre misionare

Cuvânt înainte

Socotesc un mare privilegiu ocazia de a scrie cuvântul înainte la „Provocarea misiunilor" a Dr. Smith, şi sunt încântat că această carte dinamică de învățătură creştină este re-editată. O numesc dinamică în mod deliberat. Această carte are puterea de a schimba vieți şi de a transforma Biserici.

În 1956 eram în ultimul an la şcoala Monkton Combe. În timpul convalescenței după o gripă cineva mi-a dat să citesc această carte. Fusesem convertit la Cristos doar cu câteva săptămâni înainte, şi doream cu ardoare să înțeleg voia lui Dumnezeu pentru mine după absolvirea şcolii. Dumnezeu a folosit al doilea capitol, „Care este sarcina supremă a Bisericii?", şi expunerea Dr. Smith în capitolul trei despre cartea Ezechiel, pentru a mă chema în lucrare.

Ordinat în 1962 în Biserica Anglicană, mă aflam la Biserica Sfinții Filip şi Iacov din Bristol. Era o biserică în centrul oraşului, cu cheltuieli tot mai mari pentru întreținere şi o congregație în scădere. Se apropia momentul când urma să fie închisă. În acel timp, învățătura Dr. Smith din această carte ne-a deschis ochii asupra acceptării responsabilității misionare. Eliberată de auto-centrarea parohială, biserica s-a bucurat de reînnoire timp de 20 de ani. Numărul congregației s-a împătrit. Contribuția pentru misiune a crescut de la 100 lire în 1962 la peste 62.000 lire în 1982.

În timpul când scriu, Dr. Oswald Smith este încă în viață, având peste 90 de ani. Îi aduc mulțumiri pline de umilință lui Dumnezeu pentru lucrarea acestui om, învățătura lui şi vestita Biserică a Poporului din Toronto. Orice creştin şi orice biserică pot dovedi binecuvântările experimentate atunci când au pus misiunile pe primul loc în programul lor. Experiența omului din Minneapolis din Capitolul 7 poate fi şi a lor.

Învățătura din această carte scrisă cu peste 30 de ani în urmă, este relevantă şi virtual importantă pentru Biserica lui Isus Cristos de azi şi desigur, până când El vine înapoi. Cu toate că nu sunt un învățător itinerant al Bibliei, am avut bucuria de a vorbi în multe locuri în țara mea cât şi în America, Japonia, Irlanda, despre subiectul Administrării Creştine. Recomand întotdeauna „Provocarea misiunilor" drept o lectură vitală celor

interesați de acest subiect. Este de asemenea o carte obligatoriu de citit pentru noii membri ai propriei noastre biserici.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze şi să folosească cu putere pe fiecare cititor în lucrarea misionară a Bisericii.

Rev. Malcolm Widdecombe,
Biserica Sf. Filip şi Sf. Iacov, Bristol, Anglia
Februarie 1983

Capitolul I
Înfrângerea lui Satan

„Ei bine, ce-i nou?" spuse Satan, privind cu o expresie întrebătoare pe față.

„Minunat! Cum nu se poate mai bine!" răspunse Prințul Alaskăi, care tocmai intrase.

„Au auzit careva dintre eschimoşi?" întrebă nerăbdătorul conducător, ațintindu-şi ochii asupra îngerului căzut.

„Nici unul măcar!" răspunse Prințul închinându-se până la pământ. „Nu, nici măcar unul singur. Am avut eu grijă de asta", continuă el, ca şi cum ar fi savurat o victorie recentă.

„Vreo încercare?" continuă domnul lui cu un ton de autoritate. „A încercat cineva să intre?"

„Desigur, dar străduniile lor au fost zădărnicite înainte ca ei să învețe un singur cuvânt al limbii!" răspunse Prințul, cu o notă de triumf în vocea lui.

„Cum? Spune-mi cum s-a întâmplat?" Satan era acum numai ochi şi urechi.

„Ei bine, începu Prințul, îmi vizitam domeniile şi am intrat departe în cercul polar unde este unul dintre cele mai izolate triburi, când deodată am fost surprins să aud că doi misionari trecuseră peste apă, au ajuns la țărm şi cu săniile lor trase de câini avansaseră mult în împărăția mea, Alaska, îndreptându-se spre un trib mare de eschimoşi chiar dincolo de cercul polar".

„Da, şi ce ai făcut?" izbucni Satan, nerăbdător să audă punctul culminant.

„În primul rând, am adunat oştirile întunericului şi am ținut un consiliu sub comanda mea. Au fost date multe sugestii. Până la urmă s-a căzut de acord că lucrul cel mai simplu era să-i înghețăm.

Aflând că în acea zi urmau să pornească spre tribul cel îndepărtat şi că le trebuia cam o lună întreagă să treacă peste gheață, am început imediat operațiile.

Cu inimile pline de dorința de a face cunoscut Mesajul, au pornit. Dar cam la o săptămână de la plecare, dintr-odată sania lor cu mâncare a trecut peste un strat de gheață mai subțire care s-a rupt sub greutatea ei şi aceasta l-a scufundat pe loc.

Istoviți, au pornit cu curaj mai departe, deşi erau într-o situație fără ieşire şi la o distanță de peste trei săptămâni de destinația lor. Ei erau pentru prima dată în marele Nord şi nu-l cunoşteau.

În sfârşit, când li s-au terminat ultimele provizii, când erau cu trupul epuizat de oboseală şi pe punctul de a ceda, am dat cuvântul de comandă şi în scurt timp a început să bată vântul transformându-se într-un uragan, zăpada a început să cadă, vifornița îi orbea, şi înainte să vina dimineața, mulțumită ție, domnul meu care eşti Prințul Puterilor Văzduhului, ei erau țepeni şi înghețați".

„Excelent! Splendid! M-ai slujit bine", răspunse îngerul căzut, cu o expresie de mulțumire pe fața lui odată frumoasă.

„Și ce ai tu de raportat?" continuă el, întorcându-se spre Prințntul Tibetului, care ascultase conversația cu evidentă satisfacție.

„Și eu am o poveste care va umple de plăcere pe Majestatea Voastră", răspunse el.

„Ei, a fost vreo încercare de invadare și în împărăția ta, Prințul meu?" întrebă Satan cu interes crescând.

„Desigur", răspunse Prințul.

„Cum? Povestește-mi despre aceasta", porunci Satan, deodată nerăbdător.

„Îmi vedeam de treburi în inima Tibetului, explică Piințul, cânl mi s-a adus vestea că o Societate s-a organizat în mod special pentru a trimite Evanghelia în împărăția mea. Știi bine, domnul meu, că m-am alertat imediat. Mi-am adunat toate forțele să discutăm situația și am căzut de acord asupra unui plan care promitea succes.

Doi oameni trimiși de Societate călătoreau plini de hotărâre prin China, au ajuns la granița Țării Interzise și au trecut-o cu îndrăzneală. I-am lăsat să meargă cam trei zile și apoi, pe când se întuneca, au sărit pe ei doi câini sălbatici, din aceia care sunt în toată țara. Ei au luptat cu disperare până când unul a fost trântit jos și omorât. Celalalt, protejat de forțe invizibile pe care nu le-am putut învinge, a scăpat".

„A scăpat?" țipă Satan, facând un gest hidos. „Scăpat! Le-adus Mesajul?"

„Nu, domnul meu", răspunse Prințul Tibetului, cu un ton sigur de el. „Nu avea nici o șansă. Înainte să apuce să învețe un cuvânt al limbii, ostile noastre i-au făcut pe băștinași să-l prindă.

El a fost judecat repede și condamnat. Oh, a fost o scenă care l-ar fi umplut de plăcere pe Majestatea Voastră. L-au cusut într-o piele udă de iak și l-au lăsat la soare să se coacă. A stat acolo trei zile, oasele lui rupându-se încet, pe măsură ce pielea se usca, până când i s-a sfârșit viața".

Camera se umplea în timp ce vorbea Prințul Tibetului, astfel încât la încheierea raportului său s-a ridicat un vuiet aprobator din partea întregii adunări, în timp ce toți se aplecau înaintea figurii majestoase a lui Satan, încă frumos, în ciuda păcatului.

Dar un moment după aceea aplaudele au încetat la un semn al mâinii lui Satan.

„Și ce ai tu de raportat?" întrebă el, întorcându-se pre un alt înger căzut. „Încă ești tot stăpânul Afganistanului, Prințul meu?"

„Încă mai sunt, Majestatea Voastră, răspunse el, deși mă îndoiesc că ar fi astfel, dacă nu i-aș avea pe slujitorii mei credincioși".

„Ah! Și în domeniile tale a avut loc o încercare?" exclamă Satan cu o voce puternică.

„Da, domnul meu", răspunse Prințul. „Dar ascultă și voi spune totul pe îndelete".

Ridicând mâna pentru a se face liniște, el începu:

„I-am urmărit avansând; erau patru - toți plini de zel să-L facă cunoscut pe El.

Cunoști, domnul meu, semnul care-l întâmpină pe călător chiar la hotarul împărăției mele. Pe el scrie aceste cuvinte: *„Este absolut interzisă trecerea acestei granițe în teritoriul Afganistan"*.

Ei bine, ei au îngenunchiat în jurul lui şi s-au rugat, dar în ciuda acestui fapt, forţele noastre brave au câştigat. La mică distanţă de semn, pe o movilă de pietre, sta un paznic afgan cu puşca în mână. După rugăciune micul grup a trecut cu curaj peste graniţă intrând în Ţara Interzisă. Paznicul i-a lăsat să înainteze douăzeci de paşi şi apoi, ca un fulger i-a împuşcat pe trei dintre ei care au căzut la pământ - doi morţi, al treilea rănit. Tovarăşul lui l-a târât în grabă pe cel rănit spre graniţă unde, după puţin timp, a murit - iar cel de al patrulea, descurajat, a fugit din ţară".

Strigăte prelungite au urmat acestui recital, o mare bucurie umplând toate inimile, cel mai mult a lui Satan, pentru că, nu era el oare încă în posesia Ţărilor închise, şi nu triumfase el în toate domeniile? Mesajul, mulţumită nenumăratelor lui hoarde, era încă ţinut afară iar. Numele temut încă nu fusese auzit.

„Ai vrea să ne spui, oh, Atotputernicule, de ce eşti atât de aprig să ţii cunoştinţa departe de împărăţiile noastre? Oare nu ştii că împărăţiile Prinţului Indiei, a Prinţului Chinei şi a înălţimii Sale Regale, Prinţul Africii îi sunt invadate de forţe puternice şi că zilnic se întorc oameni Ia Cristos?"

„Ah, da, ştiu prea bine. Dar ascultaţi toţi, şi vă voi spune de ce sunt atât de zelos pentru Ţările Închise", răspunse Satan, în timp ce toţi se plecau în faţă să audă.

„Există câteva profeţii, poate rezumate cel mai bine în aceasta, începu el, care spune astfel: „Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; atunci va veni sfârşitul". Acum este foarte clar, continuă el pe un ton grav, că Dumnezeu cercetează acum Neamurile, „să scoată un popor pentru Numele Lui" şi „după aceea, spune El, Mă voi întoarce"; şi Marea Trimitere afirmă că trebuie făcuţi ucenici din toate popoarele.

Deci, exclamă el cu indignare, Isus Cristos nu se poate întoarce să domnească până când nu a auzit fiecare naţiune Vestea cea Bună, pentru că este scris: „Şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă" (Apocalipsa 7:9). Ca atare, nu contează câţi misionari sunt trimişi în ţările deja evanghelizate şi nici câţi convertiţi sunt, deoarece până când mesajul Evangheliei nu este proclamat în Alaska, Tibet, Afganistan, şi în celelalte domenii ale noastre unde încă nu a fost auzit, El nu se va întoarce să domnească".

„Atunci, spuse Prinţul Nepalului, dacă putem ţine în afara Ţărilor închise pe fiecare mesager, putem împiedica venirea Lui la domnia pe pământ şi astfel frustra scopurile Celui prea Înalt".

„Şi vom face aceasta", strigă mândrul Prinţ al Cambodgiei. „Doar zilele trecute, continuă el, însuşi un misionar scria: „Acum nu ştim nici măcar un singur cambodgian care să cunoască despre Mântuitorul nostru Isus Cristos". Vom avea noi grijă, Majestatea Voastră, ca nici unul singur să nu scape".

„Foarte bine, spuse Satan. Să fim foarte atenţi şi să împiedicăm orice încercare de intrare în Ţările Închise".

Punând la cale marele plan, strigau cu veselie, apoi au pornit înapoi spre împărăţiile lor, mai hotărâţi ca oricând să împiedice salvarea chiar şi a unui singur suflet.

Au trecut cincizeci de ani. Neobosit, Majestatea Sa Satanică umbla peste tot. Gândurile negre păreau a i se citi pe faţă. Era clar că ceva neobişnuit era cauza tulburării lui.

„Nu trebuie să se întâmple, îşi spunea sieşi. Şi nici planul, cu nici un preţ", continuă el cu voce mai puternică. „Da, planul acela. Se pare că au o viziune asupra lui".Evanghelizare", "pionier", nu-mi plac cuvintele astea. Şi apoi, acea mărturisire scrisă a lor.

„Obiectivele Societăţii includ următoarele: Grăbirea revenirii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui pentru această vreme, care este propovăduirea Evangheliei în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor şi să scoată un popor pentru Numele Lui, aşa cum a spus El: „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură". Scopul Societăţii este acela de a se angaja numai în acele activităţi care contribuie la evanghelizarea lumii. Politica ei misionară este de a evita dublarea agenţiilor de răspândire a

Evangheliei existente în străinătate prin direcționarea eforturilor înspre slujire de pionierat în popoarele, triburile şi locurile unde încă nu este cunoscut numele lui Cristos”.

„Regiuni de dincolo”, “locuri neocupate”, “slujire de pionierat în popoarele, triburile şi locurile unde Cristos nu este cunoscut!” Şi “pentru grăbirea întoarcerii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui pentru această vreme”. Apoi acea expresie a lor, “Să vină Regele înapoi”. “Regele!” “Regele!” Nu se va întâmpla. Trebuie să le împiedic scopurile! “Regele!” Ce se va întâmpla cu mine când vine El? Trebuie să convoc imediat un consiliu!"

În câteva minute erau toți prezenți. Au venit din cele mai îndepărtate locuri - îngeri puternici căzuți, demnitari, principi, comandanți, conducători ai lumii, ai acestei epoci întunecate - mulțimi nenumărate, s-au adunat în jurul domnului lor, care stătea plin de mânie în mijlocul lor. Domnea liniştea, o linişte de moarte. Satan a început să vorbească:

„Prințe de Alaska, vino în față!"

Tremurând şi plin de teamă, chircindu-se, atât de deosebit față de apariția din urmă cu cincizeci de ani, se apropie de temutul său monarh.

„Prinț de Alaska, întrebă Satan, au reuşit să intre?"

„Da, domnul meu, au reuşit," răspunse încet Prințul, cu o privire plină de teamă, ridicându-şi ochii cu greu.

„Cum! Ce!" tună Satan, neputând să se controleze. „De ce nu mi-ai apărat mai bine împărăția?"

„Am făcut tot ce am putut, Majestatea Voastră, dar totul a fost inutil. Cumva s-a aflat; corpurile înghețate ale primilor doi au fost găsite. Toată Biserica a fost ca pe foc. Au pornit alții. Pe unii i-am distrus. Alții s-au descurajat şi s-au întors înapoi. Dar până la urmă, în ciuda a tot ce am putut noi face, au reuşit să treacă. Însoțiți şi apărați de oştiri întregi de îngeri, au intrat şi au rămas; nici măcar nu i-am putut scoate afară. Şi acum sunt sute de eschimoşi în Împărăția lui Dumnezeu, şi alte mii au auzit Vestea cea Bună!"

Scena care a urmat este greu de descris. Satan fierbea şi urla de furie. Parcă erau în aer milioane de duhuri. Escorta lui de prinți era înspăimântată şi încerca să scape de ochii lui teribili.

„Prințe de Tibet, înaintează!" urlă mânios diavolul, după un moment. „Sper că ai de dat un raport mai bun", continuă ci, în timp ce renumitul conducător venea în față.

„Nu, stăpâne, mă tem că nu este mai bun", răspunse Prințul.

„Cum!" izbucni Satan. „A auzit cineva Numele în domeniul tău, o, Prințe?"

„Nici o putere la îndemâna mea nu a putut birui," răspunse încet Prințul. „Ne-am dat toată silința. Toate forțele noastre au luptat zi şi noapte ca să-i înfrângă. Se pare că există o mişcare pornită cu singurul scop de a merge acolo unde nu a mers nimeni altcineva şi de a predica în aşa numitele locuri neocupate din lume, şi pe al cărei conducător a încercat să-l distrugă Prințul de China cu forțele lui, dar în zadar. Păzit de cete de îngeri, el a scăpat viu. Au fost asmuțiți pe el câniii. I-am umplut pe preoți de ură de moarte împotriva lor. Au fost pregătite pentru ei pretutindeni capcane. Au fost adoptate metode de înfometare. Bolile şi-au făcui partea lor, dar totul a fost zadarnic. Ei au mers înainte, încât azi, sunt zeci de tibetani pierduți pentru noi pentru totdeauna, şi alte mii au auzit Vestea. Mărturia a fost dusă până în locurile cele mai îndepărtate”.

La auzul acestor cuvinte, mânia lui Satan nu a mai cunoscut margini. Fără să ezite nici măcar un moment, a dat porunca finală:

„Prințe de Afganistan, înaintează!"

După un moment de ezitare, cu paşi înceți şi ochii aplecați, cel strigat răspunse, tremurând în fața suveranului său.

„Prinț de Afganistan, începu din nou Satan, tu mi-ai păzit bine domeniile. Dacă şi tu mă trădezi, nu ştiu la cine să merg”.

Răspunsul întârzia. Tăcerea ținea audiența înmărmurită.

„Vorbeşte, o, Prințe. Au intrat?"

„Da, stăpâne”.

„Prinț de Afganistan," exclamă diavolul țâşnind înainte cu furie, „nu mi-ai fost credincios?"

„Ba da, stăpâne, am fost, dar în zadar. Ne-am dat toată silința. Până cu un an în urmă nici măcar unul nu auzise. Apoi au fost trimişi doi tineri de către acea Societate Pionier şi..”.

„Blestemații!" strigă Satan.

„Întreaga biserică s-a rugat," continuă Prințul. „Ei toți par a şti că El nu va veni să domnească până când Evanghelia nu este propovăduită în fiecare limbă a pământului. Îngerii erau la pază. Oh, da, am luptat, dar nu i-am putut birui. Ei au venit, şi acum o săptămână un om L-a primit pe Cristos şi alții au auzit deja”.

„Şi acum, urlă Satan, totul este pierdut! Mii de oameni au fost mântuiți în India şi China, dar vestea care tocmai am auzit-o este cea mai rea dintre toate. Acum El va veni. Şi nu peste mult timp, deoarece cu viziunea pe care o au oamenii aceştia, vor ajunge la fiecare trib, limbă şi popor. Şi apoi vai, vai mie!"

CAPITLUL II

Care este sarcina supremă a Bisericii?

Deschideți vă rog cu mine, la Ezechiel 3 versetele 17-19. Voi schimba câteva cuvinte din acest pasaj pentru a-l actualiza. Observați cu atenție schimbările. Aş dori să fac aplicabil acest pasaj câmpului de misiune. Acum veniți să citim, începând cu versetul 17:

„Lucrător creştin, te-am făcut păzitor: de aceea, ascultă cuvântul care va ieşi din gura Mea, să-i înştiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: “Vei muri negreşit!”, dacă nu-l vei înştiința şi nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea şi să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui; DAR îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă vei înştiința pe cel rău, şi el tot nu se va întoarce de la răutatea lui şi de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!"

De-alungul anilor, viața mea a fost extraordinar de motivată prin mari motto-uri misionare. Aş dori să vă dau unul din ele, care a însemnat pentru mine mai mult decât oricare altul. Acesta spune: „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii”. Cred lucrul acesta din toată inima mea. Cea mai importantă lucrare a Bisericii lui Isus Cristos este evanghelizarea lumii.

LUMEA

Voi lua trei cuvinte din acest motto şi le voi analiza unul câte unul. Haideți să începem cu ultimul - „Lumea". „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii" Când Dumnezau a iubit, El a iubit o lume întreagă. Când El Şi-a dat Fiul, Şi-a dat Fiul pentru o lume întreagă. Când Isus Cristos a murit, El a murit pentru o lume întreagă. Viziunea Iui Dumnezeu este viziunea asupra lumii întregi. Şi El doreşte ca şi noi să avem o asemenea viziune.

Atâția dintre noi suntem limitați în înțelegerea noastră. Noi vedem doar comunitatea noastră, doar satul sau orașul nostru, și nu privim dincolo de acestea. Există oameni care se gândesc doar la biserica lor, neinteresându-i ce fac alții. Dar există și unii care au o viziune mai largă. Ei văd un oraș întreg sau o regiune întreagă, și sunt gata să își dea banii și munca lor pentru evanghelizarea acestora. Dar și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, deoarece nu pot trece de granițele orașului sau regiunii în care trăiesc. Apoi mai există alții care au o viziune și mai largă. Ei văd o țară întreagă și sunt gata să lucreze pentru evanghelizarea ei. Dar chiar și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, deoarece nu văd dincolo de hotarele țării lor. Există apoi cei care au o viziune și mai largă. Ei văd un continent și sunt gata să facă tot ce pot pentru evanghelizarea continentului lor. Până și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, pentru că nu văd dincolo de marginile continentului lor. Și în sfârșit, există cei care văd o lume întreagă. Ei văd Europa, Asia, Africa, America de Nord și de Sud, toate insulele mărilor și oceanelor. Aceștia au viziunea lui Dumnezeu, și aceasta este viziunea pe care El dorește să o avem, o viziune asupra lumii întregi.

De ce oare atât de mulți dintre noi avem o viziune locală? De ce ne gândim numai la noi înșine? Îl interesează pe Dumnezeu mai mult negrii de aici decât galbenii din altă parte? Sau cei bruni mai mult decât cei albi? Oare nu avem o viziune limitată pentru că vedem numai de aproape? Când am plecat din Jamaica, m-am urcat în avion. La început am văzut împrejurimile, apoi, pe măsură ce ne ridicam am văzut câmpurile și fermele. Când am ajuns și mai sus, am văzut văile și munții în depărtare. Apoi am privit de sus întreaga insulă Jamaica, așezată ca un giuvaier în sânul Caraibelor; și dacă ne-am fi ridicat și mai sus, aș fi avut o privire generală asupra insulelor Antilele Mari.

Din locul Său, Dumnezeu poate privi asupra lumii întregi și poate vedea fiecare țară, insulă și continent în același timp. Dacă ne-am putea ridica destul de sus, am vedea lumea așa cum a văzut-o Isus. Dar unii dintre noi nu am călătorit niciodată și nici nu i-am auzit pe cei care au călătorit. Nu studiem geografia, și știm foarte puțin din ceea ce este dincolo de noi.

Oare de ce credem că noi suntem un popor mai important decât oricare altul dintre popoarele lumii? Oriunde merg, aud exprimându-se acest sentiment. Când am fost în Marea Britanie, oamenii de acolo spuneau: „Noi suntem poporul”. În Australia și Africa de Sud, am auzit același lucru: „Noi suntem poporul”. Călătorind în Statele Unite, aud în fiecare loc: „Noi suntem poporul”. Eram odată pe o insulă mică în Pacific, și până și acolo, băștinașii ziceau:, „Noi suntem poporul”. Ei îmi spuneau: „Voi americanii, de ce oare trăiți la marginea civilizației? De ce nu trăiți mai aproape de centrul lucrurilor?" Ideea era că noi britanicii și americanii trăim departe, la marginea lumii, iar ei, băștinașii de pe acea insulă din Pacific erau în centru. Problema era că ei erau limitați în înțelegerea lor, nu aveau o viziune asupra lumii. Credeau că ei erau poporul cel mai important din lume.

Oare, mă întreb, gândim în felul acesta pentru că ne credem cei mai numeroși? Mi-e teamă că unii dintre noi nu știm că există alte națiuni în lume cu populație mai numeroasă, și noi nu suntem singurele pietricele de pe malul mării.

Când am fost în insulele Indoneziei, am călătorit și prin toată insula Java, pe care am aflat că o puteam traversa de la un cap la altul cam în douăsprezece ore, iar de la nord la sud în aproximativ patru ore. Ați putea crede că Java este unul din cele mai dens populate locuri de pe suprafața pământului? Pe acea insulă mică sunt 75 de milioane de oameni. Aș putea pune șaizeci de insule Java peste Canada, și tot ar mai rămâne loc, și totuși, insula Java are pe ea aproape o treime din populația Statelor Unite. Dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci Dumnezeu este mai interesat pentru Java decât pentru țara mea, Canada, deoarece în timp ce în Canada sunt douăzeci și trei de milioane de oameni, în Java sunt, așa cum am spus deja, 75 de milioane.

Dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Statele Unite decât pentru Java, deoarece în timp ce în Java sunt 75 de milioane de oameni, în Statele Unite sunt 216 milioane. Dar iarăși, dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Uniunea Sovietică decât pentru Statele Unite - în timp ce în Statele Unite sunt 216 milioane de oameni, în Uniunea Sovietică sunt 250 de milioane! - ea fiind cea mai numeroasă națiune albă pe suprafața pământului. Dar iarăși, dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci îl interesează mai mult India decât Uniunea Sovietică - în cea de-a doua sunt 250 milioane, pe când în India sunt 600 de milioane de oameni - aproape dublu! Și în sfârșit, dacă pe Dumnezeu Îl

interesează numărul, atunci desigur că El este mai interesat pentru China decât pentru India - în timp ce în India sunt 600 de milioane, în China sunt peste 800 de milioane de oameni - poporul cel mai numeros din lume. Fiecare al patrulea copil născut în lume, este un chinez. Cineva spunea: „Trebuie că Dumnezeu îi iubeşte pe chinezi pentru că i-a făcut atât de mulţi". Ţara mea, Canada, văzută din punct de vedere numeric, este doar un vârf de ac pe hartă. Şi dacă apele Atlanticului şi apele Pacificului s-ar ridica peste noapte şi ar inunda Canada, presupun că în dimineaţa următoare ar fi un anunţ în ziarele americane care ar spune: „Noaptea trecută Canada a dispărut din familia naţiunilor". Când este vorba de număr, suntem aproape nimic. Atunci de ce să ne considerăm pe noi „poporul"? De ce să fim locali în înţelegerea noastră? De ce să ne credem mai importanţi decât oricare alt popor din lume? De ce să fie Dumnezeu interesat mai mult pentru noi decât pentru alte popoare? Oh, de ne-ar da El o viziune mondială pentru ca să putem lucra pentru evanghelizarea lumii întregi, lumea pentru care a murit Cristos, şi ca noi să putem vedea lumea aşa cum o vede El!

SUPREMĂ

Să privim acum la un alt cuvânt în motto-ul nostru, cuvântul „supremă". „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii".

Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea noastră cea mai importantă, atunci ar trebui să lăsăm totul la o parte când are loc o convenţie misionară, şi să fim prezenţi la fiecare sesiune, altfel înseamnă că dăm prioritate altor lucruri şi nu credem că acesta este cel mai important dintre toate. Prin acţiunile noastre dovedim că punem misiunile pe planul secund.

În al doilea rând, dacă evanghelizarea lumii vine pe primul loc, atunci ar trebui să ne concentrăm pe dăruirea la misiuni şi să-i lăsăm pe alţii, care nu au viziunea, să contribuie la alte proiecte. Vor fi întotdeauna destui pentru lucrările de acasă. Vor fi mulţi care să se îngrijească de proiectele de acasă, în timp ce va fi doar o minoritate interesată în sarcina supremă a Bisericii.

Dacă punem misiunile pe primul loc, atunci vom da mai mult misiunilor decât pentru orice altceva. Altfel, locul întâi îl va lua un alt lucru. Există aici oameni de afaceri şi fiecare are întreprinderea lui. În ea, există sectoare pe care proprietarul le consideră mai importante decât altele. În care deci va investi el surplusul de bani? Desigur, în sectorul cel mai important. De ce face astfel? Pentru că doreşte să dezvolte sectorul cel mai important al afacerii lui. La fel este şi cu misiunile. Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea cea mai importantă a bisericii, atunci ar trebui să dăm acestui cel mai important sector, cea mai mare parte din banii noştri. Altfel, nu punem misiunile pe primul loc şi nu credem că evanghelizarea lumii este sarcina supremă a bisericii. Cunosc foarte puţini pastori care cred cu adevărat că evanghelizarea lumii este lucrarea lor cea mai importantă.

Faptul acesta mă face să spun că fiecare biserică ar trebui să cheltuiască mai mult pentru misiuni decât pentru ea însăşi. Este foarte logic. Dacă credem că evanghelizarea lumii este pe primul loc, atunci ar trebui să investim mai mulţi bani pentru locurile îndepărtate decât pentru noi aici acasă.

„Dar, veţi întreba, ce se întâmplă în biserica dumneavoastră? Cum rămâne cu Biserica Poporului din Toronto unde sunteţi pastor? Trimite biserica dumneavoastră mai mult misiunilor decât cheltuie pentru ea?" Mă bucur să pot spune că nu a existat un an de când sunt pastor la Biserica Poporului, în care să fi folosit pentru noi acasă atât cât am trimis misiunilor din străinătate.

Cu ani în urmă am pus membrilor două întrebări, prin casierul nostru. Prima: „Cât am cheltuit pentru noi anul trecut?" După ce s-au examinat registrele am primit răspunsul. „Dr. Smith, mi s-a spus, anul trecut s-au folosit 53.000 de dolari pe lucrarea de acasă". Apoi am pus a doua întrebare: „Cât am trimis misiunilor din străinătate? Cât s-a adunat pentru misiuni?" Şi iarăşi am primit răspunsul: „Anul trecut s-au dat 318.000 dolari pentru misiuni". „Minunat, am spus, aşa a fost întotdeauna şi aşa trebuie să fie". Şi dacă vine timpul când comitetul Bisericii Poporului hotărăşte să se cheltuiască mai mult aici acasă şi mai puţin pentru misiuni, va primi demisia mea fără nici un moment de ezitare. Nu aş dori să fiu pastorul unei biserici care foloseşte mai mult pentru ea decât trimite misiunilor din ţările îndepărtate.

Când Biserica Poporului s-a mutat în strada Gerrard, cu mulți ani în urmă, mi s-a spus totul, în afara unui singur lucru, şi în duminica dimineața în care trebuia să am prima predică din acel loc, casierul s-a apropiat de mine cu o expresie sinistră pe față. „Dr. Smith, a spus el, v-am informat despre toate lucrurile în legătură cu această biserică, cu excepția unuia singur". Apoi s-a oprit. Aşteptam să continue ceea ce începuse. După un moment a spus: „Această biserică are datorii. Avem câteva facturi neachitate şi în casa de bani nu este nimic". Se uita la mine aşteptând parcă să-mi bag mâna în buzunar, să scot banii şi să-i dau lui, spunându-i să fugă să plătească facturile.

În schimb, m-am întors, am pornit spre amvon şi mă rugam. „Doamne, am spus, de mult timp aştept să văd dacă un anumit pasaj din Cuvântul Tău este adevărat". Adevărat, din punct de vedere practic, gândeam. Mă refeream la versetul „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu (cea extinsă pe tot pământul) şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". În acea dimineață am avut o predică misionară.

A venit duminică seara. Era prima mea duminică. Ar fi trebuit să am un mesaj de evanghelizare, dar iarăşi m-am simțit îndemnat să vorbesc despre misiuni, şi aşa am făcut. Apoi i-am invitat pe oameni să vină înapoi în fiecare seară în acea săptămână. Ei au venit, şi luni seara am predicat din nou despre misiuni. Marți seara au primit iarăşi un mesaj despre misiuni. Miercuri seara au trebuit să asculte iarăşi im subiect de misiune. Joi seara la fel. Vineri erau deja atât de mulți, poate din curiozitate mai degrabă decât din alte motive, şi iarăşi au primit o doză de misiune.

Apoi, îmi închipui că şi-au încrucişat brațele zicând unul către altul: „Nu-l putem înțelege pe pastorul acesta nou. Se pare că nu are nici o altă predică în afară de cele despre misiuni. Dar vine a doua duminică. Poate că atunci va începe să predice cu adevărat".

A doua duminică a sosit. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. La serviciul de dimineața am făcut un anunț: „Astăzi vom avea trei servicii şi vom avea trei colecte pentru misiuni - una dimineață, una după masă şi ultima deseară". Unii parcă mă priveau amuzați, dar eu începusem lucrarea, asistat de un misionar, şi eram hotărât să o duc până la capăt. În acea dimineață am vorbit despre misiuni şi s-a făcut o colectă misionară. Lucrul acesta s-a repetat după masa şi iarăşi seara. Nu spusesem aproape nimic despre nevoile de acasă, şi totuşi, luasem toți banii care au fost dați, pentru misiuni. Dar acum vine partea a doua.

Oamenii au devenit atât de interesați, atât de stârniți, atât de treziți, încât veneau tot mai mulți. Multe suflete au fost mântuite şi în scurt timp s-a ocupat fiecare scaun liber. După puțin timp ei au înțeles viziunea şi au început să dăruiască, aşa cum nu mai făcuseră înainte vreodată, şi în câteva săptămâni, fără să trebuiască să spun ceva despre obligațiile locale, s-a plătit fiecare datorie, s-a achitat fiecare factură, şi începând din acea zi şi până astăzi noi nu am mai cunoscut cuvântul „datorie" în legătură cu biserica noastră. Am descoperit că atunci când punem pe primul loc lucrurile care trebuie puse acolo, Dumnezeu lucrează. Problema cu bisericile obişnuite este că pun căruța în fața calului, apoi i se spune păstorului să se aşeze şi să conducă - şi bineînțeles că totul merge greu. Dacă am inversa ordinea şi am accepta planul lui Dumnezeu, am ajunge undeva şi mersul ar fi uşor. Căutați mai întâi lărgirea Împărăției lui Dumnezeu în lumea întreagă, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Programul lui Dumnezeu nu dă greş niciodată.

BISERICA

Al treilea cuvânt pe care doresc să-l accentuez este „biserica". „Sarcina supremă a bisericii este evanghelizarea lumii". Când mă refer la biserică, mă gândesc la întreaga biserică, şi nu la un sector sau la o organizație din biserică. De exemplu, în Biserica Poporului nu avem nici o Societate Misionară a Femeilor. Nu am avut niciodată o asemenea organizație şi nici nu vom avea. Nu pentru că eu sunt împotriva unei asemenea societăți. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare Societate Misionară a Femeilor. Uneori, singura lumină misionară care luminează este de la Societatea Misionară a Femeilor. Dar vă voi arăta în două minute de ce este imposibil ca noi să avem o asemenea organizație.

Să presupunem că ar trebui să adun un grup mic de femei - zece sau douăzeci, şi ar trebui să le spun: „Voi veți deveni o Societate Misionară a Femeilor şi lucrarea voastră va fi de evanghelizare a lumii. Doar atât aveți de făcut, să evanghelizați lumea". Atunci ce aş spune tuturor celorlalți şi tuturor organizațiilor din biserică? Le-aş

spune: „Aceasta nu este cea mai importantă lucrare a bisericii. Este un subiect lateral, doar unul din multele sectoare ale lucrării .bisericii. Lasă femeile să facă acest lucru. Ele pot avea grijă de evanghelizarea lumii; iar noi ceilalți - aceia dintre noi care suntem bărbați, vom face ceva cu adevărat demn de bărbăția noastră”.

Nu, dragi prieteni! Fiecare bărbat din această biserică este un membru al Societății Misionare a Femeilor. Şi voi avea grijă pe cât posibil, ca fiecare din cei 120 de membri ai corului să-şi accepte responsabilitatea lui sau a ci; ca fiecare din diaconii noştri şi responsabili, peste 200, să ajute la povară; ca fiecare uşier, fiecare învățător de Şcoală Duminicală, fiecare băiat şi fiecare fată, toți să contribuie la misiuni. La noi, părinții nu dau pentru copii. Îi învățăm pe copii să dea ei înşişi. De la vârsta de şapte ani, ei sunt învățați să dea în mod sistematic. Apoi când cresc nu mai avem probleme cu ci. Ei au învățat cum să dea.

Anul trecut Şcoala noastră Duminicală a dat misiunilor 211.000 de dolari, diaconii noştri au dat 90.000 de dolari iar corul 36.000..

Această lucrare este mult prea importantă pentru a fi lăsată doar pe mâna unei organizații. Ea aparține întregii biserici, şi atunci când fiecare pricepe viziunea şi fiecare face ceva, atunci scopul nostru este atins. Motto-ul nostru este: „Fiecare creştin un misionar”. Este lucrarea întregii biserici.

CUM SE FACE?

Oriunde merg mi se pune întrebarea: „Cum primiți asemenea colecte? De unde vin banii? Trebuie că aveți o biserică de milionari”. Lucrul acesta l-a gândit editorul ziarului romano-catolic al Canadei, când a văzut raportul bisericii noastre în ziar. Mi-a scris şi m-a întrebat dacă ce credea el era corect, şi când i-am răspuns negativ, a rămas uimit. A scris un articol lung în publicația lui romano-catolică, în care afirma că o biserică protestantă, condusă de un pastor zelos, a dat mai mult pentru misiuni decât toate bisericile catolice din Ontario până la coastă, la un loc. „Noi, scria el, suntem adevărații administratori ai credinței, şi totuşi am permis unei biserici protestante să ne întreacă. Este o ruşine pentru noi". Desigur, gândea în acest fel pentru a-i îndemna pe catolici să facă mai mult. Nu, noi nu avem milionari. De fapt, nu avem nici o bogăție în biserica noastră. Darurile noastre vin de la o mulțime de oameni obişnuiți.

Odată, un oficial al Bordului Străin de Misiune al unei denominații numeroase, m-a întrebat care era secretul, dorind să ştie de ce a scăzut dărnicia denominației lui. „Dr. Cutare, am spus, ați pus misiunile în buget şi faceți apel la oameni pentru un buget rece, mort, apoi împărțiți banii aşa cum credeți. Fără rezultat. Evanghelizarea mondială este mult prea importantă pentru a fi pusă într-un buget. Va trebui să o scoateți afară din buget şi să o puneți sus la amvon unde oamenii o pot vedea. Va trebui să mergeți înapoi la marile adunări misionare din timpul Mişcării Studențeşti Voluntare, când mulțimi de tineri şi tinere au fost inspirați să plece în misiuni. Oamenii nu vor da niciodată pentru un buget. Ei trebuie să aibă inspirație". El a admis că aveam dreptate.

Cum facem aceasta? Poate ar ajuta dacă aş spune cum NU facem. Noi nu adunăm bani prin concerte, vânzări de vechituri la licitație, bazare sau tocană de stridii. Nu pentru că sunt eu împotriva acestor metode, ci pentru că ele nu vor da rezultate. Ce face un om de afaceri când dă peste o metodă care nu merge? O elimină, nu-i aşa? Acum ascultați-mă. Eu sunt responsabil, omeneşte vorbind, pentru suportul financiar personal a 350 de misionari. În fiecare lună din viața mea trebuie să fac rost de 25.000 de dolari, altfel, s-ar putea spune în alți termeni, aceştia vor răbda de foame. Câți dintre voi, oamenii de afaceri, purtați o asemenea responsabilitate? Ce ați face dacă ar trebui să câştigați în fiecare lună 25.000 de dolari de care ar depinde 350 de lucrători? Aş vrea doar să vă spun că Dumnezeu nu a greşit niciodată. Fie că sunt acasă, fie că sunt plecat pe un câmp de misiune în străinătate, sau într-o campanie de evanghelizare în Marea Britanie sau Australia, banii vin şi salariile pleacă.

Spuneți-mi acum dacă ştiți vreo vânzare de vechituri la licitație care să fi produs 25.000 de dolari. Dacă nu ați aflat, atunci de ce să fie bun acest procedeu? Sunt vinovat eu de a anula a metodă care nu va produce ceea ce îmi lipseşte? Nici eu nu am aflat să se fi întâmplat aşa ceva. Ei bine, atunci ce fac? Desigur, încerc o altă metodă care va avea rezultate. Mulți oameni au crezut că atunci când a murit George Müller, a murit Dumnezeul lui George Müller. Dumnezeu nu este mort. Dumnezeul lui Ilie trăieşte şi azi. El poate face

minunea de care este nevoie. „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede”.

De 50 de ani, în fiecare an avem a convenție misionară, timp de o săptămână. Apoi, câțiva ani, patru săptămâni şi cinci duminici. După ce le dăm oamenilor o viziune asupra misiunilor, dimineața, după-masa şi seara, facem o colectă a credinței. Oamenii indică sumele cu care vor contribui în următoarele douăsprezece luni. Are rezultate? Aş dori să vă dau două exemple.

Biserica din Park Street, Boston, m-a invitat să țin o campanie de evanghelizare. Am acceptat. Sala era plină, mulți stăteau în picioare pe trepte, şi zeci de tineri L-au găsit pe Cristos. Dr. Harold Ockenga, pastorul, m-a invitat în biroul lui. „Dr. Smith, a spus el, această biserică nu a avut niciodată o convenție misionară în cei o sută treizeci şi cinci de ani de istorie a ei. Înțeleg că dumneavoastră aveți una în fiecare an. Ați dori să veniți la Park Street şi să țineți una la noi?" L-am întrebat pe Dr. Ockenga cu cât contribuia biserica lui la misiuni în acel timp. Răspunsul lui a fost: 3.200 de dolari pe an. Anul următor am luat un grup de misionari şi am ținut o convenție în biserica din Park Street. Am continuat să fac aceasta în fiecare an, timp de şase ani. Anul trecut Park Street a dat misiunilor peste 300.000 de dolari. Celălalt exemplu este propria mea biserică. Când am ținut prima mea convenție, colecta a fost de 3.500 de dolari. În 1972 ca a fost de 597.000 de dolari. Fiul meu, Dr. Paul B. Smith, pastorul actual, a continuat acțiunea. Totalul colectelor trece acum mult peste 8 milioane. Aceasta fac convențiile şi colectele credinței. Astăzi se ridică la peste 700.000 de dolari pe an.

Există o legendă despre întoarcerea lui Isus în cer. Întâlnindu-l pe îngerul Gavril, El i-a spus că îşi împlinise lucrarea divină încredințată.

„Şi care este planul Tău?" a întrebat Gavril. „Cum va fi râspândită Evanghelia? Ai lăsat pe pământ o organizație puternică, cu planuri bine definite?"

„Nu", a răspuns Mântuitorul. „Nu am lăsat nici o organizație, doar un mic grup de ucenici, majoritatea născuți în familii foarte modeste. Ei sunt cei care vor spune lumii”.

„Dar să presupunem că ei Te părăsesc, a insistat Gavril, atunci ce planuri ai?"

„Nu am nici unul", a răspuns cu durere Mântuitorul.

Într-o zi, milioane şi milioane dintre păgâni vor trece prin fața tronului şi arătând cu degetul spre noi ne vor acuza spunând: „Nimănui nu i-a păsat de sufletul meu”. Şi atunci, şi voi şi eu vom încerca să ne scuzăm spunând: „Dar Doamne, sunt eu păzitorul fratelui meu?" Şi Dumnezeu va răspunde: „Sângele fratelui tău strigă la Mine din Africa, din China, din insulele mărilor”. Vocea sângelui fratelui tău. Da, şi tu vei merge în cer, mântuit, - dar cu sânge pe mâinile tale, sângele acelora pe care i-ai fi putut câştiga dacă ai fi mers tu sau dacă ai fi trimis pe cineva în locul tău.

Nu este un lucru uşor să fii păzitor. „Îți voi cere sângele lui din mâna ta”. Sarcina Supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii. Ce vei face în legătură cu aceasta?

CAPITOLUL III

Cum m-a chemat Dumnezeu la o lucrare mondială

Veniți să privim în Evanghelia după Matei la capitolul 9, versetele 35 la 38: „Isus străbătea toate cetățile şi satele..”. Observați, că El mergea întoate cetățile şi satele. El nu S-a aşezat în nici una din ele. Isus nu a devemt niciodată un pastor. El era tot timpul în mişcare. „Isus străbătea toate cetățile şi satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia”.

„Dar când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele”. Ce este mila? Este dragostea în acțiune. Suntem noi mişcați de compasiune? Dacă este aşa, vom face ceva!

„Atunci a zis ucenicilor Săi: Mare este secerişul, dar puțini sunt lucrătorii!" Deci aceasta este problema. Şi problema din timpul Lui este şi problema din timpul nostru - un seceriş bogat, lucrători puțini. Care este soluția problemei? „Rugați dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui".

AŞ FI PUTUT STA ÎN CANADA?

Cu ani în urmă am trecut prin toată Biblia să caut răspunsul dacă puteam sta în Canada şi în acelaşi timp să ascult de Dumnezeu. Ar fi posibil, m-am întrebat, să mă bucur de un pastorat comfortabil, fără să trec hotarele țării mele şi totuşi împlinind poruncile Domnului meu? Ar fi Dumnezeu mulțumit?

Şi pe măsură ce studiam Biblia găseam expresii ca acestea: „Toate națiunile; întreaga lume; fiecare ființă; cele mai îndepărtate locuri de pe pământ". Cu alte cuvinte, descopeream că Evanghelia trebuia dată întregii lumi. Trebuie să o audă fiecare națiune, neam, limbă şi popor.

Când am văzut lucrul acesta, am pus următoarea întrebare: Trăiesc toate popoarele în Canada? Dacă da, şi dacă nu mai sunt alte popoare dincolo de granițele ei, atunci pot sta în țara mea, pot predica aici Evanghelia şi să nu trec mei măcar o dată granița ei; dar, dacă un popor trăieşte dincolo de granițele Canadei, atunci este datoria mea să plec din țara mea, să trec peste granițele ei şi să merg la acel popor. Şi dacă nu pot face eu acest lucru, al unei să trimit înlocuitori. Dar dacă nu fac nici acest lucru nici celălalt, voi fi un creştin care a pierdut, în ziua răsplătirii.

Prietenul meu, ce zici despre acestea? Tu ştii că Evanghrlia trebuie dată tuturor națiunilor, întregii lumi, fiecărui neam şi limbă şi popor, până la cele mai îndepărtate locuri de pe pământ. Ce faci tu în această privință? Ce ai de gând să faci? Trebuie să mergi tu însuți, sau altfel trebuie să trimiți pe altcineva în locul tău, dar vai ție dacă nu faci nimic. Poruncile lui Dumnezeu trebuie ascultate, împlinite, şi nu este nici o cale de a ocoli subiectul acesta.

AM ÎNCERCAT SĂ MERG

Când aveam optsprezece ani, am mers la indienii din Columbia Britanică. Am locuit pe o rezervație indiană singur într-o colibă mică, lângă Alaska, cam la 3-4 mii de mile de casă. Am stat acolo peste un an, şi apoi, dându-mi seama că aveam nevoie de mai multă educație, m-am întors înapoi la civilizație şi am început un curs de teologie timp de cinci ani, l-am absolvit şi am fost ordinat în lucrarea Evangheliei, după care am lucrat un an la studii postuniversitare.

Apoi am făcut cerere la Bordul de Misiune Presbiterian să plec în India. Cazul meu a fost analizat cu mare atenție. M-am înfățişat personal în fața Bordului şi până la urmă s-a luat o hotărâre. Am fost respins. Bordul a considerat că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară, aşa că am fost refuzat.

M-am întors la lucrarea de acasă - am devenit pastor al Bisericii Presbiteriene Dale din Toronto iar mai târziu la Alliance Tabernacle; dar nu eram mulțumit. Ştiam că trebuia să fac ceva. Avusesem viziunea. În cele din urmă am pornit pe cont propriu, mergând în câmpurile de misiune ruseşti din Europa, predicând unor mari mulțimi în toată Letonia, Estonia şi Polonia, câştigând multe suflete pentru Cristos. Până când într-o zi, după ce predicasem până la istovire, bolnav, m-am întors acasă.

Am călătorit peste tot în Statele Unite şi Canada, în campanii de evanghelizare. Am simțit din nou imboldul, şi de data aceasta am plecat în Spania, dar m-am îmbolnăvit din nou şi a trebuit să mă întorc.

Atunci am fondat Biserica Poporului din Toronto. Aceasta s-a întâmplat în anul 1928. Patru ani mai târziu imboldul mi-a venit din nou, şi am plecat în Africa. Călare pe un cal, avansam în interiorul țării, în compania Dr. Thomas Lambie, călărind treizeci de mile pe zi, şi în final prăbuşindu-mă în iarba lungă a Africii; după o boală foarte serioasă care a ținut şase săptămâni, am fost adus încă o dată înapoi la civilizație.

În acest timp începeam să simt că la urma urmei Bordul avusese dreptate şi că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară. Însă eu avusesem viziunea, ştiam că alte națiuni trebuiau să audă Evanghelia, şi în 1938 am plecat

încă o dată, hotărât să-mi fac partea mea dacă era posibil, să ajut la evanghelizarea lumii. De data aceasta am plecat în Pacific, şi după o călătorie cu vaporul timp de treizeci şi una de zile, zi şi noapte, m-am trezit predicând canibalilor, sălbaticilor şi creştinilor din Insulele Solomon. Într-un târziu, am contractat malarie, care a ţinut trei ani, şi iarăşi şi iarăşi, lună după lună, m-am văzut epuizat. Până la urmă, într-o zi, Dr. Northcote Deck şi ceilalţi misionari m-au pus pe un vapor şi m-au trimis înapoi la lucrarea mea din Toronto.

Dar nu m-am oprit până nu am vizitat 70 de ţări diferite şi încă mai merg.

ÎNTOARCEREA SPRE ÎNLOCUITORI

În zilele de la începutul lucrării mele, înţelegând că eu însumi nu puteam merge, m-am întors spre înlocuitori. Într-o zi m-am apropiat de Rev. J.H.W. Cook, conducătorul Uniunii Evanghelice din America de Sud.

„Doriţi să trimiteţi noi misionari?" l-am întrebat eu.

„Da," a răspuns el. „Deja avem cinci gata de plecare".

„De ce nu pornesc?" am spus atunci.

„Nu avem banii necesari", a răspuns el.

„Dacă reuşesc să adun fondurile pentru transportul lor, îmi daţi voie să-i sprijin?" l-am întrebat.

Faţa lui s-a luminat în timp ce-mi răspundea afirmativ. Nu voi uita niciodată ziua în care i-am pus pe cei cinci misionari la amvonul Bisericii Popoarelor, provocând adunarea să îi trimită. S-a întâmplat întocmai. Apoi, cei cinci au devenit zece; cei zece, douăzeci; cei douăzeci, patruzeci; cei patruzeci, o sută; cei o sută, două sute; cele două sute, trei sute cincizeci. Acum avem o armată de lucrători care slujesc drept înlocuitori în cam patruzeci de câmpuri de misiune, în cadrul a treizeci şi cinci de Societăţi Misionare ale Credinţei, iar noi contribuim la sprijinirea lor personală.

Dar... nu sunt mulţumit. Mă rog constant, şi aceasta este rugăciunea mea: „Doamne, lasă-mă în viaţă, dacă este Voia Ta, până vom avea patru sute de misionari pe câmpurile de misiune din lume". Simt că acesta este numărul de misionari pe care Biserica Poporului ar trebui să-i ajute, şi nu voi fi satisfăcut până când nu vom avea măcar atâţia misionari în afara ţării noastre.

Pentru aceasta trăiesc eu. Sunt pastor şi evanghelist în al doilea rând; sunt misionar în primul rând. Sunt un compozitor de cântări religioase în al doilea rând; misionar în primul rând. Am încercat să merg eu însumi - de fapt ani mers, dar de fiecare dată a trebuit să mă întorc înapoi. Atunci am înţeles ca era de făcut un singur lucru, şi anume, să trimit pe alţii. Iată de ce călătoresc peste tot în America, Canada, Australia, Noua Zcclandă, Africa de Sud şi Marea Britanie. Merg pentru a ţine convenţii misionare şi pentru a-i provoca pe tineri. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a găsi şi a trimite înlocuitori.

URMĂTOARELE ORAŞE

Doar cu puţin mai înainte am citit despre modul în care a mers Isus în toate cetăţile şi satele. Vă amintiţi de acel timp când El a dispărut, după ce propovăduise într-o cetate; şi vă amintiţi cum ucenicii au pornit în căutarea Lui în primele ore ale dimineţii, şi cum L-au găsit într-un târziu, sus pe munte, rugându-Se?

„Învăţătorule, au strigat ei, oamenii Te aşteaptă. Mai sunt mulţi, mulţi bolnavi de vindecat. Vino înapoi şi termină-Ţi lucrarea. Mai sunt încă alţii în cetatea în care ai propovăduit ieri, care doresc să Te asculte".

Da, şi pot să mi-L imaginez pe Învăţător răspunzând, parcă cu o privire spre depărtări în ochii Lui, peste văile şi munţii din depărtare, în aceste cuvinte: „Trebuie să predic în celelalte cetăţi, de aceea am fost trimis". Se gândea, ca întotdeauna, la alte cetăţi şi la alte cetăţi, la cele în care încă nu propovăduise; şi dorea să ajungă la ele, pentru ca şi ei să audă Evanghelia. Gândul Lui era întotdeauna şi la „celelalte oi".

Pavel a avut aceeaşi viziune. El vorbea despre locurile de dincolo, regiunile neocupate. El spunea că dorea să plece în Spania şi la Roma. Şi el a înțeles că Evanghelia trebuia dusă în „lumea întreagă”.

Ştiți că într-un timp întreaga Africă de Nord era evanghelizată şi că existau sute de biserici creştine în toată acea regiune? Ştiți că unii din cei mai mari teologi ai noştri au venit din Africa de Nord în primele secole ale erei creştine? Africa de Nord a devenit mohamedană şi sute de ani nu a mai fost lăsată mei o urmă de creştinism. Lumina a fost din ce în ce mai slabă până când s-a stins de tot. Cum s-a întâmplat acest lucru? Să vă spun.

Conducătorii religioşi şi teologii din Africa de Nord au început să aibă controverse între ei şi în loc să predice Evanghelia şi să evanghelizeze, au început dispute teologice certându-se unii cu alții pe tema doctrinei creştine. Ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să meargă în cetățile din jur, spre sud, şi apoi spre sudul acestora. Şi ce s-ar fi întâmplat? În scurt timp ar fi ajuns la Capetown şi întreaga Africă ar fi fost evanghelizată cu sute de ani în urmă. S-ar fi putut ca Africa să fi trimis misionari în Europa şi chiar în America.

Lucrul acesta, frații mei, s-ar putea petrece aici. Da, se petrece aici. Există astăzi biserici în Statele Unite şi Canada, precum şi în Marea Britanie, Australia şi Noua Zeelandă, sute de biserici, care au devenit mai degrabă cluburi sociale, şi dacă Biserica lui Isus Cristos nu se trezeşte şi nu dă lumii întregi Evanghelia, ceea ce s-a întâmplat cu Africa se va întâmpla şi aici. „Lumina care străluceşte mai departe, luminează cel mai strălucitor lânga casă”.

„CÂMPUL ESTE LUMEA"

„Dar, întrebați dumneavoastră, de ce să mergem, înainte de a fi mântuiți toți oamenii de aici? Este atâta de făcut acasă. De ce să nu terminăm lucrarea în patrie înainte de a pleca într-un câmp străin?" Această întrebare mi se pune oriunde merg. Dați-mi voie să răspund, punând trei sau patru întrebări:

Prima. - De ce a plecat David Livingstone din Scoția în Africa, înainte ca toți oamenii din Scoția să devină creştini? De ce? Mai există încă mii de oameni în Scoția care încă nu s-au hotărât pentru Cristos. Şi totuşi, cu ani în urmă, Livingstone şi-a lăsat țara şi a plecat în întunecoasa, ignoranta Africă. Vă întreb - de ce?

A doua. - De ce a plecat William Carey din Anglia în India, înainte ca toți oamenii din Anglia să fi fost creştinizați? De ce? Încă mai există mulți în Anglia care nu au fost câştigați la Cristos.

A treia. - De ce a plecat Adoniram Judson din America în Burma, înainte ca toată lumea din America să fie adusă la Cristos? De ce? Există încă mulți în America, care nu au fost creştinizați.

Ultima. - De ce a plecat apostolul Pavel în Europa, înainte ca Palestina să audă Evanghelia? De ce? Vă amintiți că Pavel în mod intenționat a plecat din țara lui în Europa strămoşilor noştri pentru a-i evangheliza. De ce, vă întreb eu, a făcut acest lucru? Oare nu ar fi trebuit să stea în Palestina, cel puțin până ei ar fi auzit Evanghelia?

Prieteni, există un singur răspuns, şi vi-l dau cu cuvintele Bibliei: „Câmpul este lumea". Statele Unite ale Americii nu sunt lumea. Marea Britanie nu este lumea. Câmpul este întreaga lume. Nu ați auzit niciodată despre un fermier care să lucreze numai într-un colț mic al pământului lui. El lucrează tot pământul fermei. Statele Unite sunt un colț numai; Canada este un colț mic doar. Lumea, întreaga lume trebuie evanghelizată. Şi dacă „lumea este câmpul", nu avem de ales decât să mergem în fiecare loc al ei. Lucrarea este una şi trebuie făcută, nu doar colțurile, ci în întregime.

Firmele de tutun îşi au agenți trimişi în locurile cele mai îndepărtate. Milioane de țigări sunt împărțite ca reclamă pentru a stârni noi apetituri. Ați putea spune că motivul este că acasă nu mai există cerere? Desigur că nu este aşa. Cererea aici - mai ales de când femeile au coborât de pe piedestalul înalt pe care stăteau odată şi au început să fumeze - este mai mare decât oricând. Şi totuşi, firmele de tutun îşi trimit misionarii lor în țările străine. Ei caută noi piețe de desfacere. Ei sunt mai înțelepți decât noi, pentru că de fapt acesta este planul lui Dumnezeu şi ar trebui să îi întrecem. Niciodată nu a fost voia lui Dumnezeu ca noi să rămânem acasă până

când lucrarea de aici se va termina. El dorește ca noi să mergem în întreaga lume, să lucrăm tot câmpul în mod simultan. Știți ce spuneți atunci când afirmați că nu credeți în misiuni? Spuneți că Pavel a făcut o greșeală; că ar fi trebuit să vă lase strămoșii în Europa, păgâni; că ar fi făcut mai bine dacă stătea acasă în Palestina și voi ați fi rămas în păgânism. Aceasta gândiți? Vă pare rău că nu sunteți păgâni? Probabil că da, din moment ce nu credeți în misiuni.

RÂNDURILE DIN SPATE

Vă amintiți când Isus a hrănit pe cei cinci mii? Vă amintiți când le-a spus să se așeze pe iarbă, rând după rând? Vă amintiți apoi cum a luat pâinile și peștii, le-a binecuvântat, apoi le-a rupt și le-a dat ucenicilor? Și cum ucenicii au început să le împartă pe primul rând, de la un cap la altul, fiecăruia? Apoi, vă amintiți cum au luat-o de la capăt, începând cu primul rând din nou, împărțind a doua oară? Vă amintiți?

Nu! - de o mie de ori - nu! Dacă ar fi făcut astfel, cei din rândurile din spate s-ar fi ridicat să protesteze cu putere. „Aici, ar fi spus ei, veniți aici în spate. Dați-ne și nouă. Noi nu am primit nimic. Suntem flămânzi, nu este cinstit, nu este corect. De ce aceia din față să ia a doua oară înainte ca noi să luăm măcar o dată?"

Și ei ar fi avut dreptate. Noi vorbim despre a doua binecuvântare. Alții nu au avut nici măcar prima binecuvântare. Noi vorbim despre a doua venire a lui Cristos. Ei încă nu au auzit de prima venire. Nu este corect. „De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toți să o fi auzit o dată?" Știți la fel de bine ca și mine, că nici măcar unul din cei cinci mii de oameni de acolo, pe lângă femei și copii, nu au luat a doua oară, înainte ca toți să fi luat prima oară.

A fost o distribuire a mâncării absolut egală. Cu puține excepții, de atunci nu a mai existat o împărțire atât de egală. Unele biserici nu o fac nici măcar 50%-50%. Ele nu trimit pe câmpurile străine de misiune atât cât cheltuiesc acasă.

Nu am cunoscut nici un predicator care să aibă probleme cu rândurile din spate. Toate necazurile lui vin de la rândurile din față. Cei din primele rânduri sunt supra-hrăniți și ajung la indigestie spirituală. Ei îi spun cât de multă mâncare să le dea, când, și când anume să se oprească; cât timp să-i hrănească, ce fel de mâncare să le dea, etc, etc, și dacă nu face așa, ei se plâng și-i găsesc greșeli. Dacă un predicator s-ar gândi mai bine, ar lăsa o vreme primele rânduri să înfometeze puțin, și s-ar duce la rândurile din spate, și când s-ar întoarce, aceștia ar fi gata să-i accepte lucrarea fără murmur și plângere.

Prieteni, am fost la rândurile din spate. Am văzut nenumărate milioane în acele rânduri din spate, flămânzind după Pâinea Vieții. Este drept atunci să ne concentrăm pe rândurile din față? Oare nu ar trebui mai degrabă să învățăm rândurile din față cum să împartă cu rândurile din spate ceea ce au, să ajungă la ei cu Evanghelia, la aceia pentru care nu s-a pregătit nimic?

Știți că lucrul cel mai mare pe care îl poate face o biserică pentru ea însăși este să-și trimită pastorul în unul din câmpurile străine de misiune din lume? Nu există o vacanță asemănătoare. El se va întoarce un om nou; pentru că nimeni nu poate să vadă cu proprii lui ochi nevoia și să rămână același om. Ceva se va întâmpla în el. Va avea de vorbit despre ceva. El va fi infinit mai prețios pentru biserică decât oricând înainte.

CEREREA DOCTORULUI DUFF

Dr. Alexander Duff, marele misionar veteran în India, s-a întors să moară în Scoția. Stând în fața adunării generale a bisericii presbiteriene, a pronunțat cererea lui, dar nu a fost nici un răspuns. În timp ce vorbea a leșinat și a fost dus de la amvon. Doctorul s-a aplecat deasupra lui, examinându-i inima. Atunci și-a deschis ochii și a început să strige: „Unde sunt? Unde sunt?"

„Stați liniștit, a spus doctorul. Ați avut un atac de inimă. Stați liniștit".

„Dar, a exclamat Dr. Duff, nu mi-am terminat cererea. Duceți-mă înapoi. Trebuie să termin ce am de spus".

„Stați liniştit, a spus din nou doctorul. Dacă mergeți înapoi o faceți cu riscul vieții”.

Dar, în ciuda protestelor doctorului, bătrânul luptător s-a ridicat în picioare, şi cu doctorul de o parte şi pastorul care prezida adunarea de cealaltă, a urcat din nou scările spre amvon, şi în timp ce făcea aceasta, întreaga adunare s-a ridicat în picioare pentru a-l onora. Când s-au aşezat, şi-a continuat cererea cu următoarele cuvinte:

„Când Regina Victoria cheamă voluntari pentru India, răspund sute de tineri, dar când Regele Isus cheamă, nu merge nimeni”.

Apoi s-a oprit. Era tăcere. Apoi a continuat:

„Este adevărat că tații şi mamele din Scoția nu mai au fii de dat pentru India?"

Iarăşi s-a oprit. Tăcerea era grea.

„Foarte bine, a continuat el, aşa bătrân cum sunt, mă voi înapoia în India. Mă pot aşeza pe malurile Gangelui şi pot muri acolo şi prin aceasta oamenii Indiei vor şti că a fost odată un om din Scoția care i-a iubit până şi-a dat viața pentru ei”.

În momentul următor, tineri din întreaga adunare au sărit în picioare strigând: „Voi merge eu! Voi merge eu!" Şi după ce bătrînul luptător cu părul alb a fost dus la locul de odihnă, aceşti tineri absolvenți şi-au croit drum în întunecata Indie, pentru a lucra acolo ca înlocuitorii lui pentru Domnul Isus Cristos.

Prietene, nu ai vrea să pleci? Ți-a vorbit Dumnezeu? I-ai auzit Chemarea? Nu ai vrea să-I răspunzi: „Doamne, iată-mă, trimite-mă"? Sau dacă tu nu poți merge, nu vrei să-ți trimiți un înlocuitor? Tu eşti acela care trebuie să decidă.

De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toată lumea să o fi auzit o dată?

CAPITOLUL IV

Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?

Dacă deschideți la Evanghelia după Marcu, capitolul 13 versetul 10, veți găsi aceste cuvinte: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor”. Apoi, dacă deschideți la Evanghelia după Matei, capitolul 24 versetul 14, veți găsi aceeaşi afirmație, dar cu ceva adăugat: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni Sfârşitul”.

Înainte de a comenta aceste pasaje, aş dori să clarific subiectul meu. Nu pun întrebarea: „Se va întoarce Cristos pe nori?" De fapt, nu vorbesc deloc despre răpire. Întrebarea mea este: „Se va întoarce Cristos pe pământ? Va veni El să-Şi întemeieze Împărăția şi să domnească? Se va întoarce El să pună capăt acestei ere şi să înceapă alta? Se va întoarce El pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?"

Notați de asemenea vă rog, că eu nu întreb dacă El se va întoarce pe pământ înainte ca lumea să fie creştinizată. Cuvântul pe care l-am folosit a fost „evanghelizată", şi este o diferență uriaşă între creştinizare şi evanghelizare. De aceea, pentru a înțelege mesajul, trebuie să înțelegeți subiectul: „Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?"

Când am citit prima dată pasajele asupra cărora v-am atras atenția, şi în mod special cel din Marcu, am fost contrariat. De ce, m-am întrebat, a folosit Isus cuvântul „mai întâi"? De ce nu a spus El doar atât: „Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor"? Aceasta ar fi avut mai mult sens. Aş fi putut înțelege. Dar El nu a spus aşa. El a intercalat cuvintele „mai întâi". El a spus că mai întâi Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor. Ce a dorit El să spună? De ce a folosit cuvintele „mai întâi"?

PLANUL LUI DUMNEZEU

Dacă veți citi întreg capitolul, veți descoperi că are de-a face cu sfârşitul vremurilor şi începutul Epocii de Aur. Dar pe măsură ce El povesteşte evenimentele, unul câte unul, se opreşte dintr-odată şi spune: „Dar înainte ca aceste lucruri să se întâmple, înainte ca vremea să se sfârşească şi înainte ca una nouă să se nască, mai întâi, această Evanghelie trebuie propovăduită tuturor neamurilor". În Evanghelia după Matei sunt adăugate aceste cuvinte:

„Atunci va veni sfârşituL" Acum este clar. Sensul nu poale li înțeles greşit. Sfârşitul va veni când lumea va fi fost evanghelizată.

Cu alte cuvinte, înainte ca Isus Cristos să se înloarcă pe pământ pentru a domni în splendoare, putere şi glorie, Evanghelia Lui trebuie proclamată la fiecare trib, limbă şi popor. În cer trebuie să fie mântuiți din fiecare rasă, după cum spune Apocalipsa; deci, obligația noastră cea mai mare este de a da Evanghelia Lui întregii lumi. Faptele apostolilor 1:8 spune că aceasta se va face.

Matei vorbeşte despre Evanghelia Împărăției, ştiu aceasta. Eu predic atât Evanghelia Harului lui Dumnezeu, cât şi Evanghelia Împărăției, tot timpul. Evanghelia Harului lui Dumnezeu este vestea bună că Isus a murit pentru păcătoşi. Evanghelia Împărăției este vestea bună că Isus vine înapoi să domnească. Ambele mesaje trebuie proclamate; şi fie că este Evanghelia Harului lui Dumnezeu sau Evanghelia Împărăției, nu este nici o deosebire. În ambele cazuri este Evanghelia, Vestea cea Bună. Şi trebuie proclamată înainte de venirea sfârşitului.

Oh, dacă oamenii noştri de stat ar şti! Ei încearcă să pună capăt războaielor şi vărsărilor de sânge, să şteargă sărăcia şi boala şi, pe cât posibil, să elimine moartea. Ei țin conferințe de pace, semnează pacte, cheltuiesc bani pentru ajutoare, şi cred că pot să-şi atingă scopul. Ce puțin ştiu ei!

Dacă ar cunoaşte planul lui Dumnezeu, ar organiza şi ar trimite cea mai mare armată de misionari pe care ar putea-o aduna, zeci şi mii. Şi-ar pune stațiile lor de radio în slujba agențiilor creştine. Şi-ar folosi ziarele pentru publicarea Evangheliei; şi în câțiva ani ar reuşi să ajungă la fiecare om, femeie şi copil, şi întreaga omenire ar fi evanghelizată.

Atunci Cristos ar veni. Şi-ar institui Împărăția. Nu ar mai fi războaie; boala şi sărăcia ar fi numai amintiri; nu va mai fi moarte, omul şi-ar trăi viața primită. S-ar sfârşi domnia omului şi ar începe Împărăția Lui; Cristos ar lua frânele guvernării şi ar domni în lume în neprihănire. Ar fi o prosperitate nemaicunoscută înainte.

Dar conducătorii nu ştiu, şi Biserica continuă să lupte. Lumea tot mai aşteaptă să fie evanghelizată, şi Cristos nu se întoarce. Când, oare când vom vedea planul lui Dumnezeu? Cât timp mai trebuie El să aştepte până când ne apucăm de lucru şi îl facem?

O TEORIE PERICULOASĂ

Dar ştiu ce ar putea spune unii. Aud aceasta peste tot. Ei zic: „Aceasta nu este sarcina Bisericii nicidecum; evreii trebuie s-o facă; trebuie să le-o lăsăm lor, după ce noi vom fi fost răpiți".

Nu cunosc nici o teorie care să reteze mai mult zelul misionar. Ba mai mult, nu cunosc nici o afirmație clară în întreaga Biblie, care să mă facă să cred, fie şi pentru un moment, că evreii sunt aceia care trebuie să evanghelizeze lumea în zilele necazului cel mare, aşa cum se pare că cred unii. Dacă aş crede acest lucru, mi-aş încrucişa mâinile şi nu aş mai face nimic.

Ați vrea să spuneți că după ce pleacă Duhul Sfânt, şi ni se spune că El va pleca atunci când pleacă Biserica, vreți deci să spuneți că evreii pot realiza mai mult în vreo şapte ani sau chiar mai puțin, fără ajutorul Duhului Sfânt, în mijlocul persecuției şi martirajului, mai mult decât am putut realiza noi în aproape două mii de ani, cu ajutorul Duhului Sfânt, când a fost uşor să fii creştin? Absurd! Imposibil!

Mai mult, dacă nu trebuie făcut nimic până când Biserica este răpită, atunci o singură generație, generația care va trăi în timpul necazului celui mare va fi evanghelizată. Doriți în acest caz, ca toate celelalte generații să piară? Nu vă interesează propria voastră generație? Veți permite ca această generație să fie pierdută şi să fiți satisfăcuți dacă numai ultima generație este evanghelizată? Povara de pe inima lui Pavel a fost pentru prima generație din era creştină.

Şi chiar dacă ați avea dreptate, eu tot voi face tot ce-mi stă în putință, pentru că lucrul acesta trebuie făcut cândva. Toți suntem de acord cu aceasta. Ei bine, cu cât pot eu face mai mult acum, cu atât vor avea mai puțin de făcut evreii atunci. Dar dacă voi greşiți, ce tragedie! Nu v-ați făcut partea pentru evanghelizarea lumii şi Dumnezeu vă va trage la răspundere. Eu cred că acest lucru trebuie făcut acum.

UN SINGUR LUCRU

Când Isus i-a părăsit pe ucenicii Lui acum două mii de ani, le-a lăsat o singură sarcină, şi anume, evanghelizarea lumii. Mi-L imaginez vorbind cu ei cam aşa: „Urmează ca Eu să plec pentru un timp lung. Cât timp lipsesc, aş dori ca voi să faceți un singur lucru: să dați această Evanghelie a Mea lumii întregi. Fiecare națiune, limbă şi trib să o audă".

Acestea au fost instrucțiunile Lui. Acesta a fost singurul lucru pe care le-a spus să-l facă, şi ei L-au înțeles perfect. Dar ce a făcut Biserica în anii de când El este absent? I-am îndeplinit noi ordinele? L-am ascultat?

De fapt, am făcut orice altceva în afară de singurul lucru pe care ni L-a cerut El să-l facem. Isus nu ne-a spus niciodată să construim colegii, seminarii, universități, dar le-am făcut. Nu ne-a spus niciodată să ridicăm spitale şi aziluri pentru bătrâni şi ospicii. El nu ne-a spus niciodată sa construim biserici sau să organizăm Şcoala Duminicală, tot felul de organizații, dar le-am făcut pe toate. Le-am făcut pentru că toate sunt importante şi merită osteneala.

Dar singurul lucru pe care El ni l-a spus să-l facem, este singurul pe care l-am lăsat nefacut. Nu am dat lumii întregi Evanghelia Lui. Nu am dus la îndeplinire poruncile Lui.

Ce ar spune omul care a chemat un instalator pentru a-i repara țevile de apă, dacă, venind acasă, l-ar găsi zugrăvindu-i casa? Oare nu s-ar aştepta el ca omul să facă ce i-a cerut? L-ar satisface răspunsul că s-a apucat de zugrăvit pentru că avea casa nevoie de aşa ceva? Desigur că nu. Poruncile trebuie ascultate.

Cu peste o mie nouă sute de ani în urmă, Domnul Isus Cristos S-a suit la tronul Tatălui Său şi S-a aşezat la dreapta Lui. Dar El are un tron al Lui Însuşi, scaunul de domnie al tatălui Său David, şi El este moştenitorul legal. Cine a auzit despre un rege, care avea scaunul lui de domnie, să fi fost satisfăcut cu ocuparea scaunului altui rege?

Cristos doreşte să Se întoarcă. El doreşte să domnească. Este dreptul Lui. Atunci de ce aşteaptă El? El mă aşteaptă pe mine şi pe voi să ne achităm de sarcină. El aşteaptă ca noi să facem ceea ce ne-a spus să facem. De multe ori trebuie să-Şi spună: „Oare cât timp mă vor face să aştept? Când Mă vor lăsa să mă întorc? Cât de curând Mă pot întoarce pe pământ să Mă aşez pe tronul Meu şi să domnesc?"

ÎNTREAGA PROPRIETATE

Iată aici o proprietate. Stăpânul le spune slujitorilor că pleacă, dar se va întoarce. Şi în timp ce el este plecat, ei vor trebui să cultive proprietatea.

Ei încep să lucreze pe lângă casă. Aranjează grădina şi rondurile de flori. Anul următor buruienile cresc şi ei iarăşi lucrează, taie iarba, mențin gazonul în stare perfectă. Unul doar îşi mai aminteşte de poruncile stăpânului. „Trebuie să plec", spune el. „Stăpânul ne-a spus să cultivăm tot pământul". Şi el se pregăteşte să plece. „Dar nu putem lucra fără tine", strigă ceilalți. „Vezi ce repede cresc buruienile. Avem nevoie de tine aici". În ciuda protestelor lor, el pleacă şi începe să lucreze într-un colț îndepărtat al domeniului.

Mai târziu, alți doi își amintesc de poruncile stăpânului lor şi cu toate obiecțiunile celorlalți, pleacă şi ei să cultive o altă parte a propietății.

În sfârşit, se întoarce stăpânul. Este mulțumit când vede straturile cu flori, grădina şi gazonul din jurul casei. Dar înainte de a-i răsplăti pe slujitori, se hotărăşte să exploreze restul proprietății, şi în timp ce face acest lucru, inima i se îngreunează tot mai mult, căci nu vede altceva decât sălbăticie şi mlaştini, şi înțelege că nici nu s-a încercat măcar cultivarea acelor locuri.

Ajunge la omul care lucrează singur într-un loc îndepărtat al proprietății şi îl răsplăteşte din plin. Îi găseşte apoi pe ceilalți doi în celălalt loc şi îi răsplăteşte la fel şi pe ei. Se întoarce apoi la casă unde aşteaptă slujitorii cu gândul la răsplată; dar pe fața lui se poate citi nemulțumirea.

„Nu am fost noi credincioşi? Întreabă ei. Priveşte rondurile de flori şi grădinile. Priveşte aceste gazoane. Nu sunt frumoase? Oare nu am muncit din greu?"

„Da, răspunde el. V-ați dat silința. Ați fost credincioşi. Ați lucrat cu hărnicie".

„Atunci, strigă ei, de ce eşti dezamăgit? Oare nu avem dreptul la răsplată?"

„Ați uitat un singur lucru, răspunde el; mi-ați uitat poruncile. Nu v-am spus să lucrați aceleaşi grădini şi gazoane iarăşi şi iarăşi, an după an. V-am spus să cultivați întreaga proprietate, măcar o dată. Lucrul acesta nu l-ați făcut. De fapt voi nici măcar nu ați încercat să-l faceți, şi când tovarăşii voştri de lucru au insistat să plece să-şi facă partea lor, voi v-ați opus. Nu, nu primiți nici o răsplată".

Mulți, mi-e teamă, vor fi dezamăgiți. Poate ați câştigat suflete multe în oraşul vostru. Ați fost cât se poate de credincioşi în biserica voastră. Dar ce ați făcut pentru cei din întunecimea păgânismului? V-ați gândit vreodată să mergeți acolo? V-ați dat vreodată banii ca altcineva să poată pleca? V-ați rugat? Ce parte ați avut în evanghelizarea lumii? Ați ascultat poruncile? Ați făcut tot ce ați putut pentru a cultiva întreaga proprietate? Sau v-ați mulțumit să lucrați în propria voastră comunitate şi să lăsați restul lumii să piară?

Dacă vreți să-L auziți spunând: „Bine, rob bun şi credincios, intră în bucuria stăpânului tău", şi dacă vreți să primiți răsplata promisă, coroana, atunci faceți ce ştiți şi răspândiți cât mai repede Evanghelia Lui la toate popoarele, altfel veți fi nişte creştini care vor lipsi în ziua răsplătirilor.

Mergeți deci şi faceți-vă partea. Mergeți personal sau trimiteți pe altcineva. Există cu siguranță ceva ce puteți face voi, şi timpul este scurt. Întreaga proprietate a trebuit cultivată, întreaga lume trebuie evanghelizată. „Mergeți în toată lumea şi predicați Evanghelia fiecărei făpturi". Şi nu uitați, „Mai întâi Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor, şi apoi va veni sfârşitul".

Acesta este deci răspunsul Lui la întrebarea lor: „Care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?" Aceasta era ceea ce voiau ci să ştie - semnul care va preceda şi va indica sfârşitul. Răspunsul Lui la întrebarea din versetul 3 al capitolului 24 din Evanghelia după Matei, se află în versetul 14. Iată-l: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduita în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, atunci va veni sfârşitul". Toate celelalte preziceri ale Lui indică apropierea sfârşitului; aceasta, sfârşitul. De aici cuvântul „mai întâi" din Marcu 13:10. Este programul lui Dumnezeu: mai întâi evanghelizarea lumii, apoi domnia lui Cristos. El se va reîntoarce spre a-Şi întemeia Împărăția Lui, când toate popoarele vor fi auzit Evanghelia. Veniți atunci să ne apucăm de slujba noastră; şi fie să nu ne odihnim până când lucrarea noastră nu este gata.

CAPITOLUL V

Câştigăm noi lupta împotriva păgânismului?

Veniți să deschidem la Epistola către Romani, capitolul 10, versetele 13-15. Citim următoarele: „Fiindcă, oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum

vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeşi? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!"

Aici găsim patru „cum" în Cuvântul lui Dumnezeu. Mai întâi, este promisiunea „va chema" şi „va fi mântuit". Dar pentru a chema, ei trebuie să creadă. Pentru a crede, ei trebuie să audă. Pentru a auzi, cineva trebuie să predice. Pentru a predica, el trebuie trimis. În felul acesta Dumnezeu pune responsabilitatea asupra noastră. Dacă trimitem, misionarul poate predica. Dacă el predică, păgânii pot auzi şi crede. Dacă ei cred, ei pot chema. Dacă cheamă, vor fi mântuiți. Dar totul începe cu noi. Înainte de toate, noi trebuie să trimitem.

LUCRAREA CEA MAI IMPORTANTĂ

Care este deci, cea mai importantă lucrare a momentului? Este aceea de a îndeplini ultimele porunci ale Domnului nostru. Este de a da Evanghelia Lui triburilor şi popoarelor lumii la care ea nu a ajuns. Prieteni, acest lucru este mai important decât orice altceva. „Mergeți în toată lumea şi propovăduiți Evanghelia la orice făptură" (Marcu 16:15).

Prin aceasta şi numai prin aceasta, trebuie să judecăm întreaga spiritualitate, toată cunoştința Bibliei, toate discuțiile doctrinare şi teologice. Dacă suntem cu adevărat spirituali, dacă studiem Biblia cu adevărat, dacă doctrinele noastre sunt scripturale, vom pune pe primul loc evanghelizarea lumii; vom da din plin misiunilor. Întreaga noastră cunoaştere a Bibliei, întreaga noastră spiritualitate, toate standardele noastre doctrinare sunt doar prefăcătorii, dacă nu punem lucrurile cele mai importante pe prunul loc.

Lăsați-i pe cei care nu au viziunea, cei care nu cunosc programul lui Dumnezeu, lăsați-i pe ei să dea pentru multele proiecte valoroase de acasă; dar veniți ca noi, cei care am auzit chemarea lui Dumnezeu, să ne concentrăm pe lucrarea de pionierat din locurile îndepărtate. Veniți să ne dăm banii unui singur lucru, acela de a ajunge la triburile neevanghelizate cu Evanghelia lui Isus Cristos.

Există aceia care nu au o viziune, care sunt mişcați de apeluri şi dau câte puțin aici, câte puțin dincolo, în timp ce ar putea da pentru cea mai importantă lucrare a timpului. Există oameni care ar putea avea bucuria nespusă de a sprijini cincizeci sau o sută de misionari în teritorii de pionierat, oameni care azi dau la o sută şi una de acțiuni din apropiere, la care sunt bucuroşi să contribuie oameni care nu au viziunea de la Dumnezeu asupra evanghelizării lumii. Lucrarea de acasă nu va duce lipsă niciodată.

Avem o singură sarcină mare, şi cuvântul lui Dumnezeu „voi cere sângele lui din mâna ta" ni se va aplica nouă dacă reținem Evanghelia. Dacă Regele trebuie să domnească, trebuie să ducem la sfârşit sarcina. El contează pe noi. Mă întreb, oare cât timp Îl vom face să aştepte? Ar trebui să lăsam la o parte orice altceva şi să ne concentrăm asupra acestui mare obiectiv, încheierea evanghelizării lumii în timpul propriei noastre generații.

Oh, prietene, dă-mi voie să te îndemn, ca în puținii ani care au rămas, să laşi la o parte orice altceva, să faci orice efort pentru a răspândi Evanghelia, pentru că aceasta este singura sarcină pe care Isus a lăsat-o Bisericii Lui. Aceasta şi numai aceasta, este cea mai importantă lucrare a momentului prezent. O facem noi? Cum ne descurcăm? Ce progres facem? Câştigăm bătălia împotriva păgânismului? Haideți să vedem.

LIMBI ŞI TRIBURI NEATINSE ÎNCĂ

Ştiți câte limbi există în lumea noastră? Dați-mi voie să vă spun. Există acum cel puțin 2.974 de limbi majore. Ştiți câte din aceste limbi au Cuvântul lui Dumnezeu sau o porțiune din el? Până acum, numai 1.185. Câte rămân deci fără nici măcar o parte din Cuvântul lui Dumnezeu? 1.789. Gândiți-vă la aceasta. După aproape două mii de ani de lucrare misionară şi evanghelizare mondială, există încă 1.789 de limbi în care Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost încă tradus. Şi ce spune Dumnezeu? „Credința vine prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu". „Cum vor crede dacă nu aud?" Dar cum pot ei auzi, dacă nu au Cuvântul lui Dumnezeu?

S-a constatat că încă mai există peste 2.000 de triburi fără Evanghelie. Mai mult, aceste triburi au fost localizate. Ştim unde se află. Aş dori să vă gândiți la ele, dacă doriți, pe măsură ce le voi menționa, şi amintiți-

vă, nici un misionar nu lucrează între ele şi nici măcar unul nu are Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, aceste triburi nu au auzit niciodată de Numele lui Isus.

Există 626 de triburi în Noua Guinee, 521 în insulele din Marea Sudului, 350 în Africa, 300 în America de Sud, 200 în Australia (Aborigenii), 100 în India, 60 în Indochina şi 60 în Filipine. Deci, cel puţin 2.000 de triburi aşteaptă încă în întunecime şi bezna nopţii, Evanghelia lui Isus Cristos.

Numai în Brazilia există 1.500.000 de indieni pur-sânge şi peste 100 de triburi. Bolivia are aproape 1.000.000 de indieni pur-sânge. Peru are o populaţie indiană de 2.500.000. În Columbia sunt 100.000 de indieni, majoritatea într-o condiţie sălbatică şi primitivă. Există de asemenea 500.000 de indieni munteni într-o stare semi-civilizată.

Dar cum să fie atinşi aceştia? Numai prin tinerii din bisericile noastre, din şcolile noastre biblice şi din seminarele noastre. Tinerii sunt cei care pot pleca. Bordurile de misiune de pretutindeni aşteaptă lucrători.

Acesta este motivul pentru care am făcut turul Marii Britanii apelând la tinerii de acolo, până când au răspuns 1.200 dintre ei. Iată de ce am colindat peste tot în Statele Unite şi Canada. „Lucrătorii sunt puţini". Trebuie să avem mai mulţi. De aceea mă dedic în primul rând lucrării misionare. Lumea trebuie evanghelizată. Singura noastră speranţă este în tineri. Dacă ei nu merg, lucrarea nu va fi făcută, pentru că nimeni altcineva nu o poate face. Dumnezeu cheamă tinerii. Tinerii ţării noastre trebuie să răspundă.

Să ne amintim că practic, toţi ucenicii erau tineri. Isus i-a ales în tinereţea lor. Aveau viaţa înaintea lor şi o trăiau pentru Dumnezeu. Fie ca şi noi să acceptăm provocarea. Fie să dăm ce avem mai bun. Dumnezeu a avut un singur Fiu, şi L-a făcut misionar. Oare noi să facem mai puţin?

Sunt mulţi care ar pleca, dacă ar putea fi pionieri. Au citit povestea vieţii unor oameni ca Livingstone, Moffat, Carey, Judson şi alţii. Prieteni, aş putea spune că Societăţile Misionare cheamă chiar acum mii de pionieri, pentru că sunt încă două mii de triburi de evanghelizat. De ce să nu ne concentrăm asupra locurilor neatinse? De ce să nu fi un deschizător de drumuri? Când am fost în Sumatra am auzit despre un oraş unde nu mersese nimeni, şi am intrat adânc prin junglă până am ajuns la el. Nu voi uita niciodată emoţia care m-a copleşit în timp ce treceam pragul acelui oraş, înţelegând că, după toate probabilităţile, eu eram primul mesager al Crucii. Dacă acum aş fi tânăr nu aş merge într-un loc unde alţii au lucrat deja, decât ca să mă „orientez". Aş cere, aşa cum a făcut Livingstone, să fiu trimis pe câmpuri de misiune noi, pentru că aş dori să fiu primul care să aştern în scris limba oamenilor de acolo, să traduc porţiuni din Biblie şi să dau oamenilor Evanghelia. Şi eu aş fi un pionier.

De ce să-ti iroseşti viaţa ta aici în America sau Marea Britanie? De ce să subscrii la monotonia şi banalitatea acumulării de bani? De ce să nu ai o viziune? Poţi merge unde nimeni altcineva nu a mers. Poţi să-ţi investcşli viaţa în ceva ce într-adevăr merită. Dacă stai aici, vei călca pe degetele altcuiva. Dacă mergi acolo vei avea loc destul. De ce să nu trăieşti o viaţă care să merite într-adevăr? Şi tu poţi fî un pionier.

Oh, ştiu ce vrei să spui. Am auzit spus iarăşi şi iarăşi. Citezi Faptele apostolilor 1:8; dar nu citezi corect. Tu citezi astfel: „Îmi veţi fi martori mai întâi în Ierusalim, apoi în Iudea, şi după aceea în Samaria, şi la urmă de tot, în cele mai îndepărtate locuri de pe pământ”. Dar nu aşa spune acolo. Acum doresc să-ţi citez eu: „Îmi veţi fî martori atât în Ierusalim cât şi în toată Iudea, şi în Samaria şi până la marginile pământului". Nu este „mai întâi", ci „atât... cât şi". Ce înseamnă acest cuvânt? Înseamnă în acelaşi timp, nu-i aşa? Cu alte cuvinte, noi trebuie să evanghelizăm Ierusalimul, şi în acelaşi timp Iudea, Samaria şi până la marginile pământului. Nu trebuie să aşteptăm până terminăm lucrarea aici, înainte de a merge acolo. Trebuie să lucrăm pe ambele câmpuri; acasă şi în străinătate, împreună.

ACASĂ SAU ÎN STRĂINĂTATE - CARE?

Vă daţi seama că toţi pot auzi aici dacă doresc aceasta? De la inventarea radioului, tot ceea ce are de făcut cineva, chiar şi în cel mai îndepărtat loc, este să caute la radio un program la care este transmisă Evanghelia şi să asculte mesajul. Am fost în ţări unde sunt milioane de oameni, dar fără radio - lipsesc fie staţiile de

amplificare, fie aparatele; unde oamenii nu puteau auzi nici dacă ar fî dorit. De ce atunci să ne îngrijorăm de cei de acasă, care, în marea lor majoritate, nu sunt interesați şi să fim atât de puțin interesați față de cei din țările îndepărtate care ar fi interesați dacă ar avea o şansă?

Gândiți-vă, dacă doriți, la sutele şi sutele de diferite organizații pentru răspândirea Evangheliei de aici de acasă. Apoi gândiți-vă la cele puține din țările străine. Nu este deloc corect. Ne-am concentrat asupra lucrării de acasă şi i-am uitat pe aceia pentru care nu a fost pregătit nimic. Ce ați face dacă ați vedea zece oameni ridicând un buştean, şi dacă nouă ar fi la un capăt şi unul singur la celălalt? Unde ați ajuta? Oare nu la capătul unde ridică un singur om? Trebuie să spun mai mult? Câmpul de misiune din străinătate are cea mai mare nevoie de ajutorul nostru.

Aceasta este deci cea mai importantă lucrare a acestui timp - aceea de a termina lucrarea neterminată. „Cum vor auzi fără propovăduitor (sau misionar), şi cum vor propovădui dacă nu sunt trimişi?" Câştigăm noi bătălia împotriva păgânismului? Voi sunteți cei care puteți spune.

CAPITOLUL VI

De ce nu a reuşit Biserica să evanghelizeze lumea?

Deschideți vă rog Cuvântul lui Dumnezeu la Evanghelia după Ioan, capitolul 4 versetul 35, unde citim: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii şi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş". Prieteni, inima mea arde în mine ori de câte ori citesc aceste cuvinte. Cât de adevărate sunt şi astăzi!

Au trecut aproape două mii de ani de când Isus ne-a spus să evanghelizăm lumea, şi totuşi încă mai sunt două mii de triburi fără Evanghelie, în timp ce alte milioane în țări ca India şi China, galbeni, negri şi bruni, nu au auzit niciodată de Cristos. Cel puțin 65% din locuitorii pământului sunt încă neevanghelizați.

Poruncile lui Dumnezeu sunt întotdeauna acompaniate de putința de împlinire. Am fi putut s-o facem. El nu Şi-a bătut joc de noi cerând să facem imposibilul: „Evanghelia TREBUIE propovăduită TUTUROR neamurilor". De ce atunci nu s-a făcut acest lucru?

UNU - DIN CAUZA DUŞMANILOR EVANGHELIEI

Suntem confruntați în zilele noastre cu duşmani pe care nu i-am avut înainte, şi uneori ne întrebăm dacă îi putem învinge. Există în special trei, cu care trebuie să ne înfruntăm. Mă refer la: Naționalism, Religii False şi Comunism.

Naționalismul se manifestă în aproape fiecare țară şi face lucrarea misionară extrem de dificilă. Lozinca lui este: „Africa pentru africani, India pentru indieni, China pentru chinezi etc", hotărât fiind să-i scoată pe albi afară. Străinii sunt priviți cu suspiciune şi până şi misionarii nu mai sunt bineveniți.

Religiile false au fost dintotdeauna duşmanii Evangheliei, mai ales mahomedanismul şi romano-catolicismul. Nici una nu crede în libertatea de nici un fel. Când romano-catolicismul este slab, strigă după toleranță şi libertate; imediat ce devine puternic, devine totalitar şi libertatea nu mai este recunoscută. Creştinii sunt persecutați, torturați şi martirizați oriunde el domină. Nu cunoaşte mila şi nu o arată nimănui. Protestantismul este singura religie care crede în libertate şi o practică.

Comunismul este arma cea mai diabolică inventată vreodată de ingeniozitatea diavolului. S-a răspândit mai repede decât orice altă ideologie şi atacă creştinismul din orice țară. În America de Sud numai, se laudă cu un milion de adepți. Această mişcare ateistă de inspirație demonică nu va face niciodată compromisuri. Cortina lui de Fier taie orice legături cu lumea din afară şi ascunde teroarea roşie dinăuntru. El i-a ucis pe John şi Betty Stam, şi ori de câte ori va fi posibil, va reduce la tăcere pe oricine încearcă să predice Evanghelia.

Aceştia deci, sunt duşmanii Evangheliei. Dar în ciuda întregii opoziţii, trebuie să mergem înainte, primindu-ne poruncile numai de la Dumnezeu. „Iată că v-am dat putere peste toată puterea vrăjmaşului" (Luca 10:19). În Evanghelie este putere de a învinge orice duşman şi de a evangheliza lumea. „Evanghelia lui Cristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede" (Romani 1:16).

DOI - DATORITĂ ACCENTULUI PUS DE NOI PE EDUCAȚIE

Eu cred în educaţie. Şcolile sunt necesare. Există oameni care trebuie să-şi repare cumva deficienţele. Dar există şi oameni cu talente înnăscute, oameni ca Moody, Philpott şi Gipsy Smith, care vor reuşi cu sau fără educaţie. Astăzi noi ne închinăm la diplome, îi glorificăm pe cei ce au titluri academice. Şi totuşi, există oameni care nu pot face binele nici măcar cu un titlu academic.

Fransom i-a trimis lui Hudson Taylor o sută de misionari noi, care aveau educaţie puţină sau deloc. Când Taylor i-a văzut, i-a scris lui Fransom mustrându-l pentru a-i fi trimis. După doi ani el i-a scris din nou. Le văzuse lucrarea. Era bună, pentru că ei erau oameni umpluţi de Duhul şi Dumnezeu le-a dat limba potrivită binecuvântându-le eforturile - el dorea încă mulţi asemenea lor.

TREI - DIN CAUZA MULTELOR UŞI ÎNCHISE

Dar uşile deschise? De ce să nu intrăm pe ele? Oare nu petrecem prea mult timp rugându-ne pentru uşile închise să se deschidă, în timp ce sunt încă atâtea uşi deschise care aşteaptă să fie folosite?

Vă amintiţi cum Pavel s-a întors de la uşile închise, una câte una, şi a intrat pe cele ce erau deschise. Peste tot sunt uşi deschise. Veniţi să intrăm pe ele şi să-L lăsăm pe Dumnezeu să le deschidă pe cele închise atunci când crede El de cuviinţă. El ştie unde şi când doreşte să lucrăm noi şi ne-o va face cunoscut.

PATRU - PENTRU CĂ NU AM TRIMIS UN NUMĂR SUFICIENT DE MISIONARI

Problema este încă în legătură cu lucrătorii. În China sunt câmpuri uriaşe gata de recoltat şi secerişul se face cu mâna; şi totuşi, recolta se strânge întotdeauna. De ce? Pentru că fiecare bărbat, femeie, băiat şi fată în stare să ducă o seceră, merge la muncă; deci sunt lucrători din belşug.

Domnul nostru a înţeles problema. El a spus: „Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui" (Matei 9:37, 38). Dacă am avea un număr suficient de lucrători, lucrul s-ar putea face, dar întotdeauna am fost în deficit. În zilele noastre, cu toată creşterea numărului populaţiei, lucrătorii sunt tot atât de puţini ca în timpul lui Isus. Iată de ce facem apel continuu la tineri bărbaţi şi femei să intre voluntari în serviciul misionar. Trebuie să găsim mai mulţi lucrători.

CINCI - PENTRU CĂ NU AM URMAT METODELE LUI PAVEL

În 2 Timotei 2:2 ni se afirmă metoda paulină: „Şi ce ai auzit de la mine în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii". Metoda lui Pavel era de a învăţa pe alţii care, la rândul lor, trebuia să-i înveţe pe alţii; în felul acesta se asigurau lucrători educaţi şi echipaţi.

Cel mai bun mod de a face astăzi lucrul acesta, este cu ajutorul Şcolilor Biblice. Primul lucru pe care ar trebui să-l facem când ajungem într-un câmp misionar străin, este să înfiinţăm o Şcoală Biblică, să educăm lucrători imediat ce au fost câştigaţi pentru Cristos şi apoi să-i trimitem ca evanghelişti în propriul lor popor. Băştinaşul însuşi este soluţia problemei. Misionarul străin nu poate spera să evanghelizeze lumea. Nu va veni niciodată ziua în care noi să putem pune un misionar de la noi în fiecare sat, oraş, loc, în toată lumea.

Vă amintiţi cum i-a învăţat Isus pe cei doisprezece, apoi pe cei Şaptezeci. Pavel nu a devenit niciodată un pastor. El câştiga noi convertiţi, ordina diaconi, şi apoi pleca mai departe. Punea bisericile sub conducere indigenă învăţându-le să se auto-întreţină de la început. Ele erau nişte organisme vii. Şi organismele vii vor creşte. În Faptele apostolilor capitolul 14, versetele 8-10 şi 18-20, avem un exemplu minunat al metodei pauline. Ni se spune cum în doi ani scurţi, toţi cei din Asia au auzit Evanghelia. Asia acoperea un teritoriu de

aproximativ 115.000 km. A fost o trezire puternică. Cărţile aparţinând diferitelor secte false au fost arse în public; erau cărţi care au costat sume uriaşe în acel timp, atât de mare a fost mişcarea.

Cum s-a petrecut? Pavel a început să predea zilnic într-o şcoală. Aproape cu siguranţă că el nu a călătorit în persoană prin toată Asia pentru a o evangheliza. După ceea ce se cunoaşte, el a stat într-un loc, dar i-a învăţat pe alţii; aceştia la rândul lor, plecau şi predicau Evanghelia peste tot, cu rezultatele descrise în capitolul 19. Oriunde mergea, el „propovăduia şi făcea ucenici" (Faptele apostolilor 14:21). Această metodă nu poate fi îmbunătăţită, ea dă roade oriunde.

Misiunea din Antile a dovedit aceasta. Au început în Cuba cu o Şcoală Biblică. Nu o biserică, observaţi, ci o Şcoală Biblică. Apoi s-au dus în Haiti şi au înfiinţat alta. Mai târziu au pornit una în Republica Dominicană şi alta în Jamaica. Acum ei încep o a cincia, în Insulele Franceze. Care este rezultatul? Sute de studenţi au pornit de la Şcolile Biblice pe toată lungimea şi lăţimea insulelor Antile, şi peste 80.000 de oameni au fost câştigaţi pentru Domnul Isus Cristos.

Decenii întregi s-a folosit metoda veche. Bisericile erau construite în oraşele mai mari şi mai mici, dar satele, unde locuia majoritatea oamenilor, erau lăsate neatinse, şi neevanghelizate. A intrat în acţiune Misiunea Antilelor. A fost adoptată metoda paulină. Acum conferinţele anuale numără peste 7.000 de participanţi - atât a crescut Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a înmulţit.

În Etiopia misionarii au reuşit să înainteze foarte puţin. Când am fost acolo, erau doar o mână de credincioşi. Apoi băştinaşii au luat în mână acţiunea şi în timpul ocupaţiei italiene, în ciuda încarcerării, biciuirii şi martirajului, au fost aduşi la Cristos 20.000, şi aceasta fără ajutorul nici măcar a unui singur misionar. Astăzi există 50.000 de creştini şi 300 de biserici ale băştinaşilor. Ce minune! Aceasta este calea ideală. Este singura metodă care reuşeşte cu adevărat.

O asemenea metodă reduce cheltuielile. Băştinaşii pot trăi cu bani mai puţini. Nu sunt necesare concedii. Ei pot fi susţinuţi de propriile lor biserici. Nu sunt cerute fonduri străine. Tot ce trebuie să facem, este să sprijinim misionarul şi lucrarea lui, şi restul să-l lăsăm pe seama băştinaşilor. Lucrarea devine apoi auto-susţinută, auto-condusă şi auto-propagată. Aceasta este calea scripturală. Nu se pot aduce îmbunătăţiri metodei pauline.

ŞASE - PENTRU CĂ NU SUNTEM CONVINŞI CĂ PĂGÂNII SUNT PIERDUŢI

Dacă ei nu sunt pierduţi înainte de a auzi, atunci mai bine i-am lăsa aşa cum sunt. Dacă numai aceia care îl resping pe Cristos vor pieri, atunci nu ar trebui să le spunem niciodată despre El. Mai bine să-i lăsăm în ignoranţa lor, decât să-i aducem sub condamnare. Dar învăţătura întregii Biblii este că fără Cristos, oamenii sunt pierduţi şi că singura lor salvare este în Evanghelie.

Pavel vorbeşte despre lumea păgână cu aceste cuvinte: „Morţi în greşeli şi păcate, copii ai mâniei, fără nădejde şi fără Dumnezeu" (Efeseni 2:1,3,12). Ar putea să fie un limbaj mai clar? Aceasta este condiţia lor. Ei sunt pierduţi iremediabil pentru veşnicie.

Există două pasaje care lămuresc această problemă odată pentru totdeauna. Primul se găseşte în Faptele apostolilor 4:12, unde citim: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi”. Nu sunt de folos nici unul din zeii lor, nici una din religiile lor. Sunt excluse numele lui Mohamed, Confucius, Budda, şi toţi ceilalţi. Cristos, şi numai Cristos, poate mântui.

A doua afirmaţie se găseşte în Ioan 14:6, unde Isus spune: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin MINE”. Nu există nici o altă cale spre Dumnezeu. Cristos sau condamnarea. „Eu sunt Calea”. El o declară. Nimeni altcineva nu poate fi. Nimeni altcineva nu este. Dacă păgânii nu sunt pierduţi, atunci aceste două versete nu au sensul care îl declară.

Dar, veţi spune, nu este drept. Credeţi că Dumnezeu greşeşte. Credeţi că un Dumnezeu al dragostei nu ar trebui şi nu ar putea permite aşa ceva. Ne datorează nouă Dumnezeu mântuirea? Dacă da, atunci ea nu este deloc un har. El plăteşte doar o datorie. Dar, noi nu meritărm nimic. Totul vine din partea harului.

Prietene, te poți odihni pe o afirmație mare ca aceasta: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?" Eu nu ştiu ce va face El, dar ştiu că El va fi absolut drept. El va face dreptate. Pot să o las în mâinile Lui. Şi când voi afla ce a făcut, voi fi total mulțumit, pentru că voi spune: „El a procedat corect. A făcut ceea ce aş fi făcut eu dacă eram în locul Lui". Vom fi de acord cu verdictul îngerului, din Apocalipsa 16:7: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate şi drepte sunt judecățile Tale!"

Noi toți dorim să facem Voia lui Dumnezeu, şi ştim că nimic nu este mai aproape de inima Lui ca şi evanghelizarea lumii. Dacă nu am reuşit în trecut, acesta nu este un motiv să nu reuşim în viitor. Să pornim deci la lucru, să lucrăm până este zi. Lumea trebuie evanghelizată. De ce să nu îndeplinim sarcina aceasta în generația noastră?

CAPITOLUL VII

Cum m-a învățat Dumnezeu să dau pentru misiuni

„Dă pe măsura venitului tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul pe măsura dărniciei tale".
– Peter Marshall.

Fusesem pastorul unei biserici mari presbiteriene în oraşul Toronto. Într-o zi mi-am dat demisia şi am devenit pastor al unei biserici care ştia să dea într-un mod pe care eu nu-l cunoscusem.

Mi-am început păstorirea în prima duminică din ianuarie. Biserica îşi ținea Convenția Misionară anuală. Nu ştiam nimic despre o convenție. Nu fusesem la nici una în viața mea, aşa că m-am aşezat pe platformă şi am aşteptat.

Plasatorii treceau în sus şi în jos printre rânduri împărțind plicuri. Deodată, spre uimirea mea, unul dintre ei a avut curajul să vină sus să-mi înmâneze mie - pastorul - unul din plicuri. Stăteam acolo şi îl țineam în mână. Nu voi uita niciodată acel moment. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

Ținându-l în mână, l-am citit: „În dependență de Dumnezeu, mă voi strădui să dau pentru Lucrarea Misionară a Bisericii .....$ în fiecare lună timp de un an". Nu mai citisem o asemenea afirmație până atunci. Nu ştiam că în acea dimineață Dumnezeu urma să lucreze cu mine şi să mă învețe o lecție pe care urma să nu o uit niciodată, şi că, la rândul meu, urma să învăț zeci de alte biserici în toată țara în anii care urmau.

Mai întâi am început să mă rog. Am spus: „Doamne, nu pot face nimic. Tu ştii că eu nu am nimic. Nu am la Bancă nici măcar un cent. În buzunar nu am nimic. Această biserică mă plătește cu 25 de dolari pe săptămână. Am de întreținut o soție şi un copil. Încercăm să ne cumpărăm o casă, dar toate prețurile sunt foarte mari". Toate acestea erau adevărate. Era în timpul primului război mondial.

„Ştiu toate acestea, a spus Domnul. Ştiu că primeşti numai 25 de dolari pe săptămână. Ştiu că nu ai nimic în buzunar şi nimic în Bancă".

„Ei bine, am continuat eu, atunci este clar. Nu am de dat nimic".

Atunci a vorbit Domnul. Nu voi uita niciodată.

„Nu îți cer ce ai", a spus El.

„Nu îmi ceri ce am, Doamne? Atunci ce ceri?" am răspuns.

„Îți cer să dai în credință. Pentru cât te poți încrede în Mine?"

„O, Doamne, este cu totul altceva. Pentru cât mă pot încrede în Tine?"

Desigur, nu ştiam nimic despre Promisiunea de a da - în Credință. Nu dădusem în viața mea în acest fel. Dar ştiam că Domnul vorbea. M-am gândit că El ar spune 5 sau poate chiar 10 dolari. O singură dată în viața mea dădusem 5 dolari pentru Misiuni. Altădată dădusem 2 dolari. Dar niciodată mai mult. Aproape că tremuram în aşteaptarea răspunsului.

Şi el a venit. Nu vreau să vă cer să credeți că Dumnezeu mi-a vorbit cu voce tare, dar ar fi putut foarte bine să o facă. Nici nu mai băgăm în seamă lumea de acolo, stând cu ochii închişi, ascultând Vocea lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra cu mine în acea dimineață, cu toate că în acea vreme nu-mi dădeam seama.

„Cât pot da?" am întrebat. „Cincizeci de dolari".

„Cincizeci de dolari!" am exclamat. „Dar, Doamne, acesta este salariul pe două săptămâni. Cum să fac rost de 50 de dolari?"

Dar Domnul a vorbit iarăşi, şi era aceeaşi sumă. Era atât de clar pentru mine de parcă ar fi vorbit cu voce tare.

Încă îmi pot aminti cum îmi tremura mâna în timp ce mi-am luat creionul, am scris numele şi adresa şi suma de 50 de dolari.

Nici până în ziua de azi nu ştiu cum i-am plătit. Tot ce ştiu, este că în fiecare lună trebuia să plătesc câte 4 dolari, şi în fiecare lună Dumnezeu mi-i trimitea într-un mod miraculos. La sfârşitul anului plătisem întreaga sumă - 50 de dolari.

Dar iată ce doresc să fac clar. Am primit asemenea binecuvântare, o asemenea plinătate a Duhului a venit în inima mea, a fost o asemenea bucurie, încât atunci când am terminat de plătit, mi-am dat seama că a fost una din cele mai mari experiențe ale vieții mele.

Atât de mare era binecuvântarea spirituală care a venit peste mine datorită faptului că am dăruit în credință, pentru că mă încrezusem în Dumnezeu, pentru că dădusem într-un mod scriptural, încât anul următor la Convenție, am dublat suma şi am dat 100 de dolari. Apoi, la o altă Convenție am dublat din nou suma şi am dat 200 de dolari. Apoi, biserica mi-a ridicat salarul şi am primit mai mult decât dădusem. Vedeți, nu-L puteți întrece pe Dumnezeu în a dărui. La o altă Convenție am dublat încă odată suma, ajungând la 800 de dolari.

Din acea zi şi până azi, am tot ridicat suma trimițând mii şi mii de dolari la Banca Cerului, an după an. Dacă aş fi aşteptat până îi aveam, nu i-aş fi dat niciodată, pentru că nu i-aş fi avut niciodată. Dar i-am dat atunci când nu i-am avut. Am dăruit prin promisiunea credinței, şi Dumnezeu a onorat-o.

DĂRNICIA ÎN PROMISIUNEA CREDINȚEI

Vă amintiți, Pavel a cerut bisericii să promită o anumită sumă, apoi el le-a dat un răstimp de un an pentru a o plăti. Când s-a apropiat termenul, l-a trimis pe Tit să amintească bisericii de promisiunea făcută, aşa încât să nu-i fie ruşine când urma să vină el. Apoi, la sfârşitul anului, el al venit să ia colecta. Iată deci, o dărnicie în promisiunea credinței este o dărnicie paulină, şi Dumnezeu o binecuvântează. (Vezi capitolele 8 şi 9 din 2 Corinteni).

Ați dat vreodată în felul acesta, sau numai obişnuita colectă de bani? Nu este nevoie de credință pentru o asemenea colectă. Dacă am un dolar în buzunar, tot ce trebuie să fac, este să spun mâinii mele să intre în buzunar, să găsească dolarul, să îl ia şi să-l pună în farfurie. Nu trebuie să mă rog pentru aceasta. Dau numai.

Dar, cu dărnicia în promisiunea credinței este total diferit. Trebuie să mă rog şi să-L întreb pe Domnul cât ar dori El să dau, apoi să mă încred în El pentru acea sumă, apoi lună de lună merg la El în rugăciune pentru suma promisă şi apoi aştept până când aceasta vine. Aceasta este dărnicia care aduce binecuvântare.

Acesta este singurul fel de dărnicie pentru misiune pe care îl practic de aproape o jumătate de veac - dărnicia prin promisiunea credinței. Şi nu aş merge înapoi la dărnicia prin bani gheață, pentru nimic. Pentru aceasta aş

primi foarte puțin, dar pentru dărnicia prin promisiunea credinței pot primi mult. La Convenția Misionară Anuală, niciodată nu primim mai mult de 7 mii de dolari bani gheață, în timp ce primim peste 400 de mii de promisiuni în credință. Există multe biserici care nu dau în felul acesta, în promisiunea credinței. Nu le interesează dărnicia scripturală. Nu vor să se oblige în sprijinirea hotărâtă a misionarilor lor. Ele pur şi simplu împart toți banii care intră între diferitele societăți misionare. Nu trebuie să se încreadă în Dumnezeu pentru nimic. Dacă sumele vin, ei le dau. Dacă nu este nevoie de experimentarea credinței, atunci nu este nici o povară, nici o responsabilitate. Nu îmi place acest fel de dărnicie. Eu cred că fiecare biserică în parte ar trebui să se oblige în credință înaintea lui Dumnezeu pentru o anumită sumă hotărâtă, şi să se roage până când acea sumă este primită.

Eu nu cred în angajamente. Niciodată în viața mea nu am dăruit prin angajament. Veți întreba, care este diferența dintre dărnicia prin angajament şi una prin promisiunea în credință? Este o diferență uriaşă. O dărnicie prin angajament, este între tine şi o biserică, între tine şi o societate misionară, şi s-ar putea ca într-o zi diaconii să vină să ia ceea ce ai promis, sau poate primeşti o scrisoare în care să ți se ceară onorarea promisiunii. Cu alte cuvinte, poți fi tras la răspundere pentru o dărnicie promisă.

Pe de altă parte, dărnicia în promisiunea credinței, este între tine şi Dumnezeu. Nimeni nu te va întreba despre ea. Nimeni nu va veni la tine să ți-o ceară. Nimeni nu-ți va trimite o scrisoare în care să-ți amintească de ea. Este o promisiune făcută de tine lui Dumnezeu, şi numai Lui. Dacă nu eşti în stare să o plăteşti, tot ce trebuie să faci este să-I spui Iui Dumnezeu. Adu-I Lui motivul tău, şi dacă îl acceptă, nu trebuie să plăteşti.

Am fost în multe biserici care se opun dărniciei prin angajament, dar imediat ce am explicat natura dărniciei prin promisiunea credinței, toată opoziția a dispărut, şi cei care au fost cei mai înfocați împotriva unui angajament de orice fel, au devenit gata să accepte planul unei dărnicii în promisiunea credinței, şi Dumnezeu a făcut minuni. Cred că am putea avea toți banii de care avem nevoie pentru misiuni, dacă am primi din toate bisericile noastre dărnicia în promisiunea credinței.

Cum poate şti biserica numărul misionarilor pe care îi poate susține, dacă nu primeşte promisiuni în credință? Nu vă aflați în spatele politicii misionare a bisericii dumneavoastră, dacă nu cooperați în program. Singurii bărbați care ajung vreodată ofițeri în Biserica Poporului, sunt cei care susțin lucrarea misionară a bisericii din întreaga lume.

OMUL DIN MINNEAPOLIS

Țineam o campanie de evanghelizare în marea biserică a cărei pastor era Rev. Paul Rees. Seară după seară se adunau mulțimi mari, umplând uneori biserica până la refuz. Au fost mântuite multe suflete şi s-a simțit multă binecuvântare spirituală.

La încheierea unuia dintre servicii, tocmai pronunțasem benedicția de încheiere, când am văzut apropiindu-se de amvon un om de afaceri îmbrăcat elegant.

Cuvintele lui de salut au fost: „Tot ceea ce sunt şi tot ce am vă datorez dumneavoastră". L-am privit plin de uimire.

„Tot ce sunteți şi tot ce aveți îmi datorați mie?" am repetat. „Ce doriți să spuneți? Nu înțeleg”.

Mi-a povestit pe scurt istoria lui, pe care nu am uitat-o niciodată. Eram în Toronto, a spus el, oraşul dumneavoastră, şi nu aveam servici.

Aveam datorii. Era timpul depresiunii economice. Nu găseam nicăieri de lucru. Eram tot mai disperat în acea situație. În final, cele două fiice m-au părăsit, apoi soția mea. Eram la capătul puterilor.

Într-o zi treceam pe strada Bloor şi în fața Bisericii Poporului am auzit cântându-se. Uşile erau deschise, şi neavând altceva de făcut, am intrat şi m-am aşezat lângă uşă.

Țineați una din acele convenții misionare ale dumneavoastră, erați la amvon, şi ați făcut una din cele mai nebuneşti şi fără sens afirmații pe care am auzit-o în viața mea. Spuneați: “Dați, şi vi se va da. Nu îl puteți întrece pe Dumnezeu în dărnicie. Dumnezeu nu rămâne dator nici unui om”.

„Am ascultat, a spus el, plin de uimire. Mă aflam acolo gol, sărac, nu mai aveam nimic, şi îmi spuneați că dacă voi da, voi primi. Doar ca să văd dacă spuneați sau nu adevărul, am luat un plic de la unul din uşieri şi l-am completat, promițându-I lui Dumnezeu o parte din tot ceea ce mi-ar fi dat în viitor. Mi-a fost uşor desigur, pentru că nu aveam nimic.

Spre suprinderea mea, lucrurile au început să se schimbe, şi încă foarte repede. După câteva ore aveam o slujbă. La prima plată, am dat lui Dumnezeu partea promisă. După un timp scurt mi s-a ridicat venitul, şi am putut da mai mult. Mi-am schimbat slujba cu una mai bună, cu salariu mai mare, şi am dat mai mult. În fiecare săptămână când primeam salariul, Îi dădeam lui Dumnezeu cu credincioşie ceea ce Îi promisesem.

După o vreme am reuşit să mă îmbrac mai bine. Soția mea s-a întors la mine. Apoi au venit fetele, şi nu după multe luni erau plătite toate datoriile, pentru că salarul îmi fusese din nou ridicat.

Pe scurt, acum sunt un om de afaceri prosper, locuiesc la Minneapolis. Împreună cu soția şi cu fiicele noastre avem o casă, un cont la bancă, nu avem datorii. Ceea ce mi-ați spus când eram dărâmat, a fost adevărat”.

Prieteni, am trăit această experiență de multe ori. Dumnezeu nu rămâne dator nimănui. „Dați şi vi se va da". Nu-L puteți întrece pe Dumnezeu în dărnicie. „Unul care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; şi altul, care economiseşte prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, şi cel ce udă pe alții va fi udat şi el” (Proverbe 11:24-25).

În timpul depresiunii economice, sute de oameni au venit în biroul meu pentru a cere bani şi adăpost pentru noapte. De multe ori le-am pus această întrebare: „Când câştigai bani, i-ai împărțit cu Dumnezeu? I-ai dat lui Dumnezeu ceea ce Îi aparținea Lui?" Niciodată nu mi s-a răspuns afirmativ la această întrebare. Fiecare dintre cei ce au venit să ceară ajutor, a admis că nu-I dăduse nimic lui Dumnezeu în anii de prosperitate.

Nu poți scăpa de ea. Este una din legile neschimbate ale lui Dumnezeu. Când împărți cu Dumnezeu, Dumnezeu va împărți cu tine. Îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate şi Dumnezeu îți va da în zile de criză. Nu Îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate, nici Dumnezeu nu îți va da în zile de criză. Dacă dai cu credincioşie lui Dumnezeu, nu te vei afla niciodată fără pâine pe masă. Nu ştiu de ce este aşa, dar acesta este adevărul.

MAREA GALILEII ŞI MAREA MOARTĂ

Când am fost în Palestina, am călătorit de la Ierusalim în jos, pe drumul Ierihonului. Am trecut pe lângă ruinele anticului oraş Ierihon, spre râul Iordan, acolo unde a fost botezat Isus. Am intrat în apă în acel loc şi am trecut pe malul celălalt. Apoi am continuat drumul spre Marea Moartă, intrând şi acolo în apă. Călătorind spre nord, am ajuns la Marea Galileii, unde la fel, am intrat în apă. La mal, m-am gândit la cele două feluri de apă: cea din Marea Galileii, plină de viață, şi cealaltă, Marea Moartă, nemişcată şi fără viață. „De ce această diferență?" - m-am întrebat.

Marea Moartă primeşte tot timpul, dar nu dă nimic afară, de aceea este stătătoare. Marea Galileii primeşte şi dă în acelaşi timp - este plină de viață şi apa ei este proaspătă.

Avem aici ilustrația perfectă a bisericii misionare şi a celei pe care nu o interesează misiunile. Aceasta din urmă primeşte, dar foloseşte totul pentru ea însăşi. Nu dă niciodată în afară. De aceea, este plină de tot felul de creaturi dezgustătoare ca un lac stătător - criticism, bârfa, căutarea greşelilor, dezbinare, conflicte etc. Biserica misionară primeşte, dar şi dă mai departe. De aceea ea este vie şi energică, având binecuvântarea lui Dumnezeu peste ea.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu oamenii. Cel care ține totul pentru el şi refuză să împartă cu alții, devine ca o apă stătătoare - o Mare Moartă, o binecuvântare pentru nimeni. Cel care investeşte în lucrarea misionară trăieşte o viață din belşug. Noi suntem singurii care putem decide dacă viețile noastre sunt simbolizate de Marea Moartă sau de Marea Galileii.

UNDE ÎȚI ADUNI COMORILE

Îți aduni comori sau în cer sau pe pământ. Tot ce ai, până la urmă vei pierde. Tot ceea ce investeşti în sufletele oamenilor, pui deoparte. Vei intra în cer fie ca un cerşetor, fără să fi trimis nimic înainte, sau ca unul care va primi o moştenire, posibilă prin contribuțiile adunate încă de pe pământ.

Îmi amintesc despre povestea unei femei foarte bogate şi vizitiul ei. Se aştepta ca în cer să primească o locuință, dar a fost dusă pe lângă ea, la o colibă mică sărăcăcioasă. Când a întrebat cine este stăpânul casei frumoase, i s-a spus că vizitiul ei urma să locuiască acolo. Exprimându-şi mirarea şi dezamăgirea, a fost informată că el trimisese materiale întreaga lui viață, investindu-şi banii în sufletele oamenilor, în special în țări străine; ea însă nu a trimis aproape nimic, şi ei şi-au dat silința să facă ceva cu materialul ce-l aveau.

Unii din noi avansăm în viață. Mai avem puțin timp în care să adunăm comori în cer. Dacă nu începem acum, va fi în curând prea târziu. Tot ce putem trimite înainte ne va aştepta la sosire acolo şi vom primi înapoi, şi încă cu dobândă!

BANII DIN TESTAMENT NU ADUC RĂSPLATĂ

Mulți oameni gândesc că îşi vor lăsa banii prin testament misiunilor, şi astfel vor avea dreptul la răsplată. Ştiți că Dumnezeu nu promite niciodată răsplată celor ce îşi dau banii după ce au murit? De ce să fie răsplătiți pentru ceva ce nu fac ei înşişi? Dumnezeu spune foarte clar, că suntem răsplătiți numai pentru „faptele făcute când eram în trup". Cu alte cuvinte, suntem răsplătiți numai pentru ce facem cât suntem încă în viață.

Eu vreau să ştiu la ce folosesc banii mei. Nu aş dori să-i las prin testament misiunilor, iar rudele mele să se lupte pentru ei după ce eu nu voi mai fi, ca apoi avocații să ia cea mai mare parte din ei. Vreau să mă asigur că ei sunt cheltuiți acum pe lucrurile care mă interesează. Vreau să îi dau, an de an, cât timp sunt în viață. Altfel, ştiu că nu va fi nici o răsplată.

SENSUL SACRIFICIULUI

Înțelegeți ce înseamnă un sacrificiu? Nu voi uita niciodată o fetiță cu numele Grace. Ea L-a primit pe Cristos în Biserica Presbiteriană Dale, când eu aveam douăzeci de ani. Inima ei era în India. Într-o zi, mama ei i-a spus că voia să-i cumpere un pardesiu nou, cel de pe ea fiind tocit după câțiva ani de purtat. Dar Grace a rugat-o pe mama ei să-i dea ei banii, spunându-i că mai putea purta pardesiul încă o iarnă. Mama s-a învoit, şi Grace a trimis banii misionarilor ei din India.

Înainte de plecarea mea din Dale, Grace s-a îmbolnăvit. Pe patul de moarte, a rugat-o pe mama ei să promită că va vinde toate hainele ei şi va trimite tot ce primeşte pentru ele, în India. Mama a promis, cu ochii în lacrimi. Mi-ar place să stau undeva pe lângă tron, când Grace îşi va primi răsplata. Inima ei a fost în India, şi bănuții ei au mers pe urma inimii, neținând seama de sacrificiu. Prietene, tu ştii ceva despre un astfel de sacrificiu?

EI VOR FI RĂSPLĂTIȚI LA FEL

Presupuneți că un copil a căzut într-o fântână. Cine va primi răsplata pentru salvarea copilului, cel care a ținut frânghia şi l-a lăsat în jos pe celălalt, sau amândoi? Dumnezeu spune că amândoi vor primi la fel. Cel care stă afară şi face posibilă coborârea celuilalt în fântână pentru a fi salvat copilul, este îndreptățit la răsplată tot atât cât şi cel care merge jos. S-ar putea ca tu să nu poți merge acolo jos; s-ar putea ca tu să nu vezi niciodată câmpul străin de misiune, dar poți ține în schimb frânghia. Poți face ca altcineva să aibă posibilitatea de a merge. Poți trimite un înlocuitor al tău; dacă faci aceasta, dacă îți dai banii, răsplata ta va fi la fel de mare ca a celor care merg.

Toți trebuie să fim în echipa cu găleţile. S-ar putea ca tu să nu fi cel care aruncă apa pe foc, cel de la capătul şirului; poate eşti undeva pe la mijloc, dând găleata din mână în mână. Sau poate eşti cel care o umpli cu apă. Întrebarea este: Eşti în echipă? Faci ceva? Sau eşti doar un spectator? Motto-ul nostru trebuie să fie: „Fiecare creştin - un misionar".

TU CE FACI?

„Dumnezeu atât a iubit, încât a dat". El L-a dat pe singurul Său Fiu. El a dat ce a avut cerul mai bun. Tu ce dai? Te dai pe tine însuți? Îți dai copiii? Îți dai rugăciunile tale? Îți dai banii tăi? Dai ceva? Ce faci pentru cei din întuneric şi tristețe?

Martirii au dat tot ce-au avut; şi-au dat viețile lor. Am predicat într-o arenă romană, unde cincizeci de mii de creştini, acolo şi în alte arene, au fost dați fiarelor sălbatice sau răstigniți; mulți dintre ei au fost făcuți torțe umane din cauza credinței lor în Cristos. Am stat pe nisipul care a fost odată roşu de sângele lor. În mijlocul flăcărilor, ei strigau: „Cristos este învingător!" Ei au dat tot ce au avut. Tu ce dai?

CÂT DE MULT SĂ DAU

1. Dacă refuz să dau ceva pentru misiuni în anul acesta, de fapt dau un vot pentru rechemarea fiecărui misionar.

2. Dacă dau mai puțin decât până acum, favorizez reducerea forțelor misionare proporțional cu reducerea contribuției mele.

3. Dacă dau la fel ca până acum, nu fac decât să ajut la menținerea terenului câştigat deja; mă opun însă oricărei înaintări. Cântecul meu, în acest caz, este „Păstrați fortăreața", uitând că Domnul nu a intenționat niciodată ca armata Lui să se refugieze într-o fortăreață. Tuturor soldaților Lui li se comandă „Mergeți"!

4. Dacă măresc contribuția mea față de anii anteriori, atunci favorizez avansarea în lupta de cucerire a noi teritorii pentru Cristos.

JOHN CHINAMAN (IOAN CHINEZUL)

John Chinaman stătea odată lângă un ateu. Acesta i-a spus: „John Chinaman, care va fi primul lucru pe care-l vei face când ajungi în cer?"

Acesta i-a răspuns: „Când voi ajunge în cer, primul lucru pe care-l voi face, va fi să merg pe străzile de aur până când Îl voi întâlni pe Mântuitorul, apoi voi cădea la picioarele Lui şi mă voi închina pentru că mi-a salvat sufletul".

„Bine," a zâmbit disprețuitor ateul. „Şi apoi ce vei face, John Chinaman?"

„Apoi, voi umbla pe străzile cerului până-l voi găsi pe misionarul care a venit în țara mea cu Evanghelia. Am să dau mâna cu el şi să-i mulțumesc pentru partea care a avut-o el în mântuirea mea".

„Ce vei face după aceea, John Chinaman?" a continuat ateul.

„Apoi, a răspuns John Chinaman, voi umbla pe străzile cerului până-l voi găsi pe omul care a dat bani facând posibilă venirea misionarului, voi da mâna cu el şi îi voi mulțumi pentru partea care a avut-o el în mântuirea mea".

În acel moment ateul s-a întors şi a plecat.

Prietene, va fi oare un John Chinaman dintr-o țară a lumii, care să vină la tine şi să-ți mulțumească, atunci când vei ajunge în cer? Sau vei fi singur în cer? Nimeni nu te va recunoaşte, cu excepția rudelor şi prietenilor tăi?

Nu mă pot gândi la o bucurie mai mare pentru inima mea în cer, decât aceea de a fi oprit de mulțimi de oameni cu pielea neagră, mulțimi de oameni cu pielea galbenă, care să îmi spună: „Noi suntem în cer pentru că tu ai provocat tinerii să meargă. Ai adunat bani pentru misionari. Ai venit în țara noastră cu Evanghelia. Dorim să-ți mulțumim pentru partea care ai avut-o în mântuirea noastră". Aceasta, prietene, va fi bucuria mea cea mai mare în cer.

Va fi oare şi a ta? Își va exprima oare cineva aprecierea pentru ce ai făcut? Va fi oare cineva din lumea păgână care să te recunoască? Nu, dacă ți-ai făcut toată lucrarea creştină în propria ta țară. Nu, dacă nu ai investit ceva în regiunile dincolo de ea.

Dă pe măsura venitului tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul pe măsura dărniciei tale

CAPITOLUL VIII

Cum putem evangheliza lumea în această generație?

Dacă ar trebui ca eu să aleg un text, aş deschide la Marcu 13:10: „Evanghelia - Evanghelia trebuie - Evanghelia trebuie mai întâi - Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită - Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită tuturor Neamurilor".

Aş vrea să petrec cel puțin o jumătate de oră pe fiecare din aceste afirmații, pentru că fiecare în parte este de o importanță supremă, dar am timp să analizez una singură. De fapt, vreau să accentuez un singur cuvânt: „propovăduită". „Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită tuturor Neamurilor".

Cred că planul lui Dumnezeu este ca fiecare om să aibă Evanghelia în propria sa limbă, şi totuşi mai sunt încă 2.000 de limbi în care încă nu s-a tradus nici o parte din Cuvântul lui Dumnezeu. În limba engleză sunt peste 500 de revizuiri. De ce să nu recunoaştem?

Îți dai seama că datorezi tot ceea ce eşti, paginii tipărite? Dacă nu ar fi fost Cuvântul lui Dumnezeu, tu nu ai fi creştin. Biblia spune: „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Cristos". Cum aşadar să ne aşteptăm ca păgânii să audă şi să fie mântuiți dacă nici măcar nu îl au?

Ce anume ne-a dat Reforma? Unii vor spune că predicarea lui Martin Luther. Eu nu cred că aceasta. Martin Luther a scris aproape 100 de cărți pe care le-a circulat în Europa de Vest, şi ca rezultat al scrierilor lui Martin Luther a venit Reforma. Unde ai fi azi dacă nu ar fi existat Reforma? Evul Mediu ar mai fi încă peste noi, şi după toate probabilitățile tu ai fi un romano-catolic.

Eu cred că cea mai mare minune a zilelor şi generației noastre este creşterea ştiinței de carte în lume. Aveți vreo idee despre câți oameni învață şă scrie în fiecare săptămână? Să vă spun. La fiecare şapte zile, trei milioane de oameni învață să citească. Ce înseamnă lucrul acesta? Înseamnă că trei milioane de oameni care până săptămână trecută nu ştiau citi nici un singur cuvânt, acum pot să facă lucrul acesta. Înseamnă că săptămână viitoare, alți trei milioane care acum nu pot citi nici un cuvânt, vor putea citi. Trei milioane în fiecare săptămână - o sută cincizeci de milioane de oameni într-un an.

Lucrul acesta nu s-a întâmplat niciodată înainte, în istoria de 6.000 de ani a omului pe pământ. Până în generația noastră, doar o mână de oameni ştiau să citească, în comparație cu uriaşele mulțimi care nu puteau citi.

COMUNIŞTII AU RĂSPUNSUL

Şi ce vor citi ei? Comuniştii au răspunsul. Ei ştiu ceva despre puterea foii tipărite.

Ştiați că comuniştii au tipărit două lucrări literare într-un singur an, pentru fiecare bărbat, femeie, fiecare băiat şi fată de pe fața pământului? Care altă națiune a făcut aşa ceva? Nici una, în afară de comunişti.

Ba încă se mândresc că ar fi cucerit China cu ajutorul foii tipărite. Timp de douăzeci şi cinci de ani înainte de Revoluția Rusă, comuniştii şi-au revărsat literatura în Rusia.

Cu câtva timp în urmă, Națiunele Unite au dat numărul diferitelor cărți tipărite de primele cinci națiuni din lume. Care credeți că era pe primul Ioc? Rusia, cu 60.000 de titluri diferite. Care națiune era a doua? Cea mai citită națiune de pe fața pământului - Japonia, cu 24.000 de titluri. Marea Britanie era pe locul trei - cu 19.000 şi India pe locul patru, cu 18.000. Şi care națiune credeți că era pe ultimul loc? Statele Unite ale Americii. În acel an, America a tipărit doar 12.000 de titluri diferite. Răspundeți-mi acum, care națiune crede în puterea păgânii tipărite? Statele Unite, cu 12.000, sau Rusia, cu 60.000?

Ştiți că în timp de un an Rusia nu a tipărit mai puțin de un miliard de cărți şi a tradus 5.000? În acelaşi an, Statele Unite au tradus doar 800, iar Marea Britanie 600. Întreb din nou. Care națiune crede în puterea paginii tipărite?

Nepotul lui Gandhi - Gandhi din India - a spus zilele trecute la Los Angeles: „Misionarii ne-au învățat să citim, dar comuniştii ne-au dat cărțile". Gândiți-vă la aceasta. „Misionarii ne-au învățat să citim, dar comuniştii ne-au dat cărțile". De ce nu le-au dat misionarii cărțile? Pentru că bisericile care-i trimiseseră pe misionari, nu au avut nicicând viziunea. Ei nu au pus muniția în mâinile misionarilor lor. Şi în felul acesta, după ce i-au învățat pe oameni să citească, le-au permis comuniştilor să vină şi să aprovizioneze cu materialul de citit.

MARTORII LUI IEHOVA SUNT LA LUCRU

Da, şi dați-mi voie să vă mai spun ceva, puteți crede sau nu, sectele false sunt la lucru.

Ştiați că Martorii lui Iehova au cea mai mare tipografie din lume? De ce Biserica Creştină nu are cea mai mare tipografie? Simplu, pentru că Biserica Creştină nu şi-a dat seama niciodată de valoarea literaturii. Ştiți câte reviste tipăreşte în fiecare minut numai acea tipografie? La fiecare 60 de secunde, acea tipografie numai, produce 500 de reviste (84 milioane într-un singur an). Unde sunt puse în circulație aceste reviste? În lumea unde se vorbeşte limba engleză? Da. Dar mai ales în Orient, Asia, Africa şi America de Sud.

Au martorii lui Iehova rezultate? Merită să scoți foi tipărite? Martorii lui Iehova au ținut un servici de botez cu câtva timp în urmă Ia New York, când, numai la acel servici ei au botezat 7.136 de convertiți. Câți a botezat biserica voastră? Câți au botezat toate bisericile din America? Câți au fost botezați în ziua de Rusalii? Mai puțin de jumătate din acel număr. Şi aici este esența: fiecare convertit a fost câştigat cu ajutorul paginii tipărite. Merită? Martorii lui Iehova cred că da.

Ați văzut vreodată micile Săli ieftine ale împărăției pe care le au Martorii lui Iehova? Ei nu construiesc catedrale. De ce? Pentru că ei înțeleg că mesajul este mai important decât clădirea. De aceea, ei îşi pun banii în mesaj, nu în clădire.

Aici a făcut Biserica Creştină marea ei greşeală. Ne-am pus banii în clădiri, în locul mesajului. Mesajul este dinamita. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire". Nu clădirea, ci mesajul.

După datele publicate de Consiliul Național al Bisericilor, într-un singur an au fost construite în Statele Unite ale Americii 6.000 de biserici noi care au costat un miliard de dolari. Când am citit lucrul acesta, mi-am zis: „Dacă aş putea opri cumva acest program de construcții numai timp de 12 luni şi să pun mâna pe cei un miliard de dolari. Dacă aş pune acest un miliard în Mesaj, cred că întreaga lume ar fi evanghelizată în câțiva ani". Nu, nu sunt împotriva construcției noilor biserici. Cred că trebuie să clădim adecvat nevoilor noastre. Sunt împotrivă însă, la construcția de catedrale luxoase, în timp ce lumea are nevoie disperată de vestea mântuirii lui Dumnezeu. Ştiți ce ar putea face un miliard de dolari? Ar putea pune un Nou Testament în fiecare familie de pe fața pământului!

Câte clădiri de biserici au existat când apostolul Pavel şi-a început marea lucrare misionară? Nici una. Dar noi gândim că trebuie să avem nişte baze, înainte de a începe ceva. Pavel a pornit, înainte de a se fi ridicat chiar şi o singură clădire de biserică.

Prieteni, va trebui să hotărâm dacă ne vom investi banii în clădiri sau în mesaj, dacă dorim să evanghelizăm lumea.

Într-un singur an, Adventiştii de Ziua a Şaptea au investit 21 de milioane de dolari pentru tipărituri în 218 limbi. Şi ei cred în puterea mesajului!

CRUCIADA LITERATURII MONDIALE

Iată de ce a început să mă intereseze Cruciada Literaturii Mondiale. Scopul lor este de a duce Mesajul Evangheliei în fiecare casă într-o țară anumită, ajungând în felul acesta cu Evanghelia la fiecare familie şi - în final, la fiecare ființă. Fac lucrul acesta în mod organizat, încât nimeni să nu fie scăpat din vedere.

Mesajele nu sunt tipărite în America pentru că ar veni din străinătate, şi datorită creşterii valului de naționalism, nimic străin nu este acceptat.

Ele sunt tipărite în țara de distribuție, şi pentru că se poate face mult mai ieftin - sub a cincea parte din costul în America.

Dacă mesajele ar fi tipărite în America, ar mai interveni şi taxele de transport şi vamale, pe care ei doresc să le evite.

Cât plătesc misionarii pentru ele? Nimic, pentru că primesc literatura în mod gratuit. Tot ce trebuie să facă, este să fie atenți să nu lase afară nici o singură casă din teritoriul lor.

Mesajele nu sunt tipărite cu miile, ci cu milioanele! Este o lucrare mondială şi se cere o viziune mondială.

Lucrarea era aproape pe terminate în Japonia. Nouăzeci la sută din casele unde trăiesc 94 de milioane de oameni, au primit mesajul Evangheliei. Care a fost rezultatul? Nu mai puțin de 329.000 de japonezi au scris cerând să fie înrolați într-un curs biblic prin corespondență, dorind literatură mai multă, sau punând întrebări în legătură cu calea mântuirii, după cele spuse de Rev. Ken McVety care trăieşte în Japonia şi conduce lucrarea.

Majoritatea familiilor din Coreea de Sud, după câte ştim, au primit un mesaj al Evangheliei. Care a fost rezultatul acolo? Patru sute de mii de coreeni au scris, indicând interesul lor pentru Evanghelie, cerând literatură suplimentară şi de a fi înrolați într-un curs biblic prin corespondență.

Cum s-ar putea ajunge la asemenea rezultate în alt fel? Toți misionarii dintr-o țară la un loc, nu ar putea avea aceste rezultate. Hârtia tipărită este metoda lui Dumnezeu pentru timpul şi generația noastră.

Isus a spus „la orice făptură" (Marcu 16:15). Singura cale de a ajunge la fiecare făptură, este prin a merge în fiecare casă şi familie. Iată de ce sprijin eu pe traducătorii Wycliffe ai Bibliei. Pentru că ei împlinesc porunca de a da Cuvântul lui Dumnezeu fiecărui trib. Nu cunosc o altă cale de a duce la îndeplinire poruncile Domnului nostru.

În unele locuri, costă numai 14 cenți să câştigi un suflet la Isus Cristos cu ajutorul paginii tipărite. Aceasta înseamnă că nu există un mod mai necostisitor de a face lucrarea misionară. Dacă putem să punem în mod sistematic o copie a mesajului tipărit în fiecare casă dintr-o țară, vom ajunge la „fiecare făptură" din acea țară, căci vom ajunge la fiecare membru al familiei. Misionarii noştri pot organiza un grup de lucrători pe care să-i trimită la fiecare uşă, de la casă la casă, cu mesajul. Aceasta a fost şi metoda lui Pavel, deci este scripturală. El evanghelizа „din casă în casă" pentru a duce la "fiecare făptură" mesajul Evangheliei. Nu putem face mai bine decât urmând exemplul lui.

DINCOLO DE CORTINA DE FIER

Cărțile mele sunt traduse până acum în 100 de limbi, şi continuăm să le traducem şi în altele. Mesajele mele evanghelice pleacă cu sutele şi miile. Cred că lucrarea de distribuire a tratatelor ar trebui continuată cu o carte care să conțină mesajul Evangheliei.

Recent mi s-au tipărit în limba poloneză trei din cățile mele, la Varşovia, în Polonia, în spatele Cortinei de Fier. Aceasta a fost o minune. Acum ele sunt distribuite în întreaga Polonie de către cele 280 de biserici încă deschise. Nu tai pur şi simplu de pe listă o țară, pentru că se află în spatele Cortinei de Fier, de Bambus sau Roşie. Dacă nu pot trimite acolo misionari, s-ar putea să pot trimite Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

Cu câtva timp în urmă, o Şcoală Biblică şi-a trimis studenții pe o stradă foarte aglomerată pentru a împărți trecătorilor tratate cu Evanghelia. Ştiți ce s-a întâmplat? În zece minute întreaga stradă s-a umplut de tratate rupte şi aruncate pe jos. Oamenii le-au luat, le-au privit, au văzut că erau tratate, le-au rupt în bucățele şi le-au aruncat pe jos. Iată cât este de apreciată pagina scrisă în America!

Am călătorit prin multe țări străine. Am împărțit peste tot tratate cu Evanghelia. Am văzut fiind distribuite mii şi mii de tratate. Ştiți că încă nu am văzut nicăieri un băştinaş al acelor țări rupând un tratat? Când înmânezi un tratat sau o cărțulie unui băştinaş într-o țară străină, îți va mulțumi frumos, apoi se va aşeza chiar acolo - în tren, autobuz sau în tramvai, şi va citi fără să se ruşineze. Literatura este apreciată în țările străine. De aceea îmi investesc banii în „literatura străină", mai degrabă decât în literatura acestei țări.

În unul din câmpurile noastre de misiune din Rusia, preşedintele i-a chemat pe toți pastorii şi misionarii în față, şi luând una din cărțile mele traduse în limba rusă a început să-i rupă paginile, apoi le-a dat câte una fiecăruia dintre ei. Pagina aceea a fost împăturată cu grijă şi pusă în buzunar, apoi dusă departe, de unde venea fiecare din ei. Acolo, misionarul îi aduna în jurul lui pe săteni, le-o citea cuvânt cu cuvânt; neştiind nimic despre ce era înainte sau ce urma după acel pasaj. Era citită până când mulți o ştiau pe de rost. Acolo unde este foame pentru Cuvânt, el este prețuit ca aurul.

Ce minunat ar fi ca oricare dintre noi să luăm o maşină, să o încărcăm cu tratate pe care să le răspândim în Franța, Italia sau orice altă țară - aceasta va fi o lucrare cu rezultate în Veşnicie, chiar dacă nu vom putea predica în limba acelor oameni. Dumnezeu foloseşte pagina scrisă.

„DAȚI-NE UNELTELE"

S-a petrecut în timpul ultimului Război Mondial. Franța a căzut. Statele Unite încă nu interveniseră. Marea Britanie ținea spatele singură, aşteptându-se la o invazie subită. Sir Winston Churchill, Primul Ministru, s-a hotărât să vorbească direct poporului american. Călătoream pe o şosea împreună cu soția mea. Am tras maşina la marginea drumului şi am oprit motorul, ca să nu pierdem nici un singur cuvânt, apoi am fixat radioul pe Londra, Anglia.

Primul Ministru a vorbit doar 2-3 minute, dar a spus ceva ce nu am uitat de atunci până în ziua de azi. Sir Winston Churchill, vorbindu-le americanilor, a spus aceasta: „Dați-ne uneltele şi noi vom termina lucrul". De atunci până acum, călătoresc prin țară, vorbind congregațiilor tuturor denominațiilor, în numele celor 44.000 de misionari protestanți ai noştri, spunând: „Dați-ne uneltele şi vom duce noi slujba la bun sfârşit".

Aceasta vă spun şi dumneavoastră acum. Imediat ce banii intră, mesajul pleacă. Noi avem slujitorii. Noi avem organizația. Tot ceea ce ne trebuie sunt fondurile care să facă lucrarea. Ați investit vreodată în pagina tipărită? Ați dat vreodată ceva pentru ca Mesajul să poată pleca? Fie ca Dumnezeu să vă ajute să faceți tot ce puteți. „Dați-ne uneltele şi vom duce noi slujba la bun sfârşit".

CAPITOLUL IX
Metodele pauline

Mişcarea Voluntară Studenţească a adoptat ca motto al ei: „Evanghelizarea Lumii în Această Generaţie". Îmi aduc bine aminte din zilele studenţiei, entuziasmul lui John R. Mott, Sherwood Eddy, Robert E. Speer şi alţii. Aceasta era acum cincizeci de ani, şi lumea tot nu este evanghelizată în întregime. De unde insuccesul? Oare Mişcarea Voluntară Studenţească a încercat o sarcină imposibilă? Nu, dacă planul paulin pentru evanghelizare a lumii ar fi fost adoptat şi dus la îndeplinire.

De peste o sută de ani continuăm să trimitem misionari care să păstorească biserici băştinaşe, şi în felul acesta a fost inversată ordinea dată de Dumnezeu. Metodele noastre ca Biserică nu sunt scripturale. Iată de ce lumea este încă neevanghelizată, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

Pavel, cel mai mare misionar şi plin de succes pe care l-a cunoscut lumea vreodată, nu a devenit pastor. El a călătorit, a predicat, a câştigat convertiţi, a organizat biserici, le-a pus sub conducere locală şi a plecat mai departe. El nu a încercat să schimbe obiceiurile oamenilor. Evanghelia a făcut acest lucru, acolo unde a fost necesar. El a pus responsabilitatea pe localnici înşişi, a făcut ca bisericile înfiinţate să fie independente şi să se auto-înmulţească, şi lucrul acesta de la bun început. El nu a fondat colegii, nu a construit spitale şi nu a ridicat biserici. Localnicii s-au îngrijit de propriile lor nevoi.

METODE MISIONARE

În timpul călătoriilor mele prin lume, am făcut un studiu foarte atent al metodelor misionare. În multe câmpuri de misiune, am găsit misionari străini lucrând ca păstori ai bisericilor locale, un lucru necunoscut în Scriptură. Într-o ţară, de exemplu, am vizitat un număr de lideri ce fuseseră trimişi ca misionari, în unele cazuri în urmă cu douăzeci, douăzeci şi cinci sau chiar treizeci de ani. Aceşti oameni se aşezaseră în diferite oraşe, şi după ce au predicat o vreme, au câştigat un număr de convertiţi pe care i-au organizat într-o biserică. Şi în toţi aceşti ani, ei înşişi au rămas ca păstori. Ca urmare, influenţa lor nu s-a făcut simţită dincolo de lucrarea lor din acel loc.

Nu vreau în nici un fel să insinuez că aceşti misionari nu au făcut un lucru bun. Cu siguranţă că ei au fost o binecuvântare pentru localitatea în care s-a format biserica lor. Dar după douăzeci, douăzeci şi cinci şi treizeci de ani de slujire, trebuie să admită faptul că ţara în care au lucrat atâta timp, şi în unele cazuri chiar şi oraşul în care locuiesc şi predică, sunt încă neevanghelizate în întregime. Ce tragedie! Ei au devenit pastori ai bisericilor locale, în loc să fie evanghelişti paulini!

Atunci, ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Pavel. Ar fi trebuit să aibă constant în minte evanghelizarea întregii ţări, adoptând metodele scripturale care ar fi făcut posibil acest lucru. Slujba, unica şi singura slujbă a misionarului străin, este să înveţe lucrători localnici şi să le dea responsabilităţi. Ei trebuie numiţi ca evanghelişti sau învăţători, în conformitate cu darul lor, şi trimişi să-şi evanghelizeze propria ţară. Ei trebuie ordinaţi ca şi păstori şi presbiteri şi puşi în conducerea bisericilor. Fiecare biserică ar trebui să se auto-conducă, şi asemenea unui stup, să roiască în mod repetat. Astfel, se vor naşte noi biserici în mod constant şi în scurt timp întreaga ţară ar fi evanghelizată.

Într-o ţară pe care am vizitat-o, am găsit un număr de misionari care deveniseră pastori, şi nu le permiteau tinerilor lor, chiar dacă aveau darul, să plece din biserica mamă spre a evangheliza alte părţi ale ţării!

Societăţile Misionare care înţeleg viziunea lui Pavel, se străduiesc să se ţină strict de metodele scripturale. Ele ţin evanghelizarea în linia întâia. Ele nu se specializează în spitale, înţelegând că lucrarea instituţională este responsabilitatea Statului. Există multe spitale în câmpurile de misiune în care nu este permisă nici o lucrare spirituală. Ele nu construiesc colegii, deoarece nu cred în educarea celor nemântuiţi. Ba mai mult, au învăţat din experienţă că educaţia în mâinile unui duşman al Crucii este arma cea mai periculoasă. De fapt, majoritatea problemelor din China, India şi din alte ţări se ridică din clasa studenţimii. Ele nici nu înfiinţează seminarii teologice. A-i pune pe un băştinaş să treacă printr-un lung studiu ar însemna să-i fure viziunea, să-l transforme într-un student şi să-l trimită având aerul de superioritate. Tot de ceea ce are nevoie un om pentru a începe, este cunoaşterea adevărurilor fundamentale ale Evangheliei şi cum să le răspândească. Dacă o ţară vrea să fie evanghelizată, ea trebuie să aibă evanghelişti. Primul şi singurul lucru care trebuie făcut este predicarea

Evangheliei. „Duceți-vă în toată lumea şi propovăduiți Evanghelia la orice făptură", a poruncit Isus. Predicați-o peste tot, în bazare şi piețe, la colțurile străzilor, în săli şi case, oriunde, peste tot, dar predicați, predicați, predicați şi predicați Evanghelia, pentru că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

ŞCOLI BIBLICE LOCALE

Într-o țară, s-a înființat un fel de Şcoală Biblică, unde se ținea un curs evanghelistic de studiu intensiv al Bibliei timp de numai 3 luni. Timpul era atât de scurt încât nici unul din participanții la curs nu aveau timp să devină studenți. Ei au rămas evanghelişti. Şi la sfârşitul celor 3 luni, focul ardea cu mai mare strălucire decât la început! Ei erau trimişi să predice Evanghelia ca evanghelişti pe un teren vast. După evanghelizarea timp de un an, erau aduşi înapoi pentru trei-patru luni de educație intensivă. Apoi erau trimişi din nou.

Majoritatea misionarilor străini par a se teme de încrederea în lucrătorul băştinaş. Îmi amintesc de un astfel de misionar. Concediul lui se terminase de mult, dar ezita să plece. De ani de zile conducea lucrarea şi era responsabil singur pentru tot. Nu a educat nici un singur lucrător băştinaş. Până la urmă a sosit ora când a fost obligat să plece.

S-a întâmplat ca un misionar în vizită să petreacă câteva zile cu el, acesta fiind unul care ştia şi practica metoda scripturală. Încercând să rezolve problema, vizitatorul i-a spus prietenului său foarte îngrijorat, să-i cheme pe liderii localnici din biserică, pentru a afla dacă se găsea unul căruia i s-ar putea încredința responsabilitatea.

Atunci, spre mirarea lui, prietenul în vizită a luat acest material needucat şi îndoielnic, dându-i fiecăruia o poziție de responsabilitate. Unul urma să fie păstorul, altul casierul, celălalt administratorul întregii lucrări. Alții evanghelişti, presbiteri etc. Astfel fiecare, spre surpriza lui, a primit o poziție de responsabilitate. Misionarul obosit, suprasolicitat, a plecat în concediu. A trecut un an. În sfârşit, el s-a întors, aşteptându-se la un dezastru. Dar spre uimirea Iui, a constatat că fiecare îşi făcuse datoria. Lucrarea prosperase ca niciodată înainte. Zeci de suflete au fost câştigate pentru Cristos. Biserica se afla într-o periodă înfloritoare. Kilometri întregi în jurul localității respective, fuseseră evanghelizați. Au intrat contribuții în bani, s-au făcut reparații bisericii, au fost ridicate clădiri anexe. Pentru prima dată în viața lor, localnicii au fost conştientizați de responsabilitatea lor. Plini de teamă şi tremurând, nefiind obişnuiți să li se acorde încredere, ei şi-au văzut de lucru - dar era metoda scripturală, şi Dumnezeu a binecuvântat. Ce revelație pentru misionarul care credea că el trebuia să facă totul şi era de neînlocuit!

Motivul pentru care atât de mulți misionari se mulțumesc să se aşeze undeva ca păstori, este pentru că ei văd numai lucrarea lor locală; în timp ce viziunea lor ar trebui să cuprindă nu doar satul sau oraşul în care lucrează, ci întreaga țară. Sarcina lor nu este numai evanghelizarea propriei comunități ci a națiunii întregi!

ORDINEAZĂ PRESBITERI

Acum să vedem planul lui Dumnezeu de înființare a bisericilor locale. Cum trebuie făcută această lucrare? Cu alte cuvinte, cum trebuie făcută fără fonduri din străinătate? Care este metoda scripturală?

Pavel, vă amintiți, a evanghelizat, a câştigat convertiți, i-a organizat în biserici mici şi a numit presbiteri. Aici stă secretul. El a luat doi sau trei bărbați, şi i-a pus presbiteri peste turmă. Aceşti oameni nu au renunțat la ocupațiile lor zilnice. Ci ei au devenit supraveghetori ai bisericii. Ei chemau Biserica la închinăciune împreună, la nişte intervale de timp regulate. Ei stăteau la Cina Domnului. Ei botezau pe noii convertiți. Ei citeau din Scriptură şi conduceau rugăciunile. Îi vizitau pe bolnavi.

Iată aici, de exemplu, un număr de oraşe şi sate. Evangheliştii noştri localnici, compania lui Pavel, educați în Şcoala noastră Biblică, încep o campanie de evanghelizare. Cuvântul este predicat, tratatete sunt distribuite, lucrarea personală este făcută, şi în final, sunt câştigați un număr de convertiți. Dar ei sunt răspândiți pe un teritoriu vast, aşa încât ei formează grupuri mici, Bisericile. Din fiecare grup, bărbații cei mai înzestrați sunt aleşi şi apoi ordinați ca presbiteri. Doi ajung. Trei ar fi şi mai bine. Aceşti presbiteri sunt puşi peste propriile lor grupuri. Astfel, Biserica se întruneşte în mod regulat sub conducerea lor. S-ar putea ca ei să nu poată

predica, dar unul din ei ştie să citească Cuvântul. Celălalt s-ar putea să fie înzestrat să-l explice. Şi toţi se pot ruga.

Aceste Biserici vor creşte, desigur, dacă ele sunt organisme normale, vii. Când devin prea numeroase, în mod normal ele vor roi. Şi se va naşte o altă Biserică mică. Presbiterii aleşi la început au puterea de a alege alţii şi să organizeze alte Biserici. Astfel ele se vor înmulţi rapid până când, în scurt timp, vor fi Biserici mici răspândite în toată ţara.

O Biserică poate deveni puternică în unele centre şi să ceară tot timpul unui pastor. Pastorul poate fi unul dintre presbiteri care, dacă este nevoie, poate fi educat la Şcoala Biblică. Sau el poate fi unui dintre evanghelişti deja educaţi. Acum el este susţinut de Biserica locală. El nu este trimis la o Biserică slabă şi sprijinit cu bani din străinătate, ci este chemat la o Biserică puternică şi sprijinit de înşişi localnicii.

În unele regiuni, credincioşii nu au luat parte la Cina Domnului de doi sau trei ani, pentru că nu aveau un pastor străin care să le-o împartă. Ei fuseseră învăţaţi că numai pastorii ordinaţi aveau autoritatea de a boteza şi de a da Cina Domnului. Dacă dintre ei ar fi fost ordinaţi presbiteri, aceştia ar fi făcut tot ce trebuia.

Nu vom putea niciodată trimite destui misionari pentru evanghelizarea lumii întregi. Niciodată nu vom putea susţine destui pastori localnici pentru a pune câte unul în fiecare oraş şi sat din lumea întreagă. Dar putem înfiinţa o Şcoală Biblică. Putem trimite un decan. Putem educa pastori şi evanghelişti localnici. Evangheliştii pot merge peste tot să evanghelizeze, aşa cum a făcut Pavel. Ei îi pot aduna pe convertiţi în Biserici locale, chiar dacă la început sunt doar doi sau trei. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18:20), a spus Isus. Şi aceasta este o Biserică Nou-Testamentală. Ei pot numi sau ordina presbiteri dintre convertiţi pentru ca viaţa Bisericii să fie menţinută şi dezvoltată. Aceste Biserici se pot înmulţi şi organiza altele. Şi în felul acesta pot fi evanghelizate ţări întregi.

LOCALNICUL ESTE RĂSPUNSUL

În încheiere, veniţi să deschidem la Faptele apostolilor 14:23. Pavel şi grupul lui de evanghelişti călătoreau din oraş în oraş, după planul lui Dumnezeu, au fost câştigaţi mulţi convertiţi şi au fost înfiinţate biserici. Ei nu rămâneau mult nicăieri, şi nici nu aveau gândul de a aşeza undeva ca pastori. Mai târziu veneau a doua oară în vizită, apoi după o vreme, a treia oară. În felul acesta încurajau ei bisericile. „Au rânduit presbiteri în fiecare biserică şi, după ce s-au rugat şi au postit, i-au încredinţat în mâna Domnului, în care crezuseră". Şi apoi, plecau iarăşi.

Problema este că noi construim „în sus", în loc de „în afară". Aceasta a fost dintotdeauna politica Romano-Catolicismului, şi Protestantismul a făcut aceeaşi greşeală. În organizare am plecat de la mireni şi preot la papă, iar în clădiri, de la case şi săli la catedrale. Dumnezeu ne-a spus să construim „în afară", să evanghelizăm, dar ignorând planul Său, noi am construit „în sus". Şi iată-ne astăzi supra-împovăraţi cu proprietăţi şi îngreunaţi de maşinării şi organizare.

Dacă am fi urmat metoda paulină, am fi găsit sarcina uşoară. Ea rezolvă problema financiară. Nu sunt necesare mari daruri pentru clădiri educaţionale şi medicale. Evangheliştii locali sunt obişnuiţi cu hrana şi modul de viaţă local, şi prin aceasta este economisită cheltuiala mare pentru ridicarea unei instituţii străine, incluzând mobila, hrana importată şi hainele, etc. Alocaţiile sunt mult mai mici, evangheliştii fiind obişnuiţi să trăiască comfortabil în modul lor de viaţă. Cheltuielile mari de a-i aduce acasă în concediu la fiecare câţiva ani pe lucrătorii străini, sunt economisite de asemenea.

Nu mai trebuie învăţată o limbă străină, obiceiuri străine şi moduri de gândire, aşa încât este economisit timp preţios. Rareori un lucrător străin învaţă perfect expresiile speciale şi dialectele unei limbi, având întotdeauna acest handicap. Evangheliştii noştri au acest avantaj dintru început. Ei sunt la ei acasă cu obiceiurile locale, şi în felul acesta nu ofensează pe nimeni.

Fraţii mei, puteţi sau nu să fiţi de acord cu mine în tot ce am spus. Dar un lucru nu-l puteţi nega. Până acum nu am reuşit să evanghelizăm lumea. Deci trebuie să admitem că ceva nu merge bine. Ne-am gândit vreodată că ar

putea fi de vină metodele noastre? Planul care în general este la modă va avea succes? Cred că va trebui să fim toți de acord că nu. Atunci, de ce să nu luăm în considerare un altul? Un plan încercat şi experimentat de Biserica Primară. Un plan care se potriveşte pentru fiecare țară din toată lumea. Un plan care reuşeşte oriunde este pus în practică. Un plan care rezolvă total problema financiară. Un plan prin care Duhul Sfânt poate opera. Planul lui Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL X
Însărcinarea întreită dată de Cristos

În însărcinarea întreită dată de Cristos, avem programul complet al lui Dumnezeu pentru lucrarea misionară în timpul prezent. Această însărcinare întreită este exprimată în trei cuvinte simple: priviți, rugați, mergeți.

PRIVIȚI

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriş? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii şi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş" (Ioan 4:35).

Mii de oameni nu au viziunea sau cunoaşterea nevoii; ca urmare, se pierd sume mari pe clădiri de biserici scumpe şi echipament, în timp ce milioane pier fără nici măcar o colibă de pământ în care să audă Vestea cea Bună. O privire reală prin ochii lui Isus Cristos, şi ne vom da fondurile nu în cărămizi şi mortar, Şcoli de Educație Biblică luxoase şi instituții scumpe, ci îi vom investi în sufletele oamenilor.

Oh, atunci veniți să privim; să privim cum nu am mai privit nicicând înainte. Şi pe măsură ce prin fața ochilor ne trec ca într-o viziune milioanele de oameni din China şi India, mulțimile ignorante din Africa şi America de Sud, veniți să auzim din nou cuvintele învățătorului şi să întrezărim urgența nevoii. „Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii şi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriş".

Ați văzut vreodată un seceriş în marele nostru nord-vest canadian? Atunci ştiți ce înseamnă aceasta. Cât de urgent! Cât de important este ca lucrătorii să alerge să umple trenurile. Şi de ce? Simplu, pentru că recolta trebuie adunată imediat, altfel este pierdută, şi pierdută pentru totdeauna.

La fel este şi cu holdele albe ale sufletelor. Această generație poate ajunge numai la generația prezentă. De aceea, „ce ai de făcut, fă repede". Dacă lucrătorii nu se grăbesc imediat, dacă nu reuşim să facem tot ce ne stă în putință, această recoltă, această generație, va fi pierdută pentru todeauna.

S-ar putea ca aceasta să fie ultima noastră ocazie de a-I arăta Domnului nostru cât de mult Îl iubim. Unii dintre noi s-ar putea să plece, „căci vine noaptea când nimeni nu poate lucra". Pentru mulți, „ziua deja a trecut". Există din aceia care până acum au trăit pentru ei înşişi numai. Şi acum anii lor sunt numărați. Până acum încă niciodată nu şi-au arătat dragostea lor pentru Isus Cristos în nici un fel valoros. Oh, veniți atunci să ne ridicăm noi şi s-o facem. Ultima noastră ocazie va trece în curând. În Numele lui Dumnezeu, veniți să ne ridicăm ochii şi să privim, să privim la holdele albe, gata pentru seceriş!

RUGAȚI

Omeneşte vorbind, sarcina este absolut imposibilă. Există azi mai mulți păgâni decât erau cu un secol în urmă, în ciuda a ceea ce am făcut. Care este soluția? „Bani", răspunde cineva. „Veniți să adunăm câteva milioane de dolari şi vom putea evangheliza lumea". „Bărbați", răspunde altcineva. „Dați-ne suficienți bărbați care să meargă, şi vom îndeplini sarcina în această generație". Nu, prieteni, aceasta nu este metoda lui Dumnezeu. Nici banii şi nici bărbații nu vor face aceasta.

Ascultați: „Mare este secerişul, dar puțini sunt lucrătorii!" Aici este greutatea sarcinii, o recoltă mare şi un număr neadecvat de lucrători. Dar ascultați! Stăpânul continuă să vorbească. Slavă lui Dumnezeu, El are soluția şi problema este rezolvată. „Rugați dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui". (Matei 9:37-38)

Avem acum mult prea mulți lucrători, mă gândesc la lucrători răi, care nu își cunosc lucrul și nici cum să adune în hambare recolta coaptă. Cu teologia lor modernă și ideile de înălțare socială, ei au încercat să facă ceea ce nu poate fi făcut niciodată. Sarcina noastră este „să-L rugăm pe Domnul secerișului să scoată lucrători". Și când Dumnezeu trimite oameni, El întotdeauna îi trimite pe cei care trebuie. Acesta este deci secretul - RUGĂCIUNEA.

MERGEȚI

1. La națiuni.

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile" (Matei 28:19)

Mirele trebuie să aibă câțiva din fiecare limbă și trib. „Era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului" (Apocalipsa 7:9). Aceasta reiese și din Faptele apostolilor 15:14: „Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele". În Marcu 13:10 avem aceste cuvinte profetice: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită luturor Neamurilor", cu promisiunea în Matei „și apoi va veni sfârșitul". De aceea, „de ce nu spuneți un cuvânt de a-L aduce înapoi pe Rege?" Pavel a declarat acest lucru ca fiind scopul lui: „Să vestim Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo" (2 Corinteni 10:16). Acesta a fost și planul lui Isus. „Toți Te caută", I-au spus ei. „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo" (Marcu 1:35-39), a fost răspunsul Lui. Și în Luca 4:43 El este și mai emfatic: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis", a insistat El. Apoi în Faptele apostolilor 1:8, suntem clar însărcinați la o mărturie în întreaga lume, chiar și „până la marginile pământului".

Aceasta deci trebuie să fie viziunea noastră. Nu dublarea agențiilor misionare existente; ci mai degrabă trebuie să lucrăm în locuri încă neatinse. „Teritorii neocupate", „unde Cristos încă nu este numit", „Regiunile de Dincolo", „departe, tot mai departe în noapte", „Câmpurile Neglijate". Acestea sunt cuvintele noastre de ordine, aceasta este glorioasa noastră misiune.

2. La individ

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură!" (Marcu 16:15)

Aceasta este responsabilitatea și obligația noastră față de individ.

„Când voi zice celui rău: "Vei muri negreșit!", dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!" (Ezechiel 3:18)

Ce credeți despre vina unui om care găsește o șină de cale ferată ruptă dar nu atenționează trenul; sau unul care privește la un orb care se apropie de prăpastie dar nu îl strigă; sau unul care îl vede pe altul pe punctul de a se înneca și nu-i întinde mâna; sau unul care vede că o casă a luat foc și nu dă alarma? Acum suntem puși față în față cu resposabilitatea noastră individuală. Și iarăși, teribila întrebare: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?" cere un răspuns. „Fiecare făptură". Acestea sunt cuvintele Stăpânului. Va trebui să ne întoarcem la viziunea binecuvântată a Dr. A.B. Simpson, când a scris:

„O sută de mii de suflete în fiecare zi dispar,
unul câte unul,
în vinovăția și tristețea fără de Isus;
fără o singură rază de speranță sau lumină,
cu viitor la fel de întunecat ca noaptea fără de sfârșit,
ele merg spre judecata lor."

O, copil al lui Dumnezeu, tu ce faci? Ce ai făcut? Cum vei da față cu aceste suflete? Poți suporta acest gând? Însărcinarea Stăpânului tău, clară, limpede şi apăsată, nevoia îngrozitoare adusă în fața ta iarăşi şi iarăşi, şi cu toate acestea, nu ai ridicat un deget măcar. Farfuria trecea şi, aproape cu indiferență, aruncai o bancnotă de 10 dolari, şi aceasta era măsura interesului tău pentru un an întreg. Cu aceasta lua sfârşit datoria ta față de misiuni. Şi când te gândeşti că într-o săptămână cheltuieşti mult mai mult numai pentru Dumnezeu să aibă milă de tine!

„O, Biserică a lui Cristos, ce vei spune
când în groaznica zi a judecății,
vei fi condamnată?"

Câte comori ți-ai strâns în cer? Unde sunt bogățiile tale? În vreo bancă de pe pământ, de care va trebui să te desparți mai curând sau mai târziu? Sau le-ai folosit pe toate pentru tine? Dacă aşa este, vei intra în cer ca un om foarte sărac. Gândeşte-te! Un sărac în CER! Nimeni nu te va întâmpina, pentru că nu ai investit în suflete. Dumnezeu să ne ajute să adunăm comori în ceruri, investind în sufletele prețioase de aici. „Nu vă strângeți comori pe pământ, ci strângeți-vă comori în cer" (Matei 6:19). Aceasta este porunca lui Isus Cristos. Suntem gata să o împlinim?

Ştiai că o sută de dolari pe an pentru misiuni este mai puțin de doi dolari pe săptămână? Gândeşte-te la aceasta! Care este salariul tău? Cincisprezece, douăzeci şi cinci, patruzeci de dolari pe săptămână? Atunci, aceasta înseamnă treisprezece, douăzeci şi trei sau treizeci şi opt de dolari în fiecare săptămână cheltuiți pe tine personal, şi doar suma derizorie de doi dolari pentru evanghelizarea lumii! Ce crimă! Ce împărțire inegală!

Preaiubiților, am terminat! Mesajul meu a fost transmis. Acum responsabilitatea cade pe fiecare. Ce vei face? Care este partea ta? Însărcinarea întreită dată de Cristos ți-a fost prezentată acum. Priveşte! Roagă-te! Mergi! Poți privi şi te poți ruga. Şi dacă nu poți merge, poți face posibil să meargă aceia pe care, ca răspuns al rugăciunii, Dumnezeu îi împinge înainte în holdele albe. Vei face ceva?

CAPITOLUL XI
Chemarea misionară

Ce anume este o Chemare? Este vreun mod de a cunoaşte voia lui Dumnezeu? Cum poate cineva fi sigur? Eu cred că există, de fapt, sunt sigur. Dumnezeu nu-Şi va lăsa slujitorii în întunecime.

Dar dați-mi voie să vă spun despre experiența lui James Gilmour. Merită să fie citată. Cum a fost chemat el, şi de ce s-a dus la mongoli? Iată ce spune el:

„Este Împărăția un câmp de recoltat? Atunci eu am considerat ca rațional să caut să lucrez acolo unde munca era din abundență şi lucrătorii cei mai puțini. Lucrătorii spun că sunt suprasolicitați acasă; cum să fie atunci în străinătate, unde câmpiile întinse sunt deja albe gata pentru seceriş dar culegători puțini, ici şi colo câte unul?

Pentru mine, sufletul unui indian mi s-a părut la fel de prețios ca şi sufletul unui englez, şi Evanghelia Ia fel pentru un chinez ca şi pentru european; şi deoarece numărul misionarilor era mic în comparație cu predicatorii de acasă, mi s-a părut clar că datoria mea era să plec în străinătate.

Dar eu plec ca şi misionar, nu pentru a urma ceea ce-mi spune bunul simț, ci ca să ascult porunca lui Cristos, “Mergeți în toată lumea şi predicați”. Această poruncă pare a fi una strict misionară, aşa încât în afară de alegere şi alte motive neînsemnate, plecarea mea este o chestiune de ascultare a unei porunci clare: şi în loc de a căuta un motiv de plecare în străinătate, aş prefera să spun că nu am reuşit să descopăr vreun motiv pentru care să stau acasă”.

Gilmour a plecat ca răspuns la Marea Trimitere. Căpitanul lui i-a poruncit „să plece" şi el a plecat. A plecat pentru că nu a găsit un motiv potrivit pentru a sta acasă. El a plecat în câmpul de misiune străin pentru că, aşa cum spune el, acolo lucrătorii erau cei mai puțini. Ce hotărâre eroică!

Care a fost motivul pentru plecarea lui Charles T. Studd? Poate vă aduceți aminte, Studd a renunțat la o avere - 145.000 de dolari. Ar fi putut trăi acasă în lux, dar a preferat să renunțe la tot ce avea şi să plece ca misionar în China. De ce? Oricât de ciudat ar părea, afirmația unui ateu a fost cea care l-a tăcut să pornească la acest drum. L-a captivat în aşa măsură când a citit, încât a simțit că trebuia să lase totul şi să-L urmeze pe Isus Cristos. Iată aici:

„Dacă aş crede cu putere, aşa cum spun că o fac milioane de oameni, că cunoaşterea şi practicarea religiei în viața aceasta influențează destinul în alta, religia ar însemna pentru mine totul. Aş arunca toate bucuriile pământeşti ca pe nişte gunoaie, grijile lumeşti ca nişte nebunii, şi gândurile şi sentimentele lumeşti ca deşertăciune. Religia ar fi primul meu gând la trezire dimineața, şi ultima imagine înainte ca somnul să mă scufunde în inconştiență. Aş lucra numai pentru cauza ei. M-aş gândi numai la ziua Veşniciei. Aş considera ca meritând o viață de suferință pentru câştigarea unui suflet pentru ceruri. Rezultatele pământeşti nu mi-ar opri mâna şi nici nu mi-ar lipi buzele. Pământul cu bucuriile şi necazurile lui, nu mi-ar ocupa nici un moment gândurile. M-aş strădui să privesc numai spre Veşnicie şi spre sufletele nemuritoare din jurul meu care în curând vor fi pentru veşnicie fericite sau nenorocite. M-aş duce în lume şi i-aş predica la timp şi ne la timp, şi textul meu ar fi: “Ce i-ar folosi unui om dacă ar câştiga toată lumea şi şi-ar pierde sufletul?”"

Simți şi tu la fel? Ai simțit şi tu îndemnul? Arde Cuvântul lui Dumnezeu în inima ta ca un foc? Nu ai odihnă nici ziua, nici noaptea pentru că nu mergi?

„Când zic celui rău: Răule, vei muri negreşit! şi tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înştiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, şi el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul” (Ezechiel 33:8-9).

NEVOIA ŞI IMBOLDUL

Aceasta înseamnă, desigur, că nevoia este Chemarea. Oamenii mor. Tu ai Mesajul Vieții. Ai de gând să-l reții de la ei? Responsabilitatea este a ta. Şi totuşi nevoia însăşi nu este suficientă. Trebuie să existe abilitatea de a face față acelei nevoi. Simți că ai calificările necesare? De exemplu, trebuie învățată o limbă. Poți să o înveți? Eşti destul de tânăr sau este deja prea târziu? Trebuie considerată sănătatea ta. Ai fizicul capabil de a suporta un climat tropical? Atunci, este imperativă o bună cantitate de educație atât laică, cât şi teologică. Te califici pentru aceasta?

Împrejurările providențiale se vor dovedi un adevărat factor în călăuzire. Uşile se vor deschide în mod miraculos, şi nevoia ta va fi împlinită. Vor veni fonduri pentru educația ta, fie câştigate, fie donate. Obstacolele şi opreliştile vor fi trecute sau vor dispare. Şi în final Comitetul de alegere al lui Dumnezeu te va accepta. Apoi îți vei lua echipamentul şi banii de călătorie, şi - dacă este nevoie, promisiunea pentru sprijinul material pentru primul an.

Pentru mine, Chemarea este acel imbold divin, acel impuls care mă sileşte, acea pasiune lăuntrică ce face imposibilă rezistența mea. Este ceva lăuntric care cheamă, mă tot cheamă. Nu am linişte. Sunt ca şi câinele unui vânător în lesă, care încearcă să se dezlege. Este acel irezistibil „trebuie".

Focul divin arde în inima mea. Mă ridic de la biroul meu şi păşesc pe podea cu repeziciune, rugându-mă, strigând către Dumnezeu. Mintea nu-mi stă la ceea ce fac. Văd în depărtare holdele. Simt că, orice s-ar întâmpla, nu am de ales decât să plec. Nu mă satisface să rămân unde sunt. Odată am exprimat acest sentiment în felul următor:

„Auziți! Este o Voce care mă cheamă
din adâncimile tainice...”

Era acea Voce interioră care-mi vorbea sufletului, care m-a chemat în lucrarea şi pe câmpurile de misiune ale lumii. Nu pot să o explic, decât să vorbesc despre ea ca un „imbold" care a fost cu mine zi şi noapte. Am urmat acel imbold şi nu am fost nicicând dezamăgit!

„Mişcă-mă, oh, mişcă-mă Doamne - fă oricum,
dar mişcă-mi inima în dragoste pentru lume;
mişcă-mă să dau, să merg, dar mai ales să mă rog
mişcă-mă până când steagul roşu ca sângele va fi desfăşurat
peste ţări care zac în întunerecul păgân,
peste deşerturi unde Crucea nu este ridicată sus”.

Dacă vrei cu adevărat să auzi vocea lui Dumnezeu, şi dacă vrei să-I faci voia, pot să-ţi spun cum poţi afla dacă El te-a chemat sau nu în câmpul de misiune străin. Fă doar două lucruri.

Mai întâi, începe să te rogi în legătură cu lucrarea vieţii tale, şi roagă-te zilnic. Pune deoparte un timp de aşteptare de la Dumnezeu în legătură ce aceasta. Roagă-te: „Doamne, ce doreşti să fac?" Vorbeşte-I lui Dumnezeu zilnic despre aceasta. Apoi, al doilea lucru, citeşte biografii misionare. Când eram student am cumpărat un raft întreg de biografii şi citeam două-trei capitole în fiecare zi. Voi, tinerelor, trebuie să fiţi foarte familiare cu povestirile vieţilor lui Ann Judson, Mary Slessor, şi alte eroine misionare. Voi, tinerilor, ar trebui să cunoaşteţi viețile lui Livingstone, Moffat, MacKay, Gilmour, Morrison, Taylor şi alţi mari eroi misionari.

De ce vă spun să studiaţi biografii? Pentru că în acest secol al XX-lea, voi trăiţi într-o atmosferă în care Dumnezeu nu vă poate vorbi. Dacă veţi citi biografii misionare vă veţi pune într-o atmosferă unde Dumnezeu vă poate vorbi.

Pe măsură ce citeşti biografii şi apoi te rogi pentru lucrarea vieţii tale zi de zi, vei auzi vocea lui Dumnezeu. Nu va trece mult timp şi vei simţi o povară în inimă pentru un anumit câmp de misiune, şi după ce îţi vei termina educaţia într-o Şcoală Biblică sau Colegiu, te vei găsi în locul ales de Dumnezeu pentru tine.

În felul acesta au auzit Chemarea lui Dumnezeu majoritatea misionarilor. Aşa cum am spus înainte, este imboldul Divin. Este vocea Duhului Sfânt cea care îţi spune să mergi, şi dacă nu asculţi vei face pe riscul tău. Nu poţi fi fericit vreodată decât în centrul voii lui Dumnezeu.

OPOZIŢIA DIAVOLULUI

Nici nu vei apuca să te hotărăşti să devii misionar, că Satan va face tot ce-i stă în putere pentru a te descuraja. S-ar putea să-ţi facă dificilă procurarea banilor pentru asigurarea educaţiei. Va încerca să-i ridice împotriva ta pe membrii propriei tale familii. Dacă nu reuşeşte în nici un alt fel, va face ce a făcut în sute de alte cazuri. El vă va face pe voi, tinerelor, să arătaţi interes vreunui tânăr care nu are nici cea mai mică idee de a deveni vreodată misionar, şi dacă vă căsătoriţi nu veţi mai ajunge niciodată misionare. El vă va face pe voi, tineri, să arătaţi interes unor tinere care nu au în plan să meargă pe un câmp de misiune străin, şi dacă vă căsătoriţi cu o astfel de fată, acela va fi sfârşitul lucrării voastre misionare pentru totdeauna.

Nu vă pot spune câţi au ajuns la mijlocul vieţii spunând: „Dr. Smith, Dumnezeu m-a chemat să fiu misionară, dar eu m-am căsătorit cu un om care nu avea în gând aşa ceva, şi acum avem o familie. Suntem la mijlocul vieţii şi este deja prea târziu. Am pierdut ce avea Dumnezeu cel mai bun pentru mine, şi acum trebuie să iau bunul de pe locul doi”. Şi le-am văzut prăbuşite şi plângând amar. Ascultaţi tineri şi tinere, dacă Dumnezeu v-a chemat şi voi aţi devenit voluntari activi, atunci nu aveţi dreptul să ţineţi compania nimănui, cu excepţia celor care călătoresc în aceeaşi direcţie cu voi, şi dacă faceţi acest lucru, veţi ajunge amândoi la aceeaşi destinaţie.

În felul acesta vei fi chemat, şi în felul acesta vei fi călăuzit, şi dacă vei urma aceste sugestii cu credincioşie, Dumnezeu te va călăuzi spre lucrarea cea mai glorioasă încredinţată vreodată omului. Vei deveni un misionar, viaţa ta va fi investită într-o lucrare de valoare şi, conştient de călăuzirea Domnului, nu vei fi nicicând dezamăgit.

Dacă vrei, poţi face ceea ce au făcut alte milioane. Te poţi aşeza în monotonia vieţii americane, te poţi căsători, creşte copii, poţi munci, te poţi pensiona, muri şi fi uitat, sau poţi deveni un pionier, un deschizător de drumuri, investindu-ţi viaţa într-o mare aventură pentru Dumnezeu, şi să fii primul care să ducă Evanghelia unor triburi neatinse încă, şi să fii amintit pentru totdeauna. Care din aceştia doreşti să fii? Tu hotărăşti.

John G. Paton spunea astfel: „Am văzut clar că acasă toți aveau acces liber la Biblie şi la mijloacele Harului, cu lumina Evangheliei care străluceşte în jurul lor, în timp ce bieții păgâni piereau fără măcar o şansă de a cunoaşte toată dragostea şi mila lui Dumnezeu pentru oameni”.

Ai vrea să asculți voacea Lui şi să răspunzi: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă!”

CAPITOLUL XII
Pregătirea misionară

Există două feluri de voluntari, pasivi şi activi. Voluntarul pasiv spune: „Doamne, iată-mă". Anul următor spune la fel, şi cinci ani mai târziu el spune încă odată: „Doamne, sunt tot aici".

El este aici, a fost aici şi va fi aici întotdeauna. El are această idee că trebuie să aştepte până când aude o voce supranaturală, sau până când Dumnezeu vine jos, îl ridică şi îl transplantează într-o țară străină. Dumnezeu nu poate folosi voluntari pasivi.

Voluntarul activ spune: „Doamne, iată-mă, trimite-mă!" În voluntariatul lui el pune un „a merge", şi cu chipul ca de piatră, se roagă prin obstacole şi biruieşte peste oprelişti. Prin credință el deschide uşi închise, se roagă, cere sau primeşte banii de care are nevoie pentru educație, şi începe pregătirile. În final este gata pentru lucrarea vieții lui.

Apoi face cerere la un Bord de Misiune, şi dacă este refuzat merge la altul. Până la urmă este primit. Apoi se roagă pentru echipament şi bani de drum, şi la sfârşit, după ce a biruit toate obstacolele, ajunge la câmpul de misiune. Nimic nu-i poate sta în cale. Dumnezeu poate folosi voluntarii activi.

Majoritatea aşa-numitelor Misiuni ale Credinței (pentru a le deosebi de Bordurile denominaționale) cer să fi absolvit educația de liceu şi să fi absolvit cu succes un Institut Biblic acreditat. Dacă eşti destul de tânăr, ar trebui să faci şi colegiul, specializându-te în Biblie. Dacă te hotărăşti să mergi la un seminar, asigură-te că nu este unul care îți va răpi fervoarea misionară. Asigură-te că este premilenial şi că pune accent pe evanghelism.

Este imposibil să primeşti învățătură prea multă, cu condiția să nu-ți pierzi viziunea. Foarte mult depinde de vârsta ta. Ar trebui să plănuieşti plecarea spre câmp cam în jurul vârstei de 25 de ani dacă este posibil, în orice caz, nu mai târziu de 28. Dacă eşti aproape de vârsta limită, fă-ți educația biblică şi pleacă chiar dacă nu eşti absolvent al altor şcoli.

Pe tot parcursul educației, ar trebui să fii asociat activ cu o biserică misionară, pentru că va veni ziua când vei avea nevoie de recomandarea unui pastor care te cunoaşte bine, şi sprijinul unei biserici spirituale. Bordurile depind într-o mare măsură de ceea ce spune pastorul. Vezi Faptele apostolilor 13:1-2; 15:3.

Pe lângă educație mai ai nevoie de ceva experiență practică, căci dacă Dumnezeu nu te poate folosi acasă, El nu te poate folosi nici pe câmpul străin. Este absolut esențială o formă de slujire creştină. Fă lucrare personală, predică, mergi la adunări, ajută la Misiunile de Salvare, vizitează bolnavii, învață să te jertfeşti, să te acomodezi cu orice, să trăieşti prin credință. Adună toată experiența practică de care eşti în stare. Cu alte cuvinte, fii un câştigător de suflete încă de acasă, înainte de a merge pe câmpul de misiune străin. Nimic din trecerea oceanului nu te va face misionar. Dacă nu ai succes încă dinainte de a pleca, nu vei avea nici după.

Dacă poți să-ți asiguri nişte cunoştințe elementare de contabilitate şi scris la maşină, va fi de neprețuit. Multor misionari le lipseşte educația în afaceri, şi este important ca socotelile să fie ținute clar.

Dacă eşti destul de tânăr şi ai tot ceea ce ai nevoie, ar fi bine să faci un an de medicină. Un asemenea curs este considerat necesar de către majoritatea misiunilor care lucrează în regiunile tropicale. Vei şti atunci cum să ai grijă de tine când te îmbolnăveşti precum şi de alți misionari şi creştini, pe lângă faptul că vei putea uşura dureri minore între băştinaşi, deschizând astfel drum pentru Evanghelie.

Studiul limbii este întotdeauna o problemă. De aceea, dacă poți face un curs intensiv în fonetică şi fonemică sau un curs de lingvistică, le vei găsi ca mari economii de timp.

Când eşti gata, fă cerere la unul din Bordurile de Misiune care lucrează în țara unde crezi că Dumnezeu te-a chemat. Dacă le scrii, ei se vor bucura să îți trimită literatura lor, şi atunci când ți-ai terminat educația, îți vor trimite formularele de cerere. Ți-aş sugera să ții legătura cu Misiunea la care crezi că vei sluji, încă de la început. Studiază-le literatura, şi învață cât poți de mult despre lucrare.

Plecând în câmpul de misiune, ar trebui să mergi printr-un Bord care este pregătit să accepte responsabilitatea financiară. Eu cred în credință, dar credință atât din partea Bordului cât şi a lucrătorului. Misionarul are de luptat cu destule alte probleme. Bordul care trimite este acela care trebuie să se îngrijească să vină banii pentru plata salariului şi să se facă față tuturor nevoilor urgente.

Orice faci, mergi printr-o Misiune bine acreditată. Nu merge printr-un Bord lipsit de experiență. Vei găsi o Misiune recunoscută aproape în fiecare câmp.

Există încă teritorii vaste unde Evanghelia nu a fost nicicând predicată. S-ar putea ca tu să fii un pionier. Dacă Dumnezeu te-a chemat, nu ezita să mergi. Nici un om nu poate avea o onoare mai mare decât onoarea de a fi misionar. Vei fi ambasadorul Domnului. Fii credincios, şi Coroana Vieții va fi a ta. Şi când la urmă, vine Chemarea Acasă, vei spune împreună cu sfântul Brainerd: „Nu mi-aş fi folosit viața altfel, pentru lumea întreagă".

CAPITOLUL XIII
Greutățile misionare

Lucrarea misionară de azi este foarte diferită de ceea ce era cu cincizeci de ani în urmă. Şi totuşi mai sunt câmpuri pioniere unde este cerut eroism şi unde persecuția bântuie. Acolo sunt drumuri care nu au fost încă deschise şi suferința este soarta care-i aşteaptă pe cei care se aventurează.

„Aş dori să amintesc Comitetului, a spus McKay din Uganda, că în şase luni va auzi probabil că unul din noi este mort. Cel puțin unul din noi - s-ar putea ca eu - va cădea înainte. Dar ceea ce vreau să spun este aceasta: când va veni vestea, nu vă lăsați dărâmați, ci trimiteți imediat pe altcineva ca să umple locul gol".

Acea prezicere s-a împlinit exact. Unul câte unul membrii grupului lui McKay au murit fie de febră, fie ucişi de băştinaşi, până când, nu după mult timp, a rămas el singur.

Dar de ce să laşi greutățile să te oprească? Ascultă ce are de spus David Brainerd:

„Iată-mă Doamne, trimite-mă; trimite-mă la capătul pământului; trimite-mă la păgânii sălbatici, brutali din sălbăticie; trimite-mă de la tot ce se numeşte pe pământ comfort: trimite-mă chiar la moarte, dacă este pentru slujirea Ta şi pentru înaintarea Împărăției Tale".

Da, şi ascultați-l pe Francis Xavier: „Mai mult; Oh, Dumnezeul meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferință pentru Tine".

Iată aici cuvintele lui C.T. Studd: „Dacă Isus Cristos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici o jertfă nu este prea mare pentru mine să o fac pentru El".

Chiar şi moartea poate fi victorioasă. David Livingstone a fost cel care a exclamat: „Moartea este un eveniment glorios pentru cel care merge Ia Isus".

Ar fi ciudat dacă cineva ar citi viața lui William Carey din India şi şi-ar putea reține lacrimile. Până şi Directorii de la Compania East India s-au opus lucrării lui. Urmează aici rezoluția stupidă pe care au prezentat-o Parlamentului, o rezoluție scrisă în orbirea prejudecății şi necredinței.

„Trimiterea de misionari în posesiunile noastre din Răsărit este proiectul cel mai nebunesc, cel mai extravagant, cel mai costisitor, cel mai lipsit de temei care a fost sugerat vreodată de un fanatic aiurit. Un asemenea plan este dăunător, imprudent, fără rost, periculos, inutil, fantastic. EI loveşte în toată politica rațională sănătoasă, pune în pericol pacea şi siguranța posesiunilor noastre".

Poate ar prezenta interes să reliefăm că în 1796 Adunarea Generală a Bisericii din Scoția a dat următoarea rezoluție infamă: „Răspânderea cunoaşterii Evangheliei între națiunile barbare şi păgâne este total împotriva bunului simț".

Un vorbitor în Casa Comunelor a spus că ar prefera să vadă o bandă de diavoli puşi în libertate în India decât un grup de misionari. Astfel a fost opoziția față de Misiuni atunci când a pornit Carey.

Şi totuşi, în mijlocul celor mai grele încercări, cu inima aproape să fie zdrobită, el a fost în stare să scrie următoarele cuvinte: „De ce este sufletul meu neliniştit în mine? Lucrurile pot să iasă mai bine decât mă aştept eu. Dumnezeu cunoaşte totul şi Dumnezeu se îngrijeşte". Ce curaj!

În timpul lui Carey, teologii credeau că porunca „Mergeți în toată lumea şi predicați Evanghelia la fiecare făptură" era adresată numai Apostolilor, şi nu avea nimic de-a face cu ei. Nu este de mirare că lucrarea Misiunilor era grea.

În final, când el a plecat, avea povara a două femei neînțelegătoare, soția lui şi sora ei, patru copii neajutorați şi un coleg excentric, cufundat în datorii. Pe deasupra, era total neînțeles de Societatea care l-a trimis, calomniat de duşmanii lui şi persecutat de băştinaşii la care venise să-i câştige.

A făcut față vreodată un om sarcinii de evanghelizare a lumii în nişte condiții mai nefavorabile? Şi totuşi, el a rezistat încercării şi a devenit părintele misiunilor moderne. Viața lui pare o carte de ficțiune.

Azi misionarii vin acasă în permisii tot la câțiva ani. Dar nu era aşa cu pionierii. Unii din ei nu şi-au mai văzut patria timp de 15 sau chiar 20 de ani; unii doar odată sau de două ori într-o viață întreagă. Mulți au plecat pentru a nu se mai întoarce. La fel ca şi David Livingstone şi martirizatul James Chalmers, ei au murit la posturile lor.

Ar fi greu de citit viața acelui singuratic, întristat, James Gilmour din Mongolia, fără să înțelegi ceva din suferința prin care a trecut.

Dar dintre toți cei ale căror vieți le-am studiat, nici unul nu mi-a atins inima ca şi Judson din Burma. Nici o limbă nu poate spune ce a suferit Judson. Coşmarul îngrozitor din închisoarea burmeză nu va fi uitat vreodată. Asemenea chinuri întrec puterea de descriere a cuvintelor omeneşti. Cât de viu o descrie Doamna Morrow în cartea ei mişcătoare, Splendoarea lui Dumnezeu.

DIFICULTĂȚI ŞI GREUTĂȚI

Nimeni nu ar visa să trăiască la tropice în afară de cazul în care ar dori bani sau suflete. Numai cei care au făcut astfel ştiu cum climatul umed slăbeşte vitalitatea şi căldura insuportabilă face viața deosebit de grea. Gândiți-vă la bolile de la tropice, frigurile, insectele şi alte molimi. Cine ar schimba gerurile înviorătoare din zonele temperate cu o asemenea viață?

Apoi, mai gândiți-vă şi la greutățile de învățare a limbii. Nu este un lucru uşor să înveți o limbă nouă. Mulți, dintre slujitorii lui Dumnezeu au luptat cu un dialect străin până când au simțit în disperare că trebuie să renunțe.

S-ar putea ca cea mai dificilă problemă să fie aceea a găsirii de tovarăşi care să se asemene. Misionarii sunt fiinţe omeneşti. Temperamentele diferă. Era atât de fierbinte disputa dintre Pavel şi Barnaba încât au trebuit să se despartă. Lucrătorii pot fi spirituali şi totuşi să nu se poată înţelege bine unul cu celălalt. Ba mai mult, trebuie luate în considerare singurătatea şi separarea, acea singurătate pe care trebuie să o experimenteze fiecare misionar. Casa pe care a cunoscut-o din copilărie, scene cu care s-a obişnuit, prieteni şi rude, străzi moderne şi oraşe, civilizaţia cu tot comfortul ei, toate acestea trebuie uitate pentru un mediu complet diferit. El trebuie să trăiască într-o ţară unde totul este străin. Va trăi perioade de singurătate pe care nu le-a experimentat niciodată înainte, o singurătate care uneori devine insuportabilă. Şi nu numai singurătatea, ci boala. Şi boală, acolo unde există puţine spitale, doctori şi asistente medicale. Să fii bolnav acasă, înconjurat de tot comfortul şi tot felul de alimente, este un lucru, pe când să fii bolnav într-o ţară străină, în mijlocul unor străini, este cu totul altceva. Depresia cauzată de friguri - cine o poate descrie? A-l urma pe David Livingstone prin numeroasele lui perioade de boală în junglele infectate de friguri în Africa, înseamnă să-ţi formezi o idee despre ce înseamnă să fii bolnav într-o ţară străină.

Poate însă cea mai mare greutate dintre toate, este să-ţi laşi copiii în urmă, şi acea cruce nu poate fi înţeleasă decât de cei care au purtat-o. Timp de câţiva ani copiii pot rămâne pe câmpul de misiune, dar vine timpul când ei trebuie să plece la şcoli, unde cresc fără mama, fără tata, până când, atunci când părinţii vin acasă în permisie, nu-i mai recunosc. Este de nedescris în cuvinte zdrobirea de inimă ce o simţi într-o ţară străină, cu copiii acasă, la mii de kilometri depărtare. Şi totuşi asemenea greutăţi trebuie purtate şi trebuie făcut faţă unor asemenea dificultăţi, dacă vrei ca Evanghelia să fie proclamată în Regiunile îndepărtate.

CEI TREI FRED

Undeva în marile păduri înfricoşătoare ale Braziliei au rămas rămăşiţele pământeşti a trei pionieri curajoşi pentru Împărăţia lui Cristos. Sufletele lor s-au unit cu Domnul victorios în jurul tronului. S-ar putea ca întreaga poveste a ultimelor lor zile să nu ne fie cunoscută vreodată. Este cunoscută numai de banda aceea sălbatică de indieni Kayapos, care, după câte ştim, i-au prins într-o ambuscadă şi i-au masacrat.

Mă refer la cei trei Fred care au fost ciomăgiţi până la moarte în 1935. Acesta a fost ultimul lor mesaj: „Staţi lângă noi toţi ca un singur om. Dacă rezultatul ar fi acela pe care îl dorim cel mai puţin, rugaţi-vă şi trimiteţi alţii să ducă la bun sfârşit ce a început Domnul". Într-o scrisoare ei scriau: „Dacă va fi voia Domnului ca noi să fim luaţi, rugăciunea noastră este, ca şi mai mulţi oameni şi bani să fie trimişi, care să continue acest avans".

Într-o altă scrisoare scrisă pe drum, ei spuneau: „În orice moment în această înaintare, ne aşteptăm la săgeţi care să cadă peste noi; apoi, când îi vom întâlni pe indieni, Domnul va trebui să lucreze într-un mod minunat pentru a ne salva de ciomegele lor, cu care ei au omorât pe mulţi alţii". Dar Domnul nu a găsit cu cale să îi scape. Soarta lor a fost să devină martiri.

Un vers din poezia lui Fenton Hali, el însuşi un martir pentru Cristos, exprimă poate cel mai bine lucrul acesta:

„Şi, dacă mor pentru Tine,
o, Isus Cristos, Stăpânul Meu, Ţie
ca cei ce privesc, prin moartea mea
să ajungă să Te cunoască pe Tine Cristosul,
o, Crist, Domnul meu! Trăieşte în aşa fel în mine,
ca până şi prin moartea mea,
cei din jur să poată afla
puterea de răscumpărare a Stngelui."

Richard Williams murea de foame, moarte de martir. Printre ultimele lui cuvinte au fost şi acestea: „Fie viaţă, fie moarte, am simţit că alegerea mea va fi Voia lui Dumnezeu. Fie ca toţi preaiubiţii mei de acasă să rămână încredinţaţi că am fost cum nu se poate mai fericit şi că nu aş fi schimbat împrejurările cu nimeni. Să fie de asemenea încredinţaţi că speranţele mele au fost în întregime în nemurire; că cerul, dragostea şi Cristos au fost în inima mea; că nădejdea gloriei, nădejdea mea pentru cer mi-a umplut pe de-a-ntregul inima de veselie şi bucurie, şi că pentru mine a trăi este Cristos şi a muri este un câştig; astfel încât pot spune: "Sunt strâns din

două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine”. Cu adevărat, Richard Williams a avut viziunea!

ALLAN GARDINER

Împreună cu el a murit marinarul sfânt, căpitanul Allan Gardiner. Încetul cu încetul, el a murit de foame. „Puțin orez, două prăjiturele de ciocolată, șase șoareci și cinci sute de grame de carne de porc", a fost tot ce a mai rămas pentru el și bravii lui tovarăși.

Cu toate acestea, el a reacționat în felul următor: „Rugăciunea mea este ca Domnul Dumnezeul meu să fie slăvit în mine orice s-ar întâmpla, fie viață, fie moarte, și dacă noi cădem, facă El să se ridice și să fie trimiși alți lucrători la secerișul acesta, astfel încât Numele Lui să fie preamărit și Împărăția Lui lărgită, pentru mântuirea multora dintre locuitorii acestei țări păgâne”.

Pe măsură ce se apropia de sfârșit, în ciuda acestei situații extrem de grele, Gardiner scria: „Binecuvântat fie Tatăl meu Ceresc pentru multele îndurări de care mă bucur: un pat comfortabil, nici o durere sau dorințe după mâncare, deși foarte slăbit, cu greu răsucindu-mă pe patul meu, eu sunt ținut într-o pace perfectă, prin Harul Lui din belșug, reîmprospătat prin dragostea Mântuitorului meu și cu siguranța că totul este stabilit cu înțelepciune și milă”.

În final, în ostila și însingurată Patagonie, ultimul supraviețuitor a plecat la răsplătire. Jesse Page descrie scena în felul următor:

„Pe acel țărm totul era nemișcat, și martirii neîngropați stăteau în fața cerului și a mării. Nu se aud pași înceți și plini de durere pe pietriș acum, nu se mai aud cuvinte pline de reverență, de laudă și încredere șoptite de suflarea slabă a bărbaților pe moarte. Dumnezeu l-a trimis pe mesagerul Său să oprească suferința sfinților, și astfel ei se odihnesc în pace le dă somn preaiubiților Săi”.

Trupurile lor au fost găsite la o vreme și s-a ținut un serviciu. Peste mormânt au fost trase trei salve și încet, cei ce i-au îngropat s-au întors la vapor. Și încă o dată, fluxul s-a ridicat și a acoperit acel țărm pustiu, și păsările de mare și-au amestecat țipetele lor cu suspinul vântului. Lângă mormânt se auzea vuietul multor ape, în timp ce zăpada care cădea fără nici un sunet, acoperea cu mantia ei albă locul unde dormeau sfinții”.

Cu toate acestea, Allan Gardiner și tovarășii lui bravi au avut viziunea! Ei nu au câștigat nici măcar un convertit. Ei au suferit singuri, în timp ce în depărtare se aflau soțiile lor, dragii lor, familiile lor. Ajutorul a venit prea târziu. Totuși, ei și-au dat viața cu bucurie pentru indienii sălbatici din întunecata Patagonie.

Dar oare au murit ei degeaba? Oh, nu! Sângele martirilor a devenit curând sămânța Bisericii, și a urmat o recoltă glorioasă! Cineva a trebuit să facă lucarea de pionierat, și Gardiner a răspuns la Chemare. Am putea noi face mai puțin?

CAPITOLUL XIV
Programul misionar

Când aveam optsprezece ani, mă aflam între indienii din Columbia Britanică, Canada, cam la 4.000 de mile depărtare de casă. Nu după mult timp trăiam singur într-o rezervație indiană, predând la școală în timpul săptămânii și predicând duminica.

Trebuia să-mi aflu singur lemnul pentru foc, și deoarece exista un singur fel de copac care putea să ardă verde fiind, trebuia să iau un băiat indian care să localizeze acel copac în apropierea malului, astfel ca atunci când era tăiat să cadă direct în ocean. Îi tăiam apoi ramurile și îl trăgeam până în sat, unde îl tăiam în bucăți pentru foc.

Îmi trăgeam patul aproape de foc pentru că trebuia să am grijă să-l țin arzând toată noaptea. Dacă cumva se stingea, trebuia să mă scol și să-l aprind din nou. Nopțile erau extrem de reci și am suferit mult.

Bineînțeles, a trebuit să-mi gătesc singur. Aveam doar o masă, trei sau patru scaune şi un pat făcut de mână, drept mobilă. În felul acesta a trebuit să îndur toate greutățile vieții de la frontieră într-un sat indian, la marginea peninsulei Alaska.

În ideea cuvântului acceptat în general, eu eram un misionar. Dar nu eram un pionier. Conduceam un centru misionar; țineam o fortăreață; slujeam acolo unde alții slujiseră înaintea mea. Toți indienii pe care îi slujeam fuseseră deja evanghelizați. În felul acesta, eu construiam pe fundația pusă de altcineva. Eu nu mersesem la cei ce nu auziseră niciodată!

DAVID LIVINGSTONE

David Livingstone a avut în mare măsură aceeaşi experiență, cu deosebirea că el a plecat! El a scris acasă Misiunii, explicând cât era de necesar ca oamenii să iasă din centrele misionare şi să se răspândească în regiunile dens populate spre nord. Bordul nu a fost de acord, dar Livingstone totuşi a plecat.

El a văzut că trebuia să iasă din tranşee şi să intre în luptă. Ştia că războiul defensiv nu este în avantaj, ci trebuie să existe o ofensivă. El credea în lucrarea de pionierat, şi astfel, întorcându-şi fața spre întunecime, a pătruns tot mai adânc în noapte. „Oriunde, numai să fie înainte", era motto-ul lui provocator. Şi plecând din regiunile deja evanghelizate ale țării, s-a aruncat în marele necunoscut. Țelul lui era de a ajunge la oamenii şi triburile care nu auziseră niciodată.

Robert Moffat a înțeles lucrul acesta, căci scriindu-i lui David Livingstone îi spunea: „Nu te aşeza într-o mulțumire leneşă. Nu alege un centru vechi. Porneşte înainte spre regiunile vaste din nord încă neocupate. În acea direcție, într-o dimineață senină am văzut fumul a mii de sate. Acolo încă nu a fost nici un misionar. Acolo, domnule, este câmpul tău".

Aceea, prieteni, este lucrarea adevăratului misionar! Doar în felul acesta putem grăbi Venirea Regelui! Dumnezeu cheamă astăzi pionieri. De ce atunci, să zideşti pe fundația altuia? Mergi la aceia care nu au auzit niciodată! Deschide cărări noi! Fii un pionier!

„Dacă este adevărat că toți cei care mor neiertați sunt pierduți pentru totdeauna, l-a întrebat un şef african pe David Livingstone, de ce poporul tău nu a venit până acum să ne spună aceasta? Toți strămoşii mei au plecat şi nici unul din ei nu a ştiut nimic din ceea ce-mi spui mie".

Trebuie să schimbăm politica înlocuirii cu cea a pionieratului. Timp de decenii, Biserica s-a concentrat pe aceleaşi locuri şi regiuni, în loc de a merge înainte spre întunecimea de dincolo. Deschizătorii de drumuri sunt încă necesari. Pionierii trebuie să răspundă Chemării!

„Sunt dator". Pavel a ştiut lucrul acesta şi l-a mărturisit - dator Africii; dator Chinei şi Indiei; dator Americii de Sud şi Insulelor din ocean. „Sunt dator", şi tu eşti de asemenea, şi fiecare dintre noi. Pavel ne-a dat Evanghelia, dar vai de noi dacă o ținem numai pentru noi. Trebuie să o dăm acelora „pentru care nimic nu a fost pregătit".

Sunt dator, a strigat marele apostol,
sunt gata acum, gata de plecare
spre locurile unde mesajul Mântuitorului
nimeni încă nu a avut şansa să-l cunoască.

Sunt dator şi trebuie să duc Evanghelia
popoarelor păgâne de pretutindeni;
departe, tot mai departe trebuie să mă grăbesc
prin locurile de întunecime şi disperare.

Dan Crawford a ştiut! Era un adolescent de nouăsprezece ani când a pornit spre Africa, singurul copil la părinți. În grupul mic care-l duse la gara din Glasgow, era mama lui. Când un prieten i-a adresat un cuvânt de mângâiere, ea a răspuns: „EL nu Şi-a cruțat Fiul!"

Au trecut douăzeci şi doi de ani înainte ca ea să-l vadă iarăşi. Da, douăzeci şi doi de ani, în timpul cărora el a muncit din greu în Africa, fără nici o permisie. Şi-a îngropat fiul, şi acolo, în mijlocul unei singurătăți de nedescris, lovit de friguri iarăşi şi iarăşi, de fiecare dată până în pragul morții, a trăit, a muncit şi a suferit. L-am ascultat când eram student la Chicago, şi nu-l voi uita niciodată, niciodată! A murit la cincizeci şi şase de ani. Dan Crawford a avut viziunea!

David Brainerd a auzit Chemarea. „Mărturisesc acum când mor, că nu mi-aş fi trăit viața în alt fel, pentru nimic în lume". Acestea au fost cuvintele lui. Şi mai departe: „Nu m-a interesat unde şi cum am trăit, sau prin ce greutăți am trecut, numai pentru a câştigă suflete pentru Cristos".

„Izbăveşte pe cei târâți la moarte, şi scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: "Ah, n-am ştiut!" crezi că nu vede Cel ce cântăreşte inimile şi Cel ce veghează asupra sufletului tău? Şi nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?" (Proverbe 24:11-12)

Datoria noastră este clară. Trebuie să evanghelizăm lumea. Acesta este programul lui Dumnezeu pentru Biserica Lui. Fie ca noi să fim credincioşi viziunii!

CAPITOLUL XV
Principii misionare

După ce am vizitat şaptezeci de țări în Europa, Asia şi America; după o privire generală şi un studiu atent al metodelor misionare în diferite câmpuri; după ce am luat parte la conferințe şi convenții misionare în anii trecuți; după discuții cu conducătorii multor societăți misionare; după lecturi nenumărate, rugăciune şi meditație, am ajuns la următoarea concluzie clară în legătură cu lucrarea misionară:

(1) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELICĂ

Între noi nu trebuie să fie critică şi modernism. Fiecare lucrător trebuie să stea neclinitit când este vorba de marile adevăruri fundamentale ale Credinței. Nu trebuie angajat în slujbă nici un misionar care pune la îndoială naşterea din Fecioară, dumnezeirea lui Cristos, moartea Lui ispăşitoare, mântuirea prin credință, nevoia de regenerare, inspirația Bibliei, învierea în trup a lui Cristos şi Venirea Lui înaintea mileniului. A susține orice altceva este o tragedie. O casă dezbinată împotriva ei însăşi nu poate rezista. Trebuie să avem grijă ca banii noştri să nu fie folosiți în a-i ajuta pe duşmanii Evangheliei.

(2) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELIZATOARE

Noi trebuie să evanghelizăm lumea. Este imposibil să creştinizezi națiunile în această perioadă de Har, pentru că nu este planul lui Dumnezeu. Slujba noastră este de a coopera cu Duhul Sfânt în a scoate „un popor pentru Numele Lui".

Nu trebuie să ne focalizăm atenția pe spitale, sau să ne dăruim total lucrării medicale. Nu noi trebuie să ridicăm şcoli şi colegii şi să ne petrecem timpul educându-i pe păgâni. Nu trebuie să ne dăruim în primul rând îmbunătățirii vieții sociale, politice şi industriale a acelora care nu au nici un interes pentru Cristos. Nici nu trebuie să introducem civilizația noastră vestică în efortul de a schimba obiceiurile oamenilor. Putem ajuta la alinarea suferințelor în timpul lucrării noastre sau în clinici, însă numai pentru a deschide uşa Evangheliei. Bineînțeles că îi vom învăța atât pe creştini cât şi pe ceilalți care vor, să citească şi să scrie aşa încât să poată studia Biblia. Nu vom uita nici copiii. Dar nu vom pune toate aceste lucruri pe locul întâi.

Sarcina noastră este de a predica Evanghelia şi nu trebuie să ne abatem de la ea. Activitatea instituțională pune căruța înaintea calului. Evanghelia trebuie să meargă înainte, să fie pe locul întâi. Sălbaticii pot fi mântuiți.

Păgânii neştiutori pot fi transformaţi în sfinţi. Toate rezultatele secundare vor urma la timpul potrivit, când va fi nevoie. Veniţi să ne investim banii în sufletele oamenilor, şi investiţia noastră va rămâne pentru veşnicie!

(3) MISIONARII NOŞTRI NU TREBUIE SĂ FIE PĂSTORI LA BISERICILE BĂŞTINAŞE

Gândiţi-vă, cum ar fi ca africanii şi chinezii să devină pastorii noştri? Cât timp ar trece înainte de a ne revolta? Dar mai mult, cum să îndrăznim să ne localizăm lucrarea? Viziunea întregului câmp, întreaga lume, trebuie avută în faţa ochilor tot timpul! De îndată ce au fost câştigaţi convertiţi, s-a format biserica, trebuiesc numiţi presbiteri care să supravegheze turma, iar misionarul pleacă mai departe, spre câmpurile neevanghelizate, urmând exemplul lui Pavel.

(4) SARCINA PRINCIPALĂ A MISIONARULUI TREBUIE SĂ FIE PREGĂTIREA CREŞTINILOR BĂŞTINAŞI

Niciodată nu vom putea trimite un număr suficient de misionari din străinătate, care să lucreze în fiecare sat, oraş şi metropolă în întreaga lume. Dar putem în schimb, cu câţiva misionari, să pregătim destui lucrători care să evanghelizeze fiecare naţiune. Aceasta a fost şi tactica lui Isus. El a pregătit doisprezece, apoi şaptezeci, şi i-a trimis. Veniţi să-i urmăm exemplul. Fie ca fiecare dintre misionarii noştri să aleagă şi să pregătească doisprezece, apoi şaptezeci. Calea cea mai bună este formarea unor tabere de învăţătură temporare, sau a-i aduce la o Şcoală Biblică aşezată central în ţara respectivă, pentru studii scurte dar intensive.

(5) PASTORII Şl BISERICILE BĂŞTINAŞE NU AR TREBUI SUSŢINUTE CU FONDURI STRĂINE

Lucrarea trebuie să se auto-întreţină, auto-conducă şi auto-dezvolte, şi aceasta de la început. Nimeni nu poate fi sănătos şi puternic atâta timp cât se sprijină de altul. Şi obiceiul o dată început, este greu de dezvăţat. Bisericile devin mici şi nepăsătoare ca rezultat al sprijinului străin, în loc să fie agresive şi puternice. Se pierde viziunea evanghelismului şi responsabilitatea lui, şi în multe cazuri, rezultatul este dezastruos.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem „tovarăşii lui Pavel", grupul de evanghelişti băştinaşi, educaţi în Şcolile noastre Biblice, care au nevoie de ajutor în deschiderea drumurilor în noi teritorii. Atâta timp cât ei fac o lucrare de pionierat în regiuni neocupate şi continuă să înainteze, ei au dreptul la sprijin, cel puţin până când bisericile formate sunt destul de puternice pentru a pune umărul la greutăţi.

(6) AR TREBUI SĂ NE FACEM O REGULĂ DIN A ŢINTI SPRE CELE MAI POPULATE CENTRE

Aceasta a fost metoda lui Pavel. El rareori mergea în sate; el mergea în oraşe. Nu a căutat niciodată străzile lăturalnice; căuta cea mai cunoscută sinagogă din centrul localităţii respective. Ţintea spre piaţa centrală unde se adunau toţi oamenii. În câteva ore sau cel mult zile, el făcea ca toată lumea să vorbească. A pus sămânţa Evangheliei mai întâi la Efes, Corint, Filippi şi Roma, toate mari centre ale lumii din acea vreme. Şi din aceste mari centre ea a fost răspândită spre toate regiunile din jur.

(7) TREBUIE SĂ NE CONCENTRĂM ASUPRA REGIUNILOR NEOCUPATE

Dacă vrem să-L aducem înapoi pe Rege, dacă dorim să-I grăbim venirea, trebuie să ducem Evanghelia până la ultimul trib, ultimul popor, ultima naţiune. Trebuie să mergem în „regiunile de dincolo", în locurile unde Cristos „nu a fost încă numit". Aceasta de asemenea, era metoda lui Pavel. El nu se bucura să zidească pe fundaţia pusă de altul. Locul cu cea mai mare nevoie este întotdeauna locul cu cele mai mari oportunităţi ale lui Dumnezeu. Isus nu a uitat niciodată „celelalte oraşe" şi „celelalte oi".

(8) ÎN PROBLEME DE FINANŢE AR TREBUI SĂ FIE INFORMAŢIE, RUGĂCIUNE Şl CREDINŢĂ

Rezultatul informaţiei este inspiraţia. A opri informaţia, fie despre lucrare, fie despre nevoi, înseamnă a refuza poporului lui Dumnezeu binecuvântarea spirituală care altfel ar primi-o. Ba mai mult, nenumărate mii de oameni nu vor auzi niciodată despre existenţa atâtor eforturi minunate, dacă nu se ţin mari conferinţe şi convenţii care să facă lucrarea cunoscută. Nu numai organizaţiile misionare au nevoie de ajutorul nostru; avem

nevoie de inspirația şi binecuvântarea pe care o dau cunoaşterea lucrării şi nevoilor lor. Este pur şi simplu absurd să ceri unui nou candidat să asigure sute de dolari pentru transport, echipament şi ajutor, şi apoi să-i interzici să facă lucrul acesta cunoscut. Nu toți suntem chemați să fim un George Müller.

Dar apoi, pe lângă că spunem oamenilor, trebuie să-I spunem lui Dumnezeu. Rugăciunea şi misiunile merg mână în mână. Ajutorul cel mai mare în toată lucrarea misionară este acela de mijlocire. Trebuie să avansăm pe genunchi. Dumnezeu a promis să răspundă rugăciunii, şi dacă nu o face, dacă suntem obligați să trimitem scurte informări, ar trebui imediat să controlăm. Dacă tactica noastră nu merge, este nefolositoare. Dacă dorim să avem încredere în Dumnezeu, trebuie într-adevăr să ne încredem în El. El poate să mişte inimile poporului Său ca răspuns la rugăciunea cu credință şi să-i determine să acționeze în conformitate cu informația dată, contribuind la lucrare.

(9) AR TREBUI CA NICIODATĂ SĂ NU INTRĂM ÎN DATORII

„Să nu datorați nimănui nimic", este Cuvântul Lui. A nu asculta, duce la dezastru. Nu avem dreptul să pornim până când Dumnezeu nu asigură fondurile. Să aşteptăm să ni se răspundă la rugăciuni mai întâi pentru prima sumă de care avem nevoie, în loc de a ne avânta înainte, şi abia după aceea să căutăm banii care nu vin. Dacă Dumnezeu Se poate îngriji de banii noştri după, El poate tot atât de uşor s-o facă şi înainte. George Müller a cheltuit numai cât îi dădea Dumnezeu. Mai întâi se ruga pentru banii necesari şi aştepta ca Dumnezeu să răspundă la acea rugăciune, înainte de a merge mai departe. Şi acesta este întotdeauna procedeul sigur. Nu avem dreptul de a face datorii şi apoi să-i obligăm pe alții să le plătească. Datoria este o dezonoare. Îl dezonorează pe Dumnezeu.

(10) SALARIUL AR TREBUI DAT DUPĂ NEVOI ŞI NU DUPĂ MERITE

Cel mai bun plan este de a împărți, şi de a împărți în mod egal, dacă avem destulă credință pentru a ține vasul plin; atunci va fi destul pentru toți. Este periculos să se plătească salarii mari. Majoritatea aşa-numitelor Misiuni ale Credinței pun deoparte doar cât este suficient pentru a face față costului vieții, şi acesta este un plan înțelept. Faptul acesta nu îl pune pe misionar prea sus față de băştinaş. Nu îngreunează peste măsură biserica de acasă. Îl onorează pe Dumnezeu. Echipament prea mult este mai degrabă o piedică decât o binecuvântare.

(11) CHELTUIELILE NOASTRE INDIRECTE TREBUIE SĂ FIE MICI

Una din marile critici aduse lucrării misionare azi, este provocată de cantitatea de bani folosită pe cheltuielile de acasă. L-aş sfătui pe fiecare contribuabil să afle ce proporție din banii dați de el merg de fapt pe câmpul de misiune, şi cât este folosit pentru cheltuielile indirecte. Cu siguranță că cincisprezece la sută ar fi suficient pentru acoperirea nevoilor de acasă, dar şi acesta ar trebui specificat clar. Dacă banii sunt dați pentru câmpul de misiune din străinătate, atunci acolo trebuie să meargă!

Acestea deci, sunt practicile şi principiile care ar trebui să conducă lucrarea misionară. A le ignora înseamnă a te apropia de dezastru. A le aplica, înseamnă a experimenta binecuvântarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XVI

Oare religiile păgânilor nu sunt destul de bune pentru ei?

Turiştii se întorc acasă şi ne spun că păgânii sunt bine aşa cum sunt, şi că religiile lor sunt bune pentru ei. Ei spun că acei oameni sunt fericiți în păgânismul lor şi că este o greşeală să se trimită misionari la ei.

Biblia în schimb spune „căci locurile dosnice de pe pământ sunt pline de bârloage de tâlhari" (Psalmul 74:20). Şi aşa este. Problema este că turiştii nu stau destul ca să afle. Păgânismul este caracterizat de cruzime. Frica le strânge inimile. Ei sunt într-o teamă constantă de spiritele rele, spirite care trebuie cumva mulțumite.

AFRICA

Mă gândesc acum la vizita mea în Africa şi la o poveste care mi s-a spus. Era miezul nopții. S-a auzit dintr-o dată un bocet de moarte în sat; murise un copil mic. A fost chemat imediat vraciul. Sătenii au fost sculați. Imediat ela arătat cu degetul spre o femeie pe care a acuzat-o că ar fi cauzat moartea micuțului. Ea a protestat imediat, insistând că era nevinovată, dar a trebuit pusă la încercare. Au dus-o repede spre copacul din mijlocul satului. I s-a spus să se cațere pe el şi apoi să se arunce de pe creanga din vârf. Ea a început să urce. S-a oprit pe una din crengi mărturisindu-şi nevinovăția. Toți ştiau că spunea adevărul. Era una din cele mai bune femei din sat, respectată de toți, dar vraciul a arătat-o ca fiind vinovată, deci trebuia să-şi dovedească nevinovăția.

Apoi a început din nou să urce, până a ajuns în vârful copacului. S-a oprit acolo, susținându-şi iarăşi nevinovăția. Apoi, sub privirea îngrozită a misionarului, s-a aruncat la pământ murind pe loc, oasele ei fiind zdrobite. A fost judecată ca vinovată. Dacă ar fi fost nevinovată, nu ar fi fost rănită.

Lucrul acesta, prieteni, s-a întâmplat în sute şi sute de cazuri. DE CE? Din cauza religiei. Religia păgână o cere, aşa că nu este scăpare. Ai vrea să-i iei locul? Până când nu eşti pregătit să accepți religia ei şi să renunți la creştinismul tău, să nu te mai audă nimeni spunând „Religia lor este destul de bună pentru ei". Dacă nu este destul de bună pentru tine, atunci ea nu este destul de bună nici pentru ei.

AUSTRALIA

Mă gândesc la vizita mea la aborigenii din Australia. Departe, în inima acelui continent, există un deşert imens unde este extrem de cald, şi acolo trăiesc aborigenii, aproape goi, adesea dormind pe nisip. O mamă dă naştere unui copil. Cineva în sat moare. Trebuie găsită o victimă.

În scurt timp vraciul se îndreaptă spre noul născut. Mama îl strânge cu putere la piept, dar fără un moment de ezitare vraciul îl smulge din brațele ei şi, între țipetele şi plânsul ei, îl pune pe nisip, îi deschide gura mică şi i-o umple cu pumni întregi de nisip în timp ce micuțul luptă cu moartea. DE CE? Pentru că religia lor o cere. Trebuie să fie o jertfa omenească. Spiritele rele trebuiesc îmbunate.

Ai vrea să schimbi cu acea mamă? Dacă religia ei este destul de bună pentru ea, atunci este destul de bună şi pentru tine. Dar dacă nu vrei să-i iei locul şi să ți se smulgă noul născut din brațe şi omorât, aşa cum a fost al ei, nu ai dreptul să spui că religiile lor sunt destul de bune pentru ei. Din cauza religiei sunt duse mai departe aceste practici malefice.

Nu crezi că mama suferă aşa cum ai suferi şi tu? Desigur că suferă. Ea simte pentru copilul ei exact cum ai suferi tu pentru al tău, dar vraciul nu cunoaşte mila; spiritele trebuie mulțumite. Este religia ei destul de bună pentru ea? Atunci este destul de bună şi pentru tine.

INSULELE DIN MAREA SUDULUI

Mă gândesc de asemenea la vizita mea în Insulele din Marea Sudului. John Geddes a fost unul dintre primii misionari care au plecat din Canada în Insulele din Marea Sudului. Aceasta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Când a pus piciorul pe țărm, a văzut acolo un grup de oameni şi pe pământ, trupul unui om. Sub un pom a văzut o femeie tânără. Era văduva omului care murise.

Dintr-odată, băştinaşii s-au apropiat de ea. Ea nu opunea rezistență. Ştia foarte bine ce va urma. I-au pus o frânghie în jurul gâtului şi au început să o sugrume până a murit. John Geddes s-a repezit spre ea să o salveze dar a fost oprit cu violență, spunându-i-se să-şi vadă de drum, dacă nu voia să-şi piardă şi el viața. Şi acolo în fața ochilor lui înspăimântați, a văzut cum acea tânără frumoasă era ştrangulată şi apoi corpul ei pus lângă cel al soțului.

DE CE? Pentru că religia lor cerea ca atunci când moare un soț, văduva să fie sugrumată pentru a-l însoți în călătoria lui. Şi dacă primul fiu este destul de mare, el este acela care trebuie să-şi sugrume mama. Ba mai mult, toți copiii, dacă sunt prea mici ca să se îngrijească singuri, trebuie de asemenea omorâți. Aceasta este religia, religia păgână.

Ai vrea, prietena mea, să schimbi locul cu văduva aceea? Ai putea dori o asemenea experiență în eventualitatea morții soțului tău? Dacă religiile lor sunt destul de bune pentru ei, atunci ele sunt destul de bune şi pentru tine; dar dacă nu sunt destul de bune pentru tine, atunci nu spune că pentru ei sunt destul de bune.

INDIA

Nu voi uita niciodată vizita mea în India. De multe ori, plimbându-mă pe malul râului, mintea mea îşi amintea de acea zi în care trupul soțului a fost pus pe o grămadă de lemne şi apoi a fost adusă soția vie şi pusă lângă el, şi cele două trupuri, unul mort şi celălalt viu, legate la un loc, au fost cuprinse apoi de flăcări. Acolo, în mijlocul țipetelor şi gemetelor văduvei pe moarte care ardea încet, s-au adunat băştinaşii crezând că spiritele rele vor fi împăcate şi că soțul va fi în viața cealaltă împreună cu soția.

Vrei să spui că ai dori să schimbi cu acea văduvă? Mii şi mii de văduve au ars în flăcări după ce soții lor au murit, doar din cauza religiei. Sunt religiile lor destul de bune pentru ele? Atunci trebuie să fie destul de bune şi pentru tine. Dacă tu, prietenă, nu doreşti să schimbi cu acea văduvă, renunțând la creştinism şi luând religia ei păgână, atunci nu spune că religiile lor sunt destul de bune pentru ei şi că ei sunt mai bine aşa cum sunt. Ar putea o văduvă să fie fericită suportând o asemenea tortură? Desigur că nu. „Căci locurile dosnice de pe pământ sunt pline de bârloage de tâlhari".

MAHOMEDANISMUL

Voi uita oare vreodată povestea mahomedanului care stătea în fața oamenilor în centrul oraşului împungându-şi capul cu un cuțit mare până când sângele a început să curgă, apoi a luat ziare înfundându-le în găurile deschise făcute de el, după care le-a aprins cu un chibrit? Stătea acolo, sângele sfârâia în foc, ardea hârtia şi părul; omul era în cea mai groaznică agonie. De ce? Întrebi. Din cauza religiei lui. Trebuie să-şi chinuiască trupul; trebuie să sufere; trebuie să sufere tortura pentru a câştiga un loc în Ceruri, aşa încât se chinuia singur. Ți-ar place să schimbi locul cu el? Ar fi destul de bună religia lui pentru tine? Ai putea suferi asemenea chin? Ai vrea să suferi aşa cum a suferit el? Oh, prietene, dacă religia lui nu este destul de bună şi pentru tine, nu spune că este destul de bună pentru el.

ASIA DE SUD-EST

Vino în Asia de Sud-Est. Ne aflăm între popoarele tribale. O fetiță neajutorată stă pe spate, capul fiindu-i ținut cu putere între genunchii unui monstru inuman, care cu un fierăstrău grosolan îi scoate frumoşii ei dinți din față. Tot corpul ei aproape gol este broboane de sudoare în timp ce suportă durerea groaznică. Sunt scoşi nervii. Sângele şiroieşte din gură. Durerea, de nedescris, trebuie suportată, până când în sfârşit operația hidoasă, barbară se termină şi fata este lăsată, să-şi trăiască viața cu gingii goale. Ai schimba locul cu ea? Ce-ai spune despre propria ta fiică? Ai vrea ca ea să sufere o astfel de tortură? Şi totuşi, mii au suferit, şi toate, din cauza unei religii păgâne, mici victime nevinovate, care nu pot scăpa. Acesta este păgânismul. Dacă o asemenea religie este destul de bună pentru ei, atunci este destul de bună şi pentru tine.

Păgânii NU sunt mai bine aşa cum sunt. NU sunt fericiți, ci nenorociți. Sunt total nenorociți, mizerabili, suferă, au constant teama de spiritele rele, tot timpul încercând să le îmbuneze. În păgânism nu este nici o odihnă, nu este pace, nu este bucurie. Isus Cristos este singurul care poate da bucurie. De aceea, veniți să facem tot ce putem pentru a le da Evanghelia înainte de a fi prea târziu, pentru ca şi ei să experimenteze bucuria pe care tu şi eu o cunoaştem în Cristos. Veniți să nu mai spunem niciodată: „EI SUNT MAI BINE AŞA CUM SUNT. RELIGIILE LOR SUNT DESTUL DE BUNE PENTRU EI”.

CAPITOLUL XVII
Misiuni prin evanghelism

Campaniile evanghelistice sunt necesare pe câmpul străin tot atât de mult cât sunt aici acasă. Dar până de curând, ele au fost ținute doar în câteva centre. În anii trecuți s-a făcut ceva în America de Sud şi Centrală, cât

şi pe câmpurile de misiune din Europa. Dar în marea lor majoritate, societățile misionare nu au folosit metoda de evanghelizare în masă în lucrarea lor. Cred că fiecare oraş mare din câmpul străin ar trebui să vadă o campanie de evanghelizare. Aceasta ar trebui să aibă loc într-una din cele mai mari săli ale oraşului, să fie anunțată prin toate mijloacele, şi să se facă totul pentru ca mulți oameni să ia parte. De fapt, este mai uşor să aduni audiență multă în țări străine decât aici acasă.

PREGĂTIREA CĂII

Vă veți aminti că Pavel a mers peste tot predicând Evanghelia dar nu părea mulțumit niciodată până când nu vedea un tumult. Mergea din oraş în oraş. Dacă oamenii erau indiferenți şi nu răspundeau, făcea ceva ca să creeze o tulburare. Ştia că dacă îi făcea pe toți să vorbească despre Evanghelie, se putea face ceva.

Oamenii trebuie făcuți fie nebuni, fie fericiți. Atât timp cât sunt indiferenți, vor fi rezultate puține. Modul cel mai rapid de a face cunoscută Evanghelia în întregul oraş, este prin a face o tulburare, o disturbare care să agite lumea şi s-o facă interesată, ceva despre care vor scrie şi ziarele. Indiferent daca vor fi în favoarea sau împotriva ei, dacă vor scrie despre Evanghelie sau împotriva ei, este tot atâta. Principalul lucru ce trebuie făcut este să-i facem să vorbească până când toată lumea discută problema.

După aceasta, misionarii pot intra şi culege rezultatele. Vor întâlni persoane care cunosc câte ceva despre ce se spune şi va fi mai uşor pentru ei să câştige suflete pentru Cristos. O tulburare este un avantaj minunat. Nimic nu face mai multă agitație decât o campanie de evanghelizare.

Toate bisericile, din toate oraşele, să se întâlnească şi să țină mari campanii de evanghelizare, de câştigare a sufletelor în cele mai mari auditorii. Să dea mâna unele cu altele. Numai atunci vor putea avansa. Un băiețel s-a pierdut. Sute de oameni l-au căutat în zadar. Într-un târziu s-au hotărât să-şi dea mâinile - toți cei 1.000 - şi au început din nou să caute pe câmp. În curând l-au găsit, dar era prea târziu; era deja mort. Munciseră singuri prea mult timp. Dacă s-ar fi unit mai repede, l-ar fi putut salva.

În toamna anului 1957 am ținut opt mari campanii în America de Sud. La Montevideo 71 de biserici şi-au dat mâinile şi au ținut cele mai mărețe întâlniri văzute vreodată în istoria oraşului. Într-o săptămână au venit la Cristos peste 600 de oameni. Mii au fost ajutați şi binecuvântați. A fost închiriată cea mai mare sală din țară, cu 8.500 locuri. La Buenos Aires, 300 de biserici au cooperat într-un loc cu 25.000 de persoane. Sala era plină până la refuz şi peste 1.500 l-au acceptat pe Cristos. La fel s-a întâmplat în Sao Paulo, Curitiba, Rosario, Santiago şi Lima. Uneori 6.000 se înghesuiau într-o sală cu capacitate de mai puțin de 4.000 de locuri. Sute se îngrămădeau în sălile pentru informații. În timpul celor opt campanii au fost înjur de 10.000 decizii dintre care 4.500 făcute pentru prima dată.

INVITAȚIA

În urmă cu câțiva ani, călătoream prin ceea ce în acel timp se numeau Indiile Olandeze de Răsărit. Mi s-a cerut să țin o campanie de evanghelizare într-un templu care fusese construit recent în unul din cele mai mari oraşe. Am început.

Seară după seară, predicam Evanghelia Domnului Isus Cristos, am predicat-o la budişti, mahomedani, şi la oameni din alte religii. Auditoriul era plin la capacitate. Erau acolo până şi vânătorii de capete din Borneo, mulți. A fost o bucurie deosebită proclamarea mesajului Evangheliei.

Spre mijlocul campaniei am simțit că o sosit timpul să fac invitația, aşa că m-am dus la misionari şi le-am spus că urma să invit pe cei pierduți, bărbați şi femei, să-L accepte pe Cristos în acea seară, îndemnându-i pe misionari să fie gata pentru lucrarea personală. S-au uitat la mine mirați. La început nu am înțeles de ce.

„Ce s-a întâmplat? am întrebat, nu doriți să fac invitația?" „Nu, au răspuns ei De fapt nu puteți face aici o invitație". „Nu pot? De ce nu?" am răspuns. „Ştiți, nu se face, noi nu facem aşa". „De ce nu? am insistat eu. De ce să nu fac invitația?" „Dacă veți face invitația şi nu va veni nimeni, va fi periculos; noi nu ne vom mai putea confrunta cu oamenii".

„Atunci, cum câştigaţi voi suflete?" am întrebat. „Oh, noi doar predicăm şi semănăm sămânţa", au răspuns ei. „Şi ce se întâmplă apoi?" am spus eu. „Ei bine, au răspuns ei, până la urmă cineva se hotărăşte şi vine să întrebe despre calea mântuirii. Îi explicăm şi ne străduim să-l conducem la Cristos". „Câţi vin?" am întrebat. „Nu prea mulţi. Nu prea înţelegem de ce. Vin puţini, numai câţiva. Însă nu ştim altă cale de a ajunge la rezultate".

„Ei bine, am spus, voi face o invitaţie. Am călătorit în toate câmpurile ruseşti de misiune din Europa. Peste tot, am ţinut campanii în oraşele mari şi am făcut invitaţii. Am călătorit în toată Spania şi am făcut exact acelaşi lucru acolo. Am călătorit prin toată Germania, Franţa, Polonia şi multe alte ţări şi am condus adunări de evanghelizare. Oriunde m-am dus, am invitat bărbaţi şi femei să vină la Domnul Isus Cristos. Dacă lucrul acesta a dat rezultate în câmpurile lor, atunci va da şi aici. Aşa că deseară voi face invitaţia".

Ei au protestat iarăşi. „Este imposibil. Aici nu s-ar putea face. Orientalii sunt diferiţi. Nu va fi nici un răspuns", au spus ei. „Bine, lăsaţi-mă să încerc. Să vedem ce va face Dumnezeu. El poate să ne ducă la bun sfârşit". Până la urmă, după multe îndoieli, au fost de acord.

În acea seară, imediat după încheierea mesajului, am făcut invitaţia. „Toţi cei care ar dori ca în seara aceasta să fie mântuiţi, vă rog să ridicaţi mâna", am spus. Imediat, au fost ridicate cam cincizeci de mâini. „Aţi dori, vă rog, ca toţi cei care aţi ridicat mâinile să vă ridicaţi în picioare?" Nici o mişcare. Nimeni nu s-a clintit. Nimeni nu s-a ridicat în picioare. Nu puteam înţelege. M-am gândit că poate nu m-au înţeles, aşa că am repetat iarăşi: „Aţi vrea vă rog, ca toţi cei care aţi ridicat mâna să vă ridicaţi în picioare?" Încă o dată s-a făcut linişte totală. Nimeni nu s-a mişcat.

Deodată David Clench care şedea pe platformă în spatele meu, a sărit în picioare şi venind în faţă, şi-a pus mâna pe umărul traducătorului dându-l la o parte. „Acum, Dr. Smith, faceţi invitaţia", a spus el. Neînţelegând, m-am întors încă odată spre auditoriu şi am pus din nou întrebarea.

Într-un moment, cam patruzeci de persoane s-au ridicat în picioare. Apoi am continuat să invit. „Aţi dori, cei care v-aţi ridicat în picioare, să veniţi în faţă aici şi să îngenunchiaţi?" Fără nici un moment de ezitare, ei au venit în faţă, au căzut în genunchi şi au început să-şi verse inima în faţa lui Dumnezeu. Mai târziu, i-am cerut o explicaţie misionarului care a intervenit. Mi-a spus că traducătorul meu, de frică să nu se facă de ruşine, în loc să traducă cererea mea, „Aţi vrea ca toţi cei care aţi ridicat mâna să vă sculaţi în picioare?", a schimbat-o total, traducând: „Aţi vrea ca toţi cei care aţi ridicat mâna să rămâneţi aşezaţi?" Ca şi misionarii, şi lui îi era teamă de rezultate. Dar când tânărul misionar a făcut invitaţia aşa cum o făcusem eu, a venit imediat răspunsul.

Tocmai voiam să le explic calea mântuirii mai clar, când ei au început să-şi mărturisească păcatele şi să se roage cu voce tare. În douăzeci sau treizeci de minute, majoritatea se hotărâseră pentru Domnul Isus şi stăteau în faţa mea cu feţe radiind, bucurându-se în Mântuitorul. A fost a seară minunată. Nici unul din cei prezenţi acolo nu o vor uita vreodată.

După luni de zile, după ce m-am întors în Canada, conducătorul de acolo, Rev. Robert A. Jaffray, îmi scria că încă mai făceau invitaţii, Duhul de trezire era încă peste ei, şi Dumnezeu mai lucra între ei mântuind suflete.

Cred că oricine este chemat să fie evanghelist aici în America, poate fi un evanghelist şi în câmpurile de misiune străine din lume. Convingerea mea este că fiecare oraş mare din câmpurile de misiune ar trebui să aibă câte o campanie de evanghelizare. Mi-ar place să văd evangheliştii mergând dintr-un oraş în altul prin toată lumea, făcând aceleaşi campanii de evanghelizare pe care le facem noi aici acasă. În felul acesta s-ar putea grăbi evanghelizarea lumii.

CAPITOLUL XVIII
Motto-urile noastre misionare

„Trebuie sau să mergi tu însuţi sau să trimiţi un înlocuitor" - Oswald J. Smith.

„Această generație poate să ajungă numai la generația aceasta”.

„Misiunea Bisericii sunt misiunile”.

„Oriunde, numai înainte” - David Livingstone.

„Înainte, tot mai înainte în noapte”.

„Dacă Dumnezeu vrea evanghelizarea lumii şi tu refuzi să sprijini misiunile, atunci tu te opui voii lui Dumnezeu” - Oswald J. Smith.

„Îndrăzniți lucruri mari pentru Dumnezeu, aşteptați-vă la lucruri mari de la Dumnezeu” - William Carey.

„Biserica care nu evanghelizează, se fosilizează.”

„De ce unii să audă Evanghelia de două ori înainte ca alții să o audă o singură dată măcar?" - Oswald J. Smith.

„Nu le poți lua cu tine, dar le poți trimite înaintea ta” - Oswald J. Smith.

„Numai în măsura în care Biserica îşi împlineşte obligația ei misionară, îşi justifică existența”.

„Un om poate muri lăsând jos peste un milion, dar fără a lua nimic sus” - William Fetler.

„Lumina care luminează în depărtare, este mai luminoasă lângă casă”.

„Dacă Isus Cristos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu nu este prea mare să-l fac pentru El” - C.T. Studd.

„Dă după venitul tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul după dărnicia ta” - Peter Marshall.

„Perspectivele sunt tot atât de luminoase ca şi promisiunile lui Dumnezeu” - Judson.

„Lăsați-mă să ard pentru Dumnezeu” - Henry Martyn.

„Şi tot mai mult, O, Dumnezeul meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferință pentru Tine” - Francis Xavier.

„Putem da fără să iubim, dar nu putem iubi fără să dăm”.

„Biserica care încetează a fi evanghelistică, va înceta curând să fie evanghelică” - Alexander Duff.

„Nu cât de mult din banii mei Îi voi da lui Dumnezeu, ci cât din banii lui Dumnezeu voi ține pentru mine?"

„Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii”.

„La nespus de multe milioane nu li s-a spus încă”.

„Ai o singură lucrare pe pământ - să salvezi suflete” - John Wesley.

„Mila nu este o înlocuitoare pentru acțiune”.

„Singur Cristos poate mântui lumea, dar Cristos nu poate mântui lumea singur”.

„Cel mai bun tratament pentru o biserică bolnavă, este de a o pune la regim misionar”.

„Dacă nu avem destul în religia noastră ca să ne facă să împărtăşim cu toată lumea, ea este osândită aici acasă”.

„Oare nu ne rugăm noi „Vie împărăția Ta”, dar nu spunem niciodată, „Iată-mă Doamne, trimite-mă?”"

„Dumnezeu a avut un singur Fiu şi L-a făcut misionar” - David Livingstone.

„Atâta timp cât sunt milioane lipsite de Cuvântul lui Dumnezeu şi cunoaşterea lui Isus Cristos, îmi va fi imposibil să-mi dăruiesc timpul şi energia celor care le au pe amândouă” - J.L. Ewen.

„Prima lucrare a întregii Biserici este de a da Evanghelia întregii lumi”.

„De ce aşa puțini să audă iarăşi şi iarăşi Evanghelia, când aşa de mulți nu au auzit-o nici măcar o dată?" - Oswald J. Smith.

„Sunt destinat să proclam mesajul, fără a ține seama de consecințele personale pentru mine” - Zinzendorf.

„Acum când sunt pe moarte, mărturisesc că nu mi-aş fi petrecut viața în alt fel, pentru nimic în lume” - David Brainerd.

„Nu mi-a păsat unde şi cum am trăit sau prin ce greutăți am trecut, numai să pot câştiga suflete pentru Cristos” - David Brainerd.

„Achită-te față de Dumnezeu şi Dumnezeu Se va achita față de tine” - Oswald J. Smith.

„Nu-L poți întrece pe Dumnezeu în dărnicie” - Oswald J. Smith.

„Dumnezeu nu rămâne dator nici unui om” - Oswald J. Smith.

„Am avut viziunea şi nu mai pot trăi pentru eul meu; viața este fără valoare până când nu mă dăruiesc total” - Oswald J. Smith.